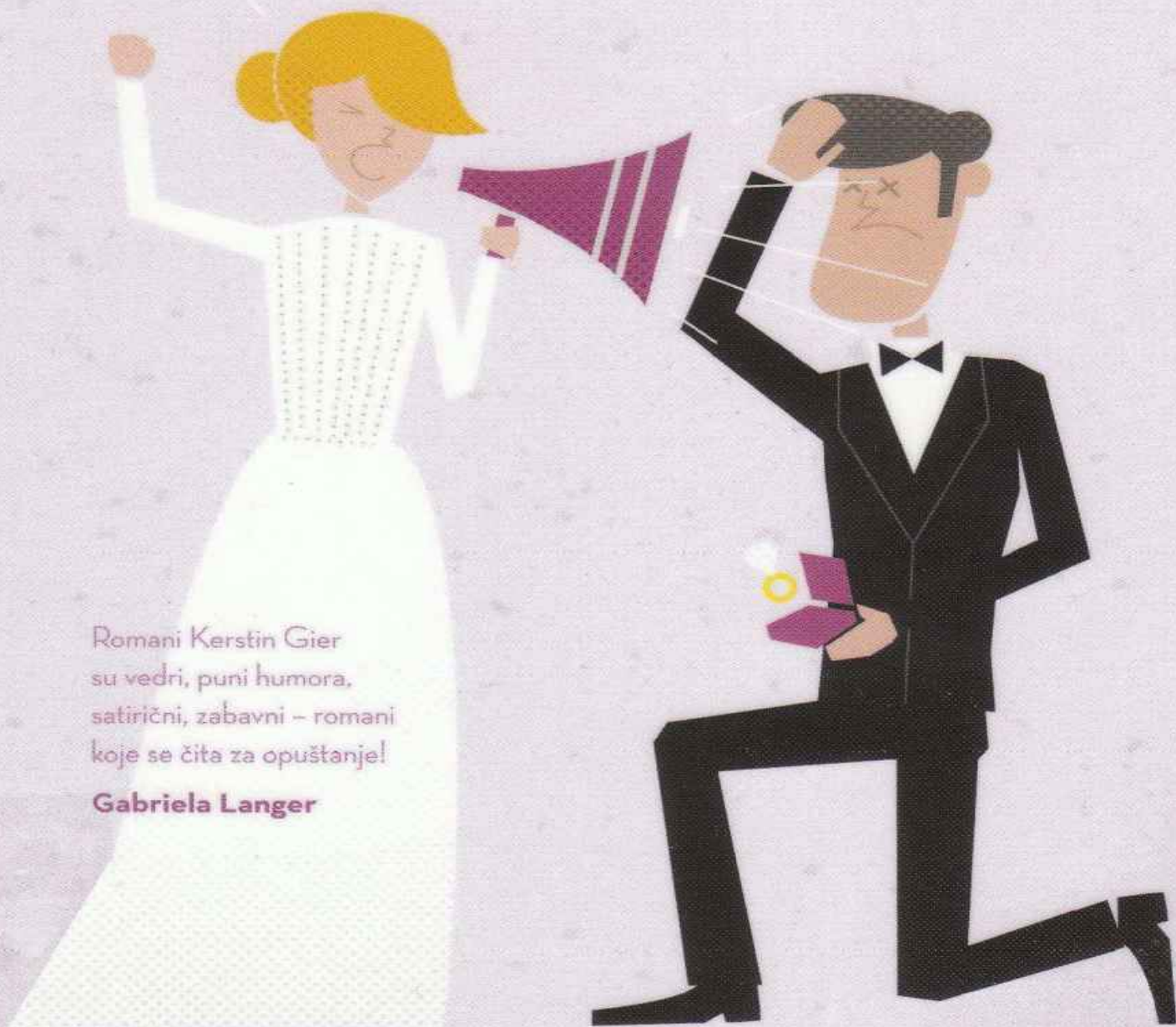

Kerstin Gier

Nevjesta je, nažalost, rekla ne

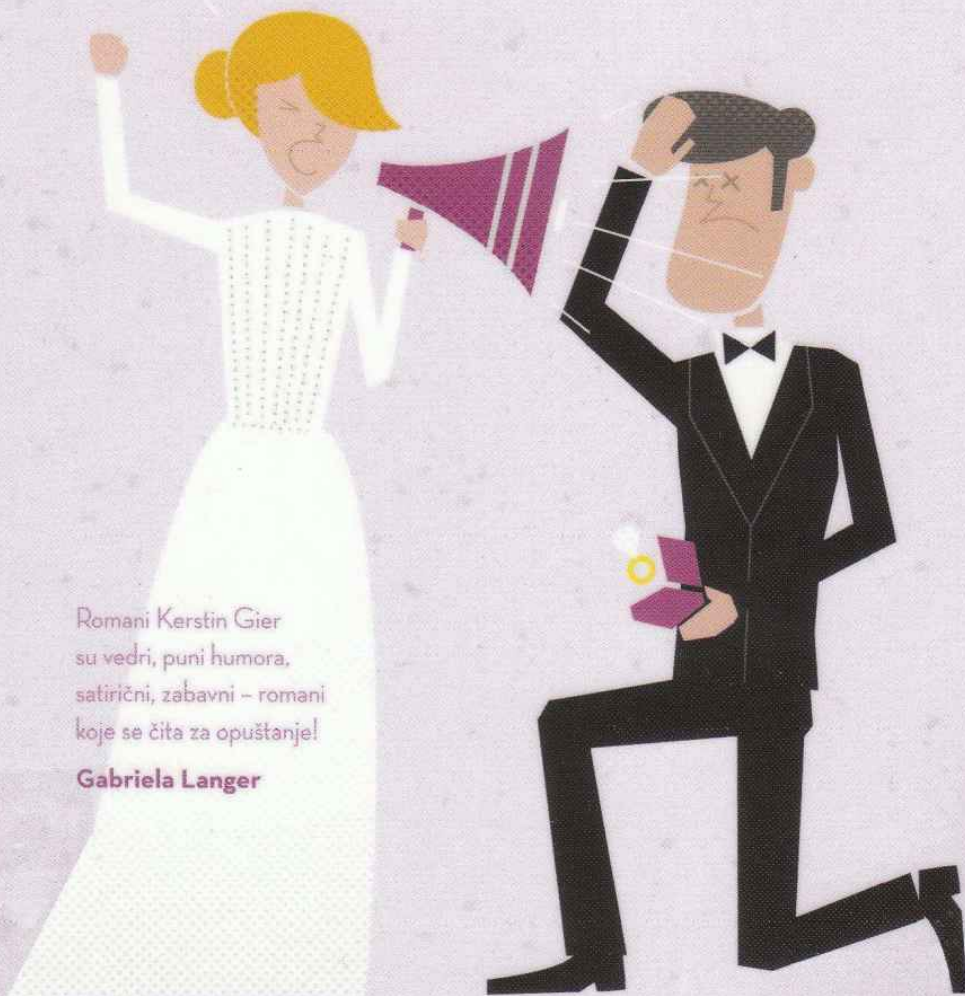

Romani Kerstin Gier
su vedri, puni humora,
satirični, zabavni – romani
koje se čita za opuštanje!

Gabriela Langer

Kerstin Gier

Nevjesta je, nažalost, rekla ne

Romani Kerstin Gier
su vedri, puni humora,
satirični, zabavni – romani
koje se čita za opuštanje!

Gabriela Langer

Naslov izvornika: Die Braut sagt leider nein © 2006 by Bastei Lubbe GmbH & Co. KG, Köln

V većina vjenčanja ne potiče ljude na oponašanje, kaže moja prijateljica Hanna, kao ni većina brakova. U pravu je, mislim. Ipak, gotovo svako vjenčanje ima jedan čaroban trenutak u kojem i ja poželim biti nevjesta.

Za vjenčanje Julije s Peterom, kolegom s posla mojega dečka Alexa, kupila sam si skup šešir. Bio je od panamske slame, krem boje, s uzdignutim obodom iznad čela i tamnozelenom kariranom vrpcom koja se tako dobro slagala s bojom mojih očiju i lanenom haljinom koju sam nosila. Bila sam vrlo zadovoljna svojim izgledom sve dok Julia nije ušla u crkvu. Šapat se širio među uzvanicima dok je polako koračala srednjim prolazom između klupa.

Gornji dio snježnobijele haljine priljubio joj se uz tanak struk, otkrivajući blago potamnijela ramena. Dvoredna biserna ogrlica

naglašavala je njezin tanak vrat, a široka se suknja nježno njihala naprijed-nazad pri svakom koraku, nečujno poput oblaka.

Fotografski aparati su škljocali, a najmanje dvoje rođaka snimalo je videokamerama. Svjetiljke, posebno postavljene za tu svrhu, obasjale su crkvu jarkom svjetlošću, ali nevjesta nije ni trepnula.

- Julia izgleda nekako drukčije - šapnuo je Alex koji je stajao pokraj mene.

- Devet tjedana dijete, svaki dan dva sata u studiju za fitness i dva puta tjedno u solariju - uzvratila sam mu šapatom.

- A odakle su joj uvojci? - upitao je Alex. - Je li to perika?

U stvarnom životu, naime, Julia je imala ravnu kosu, gotovo priljubljenu uz glavu tako da su joj se vidjele uši. Danas ušima nije bilo ni traga. Vjenčić od bijelog i plavog cvijeća gotovo je lebdio na nestašnim, sjajnim uvojcima, a s Julijinih sljepoočnica spuštali su se uvijeni pramenovi poput finih drvenih strugotina. Oči boje ljubičice blistale su na rumenom licu.

Julia je zastala pred oltarom i sretno se nasmiješila Peteru koji ju je ondje dočekao. Njezina se suknja zanjihala još nekoliko puta, a onda se smirila. Bila je izrađena od četrnaest slojeva najfinijeg tila, kako sam doznala od dobro obaviještenih krugova, a svaki je sloj bio širok četiri metra.

Pitala sam se kako bih ja izgledala u takvoj haljini. Naravno, nakon devet tjedana izgladnjivanja te mučenja u studiju za fitness i solariju. Sasvim sigurno bih izabrala druge boje za cvjetni vjenčić. Uz Julijine plave oči i svijetlu kosu izvrsno su išle bijela i plava boja, ali moja kosa je tamnosmeđa i, srećom prirodno kovrčava. Oči su mi zelene. Meni bi dobro pristajao vjenčić od mirisnih cvjetova naranče, a uz to i haljina od prirodne svile krem boje, u kojoj bih koračala prema oltaru. Kakva slika!

Uzbuđeno sam uhvatila Alexa za ruku. On mi je uzvratio stiskom. Možda je i on u tom trenutku mislio isto što i ja?

Došavši do svećenika, mladenci su morali kleknuti. Za ženika, koji se u jednostavnom svijetlosivom odijelu uopće nije isticao, to nije bio problem, ali se Julia strašno zapetljala u suknjama od tila. Nevjestina majka i kuma morale su priskočiti kako bi joj pomogle. Ipak je nešto pošlo po zlu, jer kad se Julia napokon spustila na koljena, čuo se onaj mukli šum koji nastaje kad se til podere.

Ponovno se šapat proširio crkvom.

Alex me ponovno gurnuo u rebra i počeo se smijati.

Bilo mi je žao Julije. Sretna sam što se prirodna svila ne može poderati tako lako kao til. Ja bih kleknula jednim jedinim gipkim pokretom, a haljina bi me pritom okružila poput svjetlucave aureole. Izgledala bih kao otok Južnoga mora kojega je Christo¹ umotao u tkaninu.

- Uzimaš li, Julia, ovdje prisutnoga Petera za supruga i hoćeš li ga voljeti i poštivati dok vas smrt ne rastavi?

- Da, hoću - tiho je rekla Julia, ne oklijevajući ni djelića sekunde. Nije joj smetalo ni škljocanje fotografskih aparata. Glas joj je zvučao nježno i pjevno, jednostavno dražesno. Sigurno je to kod kuće sto puta izgovorila za vježbu.

Ipak je mogla malo bolje razraditi svoju ulogu. Kratko oklijevanje prije izricanja *da* i smiješak upućen mladoženji učinili bi stvar još zanimljivijom.

Peter i Julia razmijenili su prstenje. - Ovim prstenom svečano ti obećajem vjernost do kraja života - rekao je Peter, a onda je Julia ponovila to isto.

- Što je Bog sastavio, neka čovjek ne rastavi - rekao je svećenik bez daljnjeg okolišanja, orgulje su zasvirale »Hvalimo te Gospodine«, a uzvanici su stidljivo zapjevali.

Neraspoloženo sam potražila pjesmaricu. Zar je to bilo sve? Bez onoga »Možete poljubiti nevjestu!«? I bez onoga »Ako netko ima što reći protiv ovog braka, neka to kaže odmah pred Božjim očima ili neka zauvijek šuti.«

Razočaravajuće.

Nevjestina majka i kuma pomogli su Juliji da ustane, a Peter ju je odveo sredinom crkve do izlaza.

- To bi bilo to - uzdahnuo je Alex i nestrpljivo ustao. Imao je duge noge i nije mu bilo lako smjestiti ih pod klupu. - Napokon.

- Sve se odigralo tako brzo - rekla sam mrzovoljno. - Dakle, da sam na Julijinom mjestu, žalila bih se.

- Samo to ne! Gladan sam - rekao je Alex. - Nadam se da ćemo ubrzo dobiti nešto za jelo!

Međutim, prošlo je dosta vremena dok nismo napustili parkiralište ispred crkve kako bismo se odvezli do seoske gostionice u kojoj se

trebala proslaviti svadba. Svi su odmah htjeli čestitati mladencima pa i na tom lijepom vremenu kasnoga ljeta, kao što sam nekoliko puta čula - i pohvaliti nevjestinu haljinu. A onda su se još morali i fotografirati.

Iako je svaka druga osoba imala fotografski aparat na vratu, pozvali su i profesionalnog fotografa, koji je odmah počeo razmještati uzvanike po stubištu ispred ulaza u crkvu. Dok su svi ušli u kadar, prošlo je gotovo dvadeset minuta. Julijina teta Emmi htjela je, naime, svakako stajati u prvom redu iako je svojim cvjetnim »šatorom« veličine 50 potpuno zaklonila kumove i jednu od fotogeničnih djevojčica koje su prije toga bacale cvijeće iz košarice. Kad je fotograf napokon strpljivo i s diplomatskom spretnošću uspio pomaknuti tetu Emmi za jedno mjesto dalje, kad su majke ponovno pohvatale svoju djecu i kad su se svi s olakšanjem nasmiješili prema kameri, Julia je odjednom prodorno vrisnula. Pritom je tako mahala rukama da se skupna slika raspala.

- Upomoć! Nešto je pod mojom haljinom! - povikala je hvatajući zrak. - Nešto je pod mojom haljinom! Upomoć!

Nevjestina majka, kuma i još dvije uslužne žene pojurile se prema Juliji i bacile se na koljena. Užurbano su joj počele dizati suknje od tila.

- Osa - povikala je nevjestina majka, a šapat se proširio među uzvanicima. - Čujem je kako zuji, dijete!

- Upomoć, osa - vrištala je Julia. - Ne želim da me ubode! Ubij je! Ubij je!

- Odmah ćemo to učiniti - obećala joj je kuma umirujućim glasom, a ostale su žene dizale jedan sloj tila za drugim i sve više otkrivala Julijine noge.

Mladoženja je živčano olabavio svoju mašnu, a uzvanici su bez daha promatrali spektakl. Kroz posljednji sloj tila sada su se već jasno vidjele Julijine samostojeće čarape na crkvenom stubištu. - Tu je! - povikala je Julia. - Hoda mi po nozi! Samo da me ne ubode! Ubijte je napokon! Ubijte je!

Nevjestina majka je podigla posljednji sloj tila, a uzvanici su još jače ispružili vratove. Muškarci koji su ženidbom postali članovi obitelji odjednom više nisu imali podbratke.

Alex me gurnuo u rebra.

- Sada bi fotograf trebao snimati - prošaputao je cereći se. Morala sam se smijati.

- Evo nemani - radosno je povikala kuma, misleći pritom na potpuno smušenu osu koja je zapravo bila pčela i koja je sva sretna zujeći odletjela u rujansko popodne.

Uzvanici su odahnuli i zapljeskali. Fotograf je uzdahnuo i ponovno se bacio na posao. Dok je Julijina haljina dovedena u red i dok su joj se obrazi blijedi od straha ponovno blago zarumenili, dok su svi zauzeli svoja mjesta i kamera napokon škljocnula, i ja sam ogladnjela.

Međutim, morala sam se strpjeti još sat i pol jer su sada i prisutni amateri pravili skupne snimke, a na kraju su mladoženja i nevjesta povelu kolonu automobila ukrašenih bijelim vrpcama privezanim za antene, vozeći se u unajmljenom rolls-royceu brzinom od 30 kilometara na sat do seoske gostionice udaljene devet kilometara. Dok su osamdeset četiri uzvanika i uzvanica pronašli svoja imena na ogromnim stolovima u obliku potkove, želudac mi je kruljio kao u razjarenog tigra.

- Sasvim sam prazan - kukao je Alex, a ja sam točno znala kako se osjeća.

U početku se činilo da će našim patnjama uskoro doći kraj. U prednjem dijelu dvorane bio je postavljen švedski stol koji je izgledao vrlo primamljivo. Iza mirisnih posuda iz kojih je izlazila para i u kojima su se vjerojatno nalazile velike količine zapečenoga krumpira i gulaša već su stajali jednako odjeveni konobari s grabilicama. Uzvanici su nestrpljivo strugali nogama. Svi su čekali znak za početak.

- Iskupljenje se bliži, moj spasitelj je živ - prošaputao je Alex.

No, sada je prvo bilo vrijeme za govor nevjestina oca. Zamolio je za pozornost kucnuvši o čašu i poslije toga dobrih četvrt sata govorio o sreći koju je osjetio toga dana. Gosti su s odobravanjem popratili njegovu kao usputnu primjedbu o radosti s kojom je dao tisuće maraka za svadbu.

Bolje da to nije spomenuo jer mladoženjin otac nije mogao čekati glavno jelo da održi svoj govor.

Također je kucnuo u čašu i održao govor u kojem se nije složio ni sa čim što je govorio njegov prethodnik. Posebno je naglasio kako je s velikom radošću mladom bračnom paru prepisao jedno od svojih

životnih osiguranja od kojega je plaćena upravo dovršena polovica njihove kuće od dva stana.

Gosti su oduševljeno pljeskali. Mladoženja je s olakšanjem htio dati znak za početak objeda, kad se na sredini potkove pojavila punašna žena u bijeloj spavaćici. Iznad čela imala je rajf od aluminijske folije, a na leđima kartonska krila. U ruci je držala košaru obloženu zlatnim papirom, do ruba napunjenu malim predmetima.

Nevjesta i mladoženja zabrinuto su se pogledali. Dama u spavaćici učinila im se poznatom. Morala sam dva puta pogledati dok je nisam prepoznala: bila je to nevjestina majka.

Nasmiješila se uzvanicima i rekla:

-Ja sam anđeo, kako vidite, i nadam se da nisam došla prekasno!

- Prerano, a ne prekasno - našalio se jedan gladni rođak, a svi su se počeli smijati. No, nevjestina majka nije se dala smesti.

- Dolazim s neba i moram vam reći da nosim težak teret.

Pokazala je na svoju košaru.

-Svi sveci na nebu žele darivati mladence. Svatko je izabrao nešto lijepo pa su me poslali s ovom košarom iz nebeske kuće.

Podigla je u vis vrećicu s juhom.

-Svi su na nebu bili oduševljeni ovim darom svete Jutte, jer, vjerovali ili ne, ova juhica treba zagrijati vaša srdašca.

Gosti su bili zbunjeni. Nijemo su je gledali. Svetica koja daruje juhu od rajčica s krutonima? Je li to itko ikada čuo?

Nebeski glasnik u spavaćici predao je mladencima vrećicu s juhom i zatim izvadio iz košare rolu toaletnog papira.

- Ovaj važni i mekani papir na metre dao mi je sveti Hans-Peter - povikala je, a nekoliko ljudi se počelo smijati. To su sigurno bili oni koji su još prije odlaska u crkvu jeli nešto toplo.

- Uopće nisam znala da postoje sveci koji se zovu Jutta i Hans-Peter - šapnula sam susjedi za stolom, mladom ženom mojih godina. Ona se naslonila i tmurnim izrazom lica pratila što anđeo radi.

- Ne postoje, ali se kuma zove Jutta - odgovorila je. - A Hans-Peter je Juttin bratić. On sjedi ondje prijeko.

Naslutila sam zlo. Nevjestina majka je nebeske poruke sastavila prema popisu gostiju, a košara je bila puna do vrha!

- Hoće li spomenuti svih osamdeset četvero uzvanika? - šapnula sam.

Moja susjeda za stolom mrzovoljno je kimnula. Nevjestina majka sada je izvadila naranču.

- *A ovu sočnu naranču dala mi je za vas Sabina* - radosno je objavila. Julia je stavila naranču na tanjur pokraj toaletnog papira i vrećice s juhom i znatiželjno iščekivala što će još dobiti.

- Kraljevstvo za naranču - šapnuo mi je Alex. -Moje se želučane stijenke već dodiruju.

U istom trenutku je naćulio uši jer je nevjestina majka upravo uručivala mladencima kutiju flastera od svetoga Alexa, a odmah poslije toga i vrećicu gumenih bombona od svete Elisabeth, koja je bila tako draga.

Elisabeth sam bila ja. Elisabeth Jensen, dvadeset i osam godina, neudana. Neudana, naravno. Ako se ne uzme u obzir haljina od prirodne svile, vjenčić od narančinih cvjetova i porez na dohodak, nije postojao razlog da se to stanje promijeni. Ne, ako to podrazumijeva ovakvo slavlje.

- Vjenčanje je kazna - rekla je moja susjeda za stolom, kao da mi je proćitala misli.

Kimnula sam. Od Alexove majke sigurno bi se moglo očekivati da će izvesti ovako nešto s anđelom. Već je vidim pred sobom, u spavaćici, s aureolom od aluminijske folije u plavim uvojcima.

- Vjenčanje je takoreći vrhunac svake veze - ozbiljno je rekla moja susjeda. - Poslije toga sve ide nizbrdo.

Kimnula sam i bacila pogled na njezina supruga koji je sjedio jedno mjesto dalje, spustivši bradu na grudi. On je jedini učinio ono pravo: zaspao je.

- Samo nizbrdo - ponovila je njegova supruga. Okrenula sam se na drugu stranu.

- Jesi li ćuo ovo? - upitala sam Alexa.

Alex je odmahnuo glavom. - Htio bih te pitati nešto važno - rekao je ozbiljno.

- Mene?

- Da - rekao je Alex i kimnuo. - Mislio sam da je današnji dan prikladan za takvo pitanje. Pitao bih te već odavno, ali sam se bojao da ćeš reći ne.

Srce mi je odjednom počelo kucati brže i zaboravila sam o ćemu sam malo prije razmišljala. Sada sam se pitala mogu li se naranćini

cvjetovi samo tako kupiti u cvjećarnici i kako bi izgledalo kad bi se u vjenčić upleli i mali plodovi.

- Htio bih te pitati, možeš li - možeš li zamisliti - zamuckivao je Alex.

Nasmiješila sam mu se kako bih ga ohrabrila. - Da?

- Možeš li zamisliti da živiš sa mnom - nastavio je. - Dakle, poznajemo se već tri godine i mislim da je vrijeme da počnemo živjeti zajedno.

- Da? - prošaputala sam i nekoliko trenutaka nisam znala trebam li biti razočarana ili sretna.

- Hoćeš li? - upitao je Alex gotovo stidljivo. Oklijevala sam jednu sekundu. Onda sam mu se nasmiješila i rekla melodičnim glasom: - Da, hoću.

- *A sveta Ulrike dala mi je rupčić za Juliju* - radosno je uskliknuo anđeo. Košara se gotovo ispraznila. Julijino lice još je zračilo srećom. Ništa je nije moglo uznemiriti - to je uistinu bio najsretniji dan u njezinu životu. Anđeo joj je uručio ružičastu kasicu-prasicu od svetoga Heina i odmah poslije toga kutiju zobenih pahuljica od svete Ute s nestašnim uvojcima. Košara je tako odjednom bila posve prazna, nevjestina se majka naklonila uz osmijeh, a mi smo jako pljeskali kad smo shvatili da je napokon došlo vrijeme za objed.

Večer je bila vrlo ugodna. Dobro smo jeli i popili dovoljno vina da možemo podnijeti govore triju drugih rođaka te glazbu za ples koju su izvodila dvojica svirača. Te večeri Alex i ja više nismo razgovarali o vjenčanju. No, jedno je bilo jasno, naime, budem li se ikad udavala, samo će mi Alex nataknuti prsten. Alex i nitko drugi.

-t^Udilica na radiju uključila se točno u sedam sati i tri minute. Prije nego što sam se zapravo probudila, Alex mi je bez riječi gurnuo u usta toplomjer.

- A sada prognoza vremena za danas, utorak, četrnaesti studenoga - rekao je spiker. - Ciklona iznad Sjeverne Irske donosi u

Njemačku hladan zrak i guste oblake. U cijeloj zemlji padat će kiša koja će se iznad četiristo metara visine pretvarati u snijeg.

Uzdahnula sam ne otvorivši oči. Jesenska kiša i utorak, to su bila dva razloga da čovjek ne ustaje iz kreveta.

Alex je upalio noćnu svjetiljku i čekao da toplomjer u mojim ustima zapišti. Otkako više ne uzimam pilulu protiv začeca, moram svako jutro u isto vrijeme mjeriti temperaturu. On je vrlo ozbiljno shvatio sprečavanje začeca i o ženskoj je plodnosti znao više od mene. *Teorija doktora Rotzela o prirodnom planiranju začeca* bio je naslov knjige koju je kupio i pročitao od prve do posljednje stranice.

Sigurno sprečavanje začeca bez kemije glasilo je naslov djela za koje sam se ja zauzimala jer je u knjizi doktora Rotzela više bila riječ o začecu nego o njegovu sprečavanju. Međutim, Alex je mislio da nam to o začecu može biti od koristi. Toplomjer je zapištao.

Alex je očitao temeperaturu i tek poslije toga me poljubio za dobro jutro.

- Dobro jutro, mala gundalice - rekao je. - Tvoja je temperatura trideset sedam stupnjeva, točno četiri desetinke više od jučer.

- Što to znači? - pitala sam drščuci.

- Tvoja ovulacija, Elisabeth - odgovorio je Alex. - To sam ti objasnio već stotinu puta.

- Ah, da - rekla sam. Ni u jednoj od mojih prijašnjih veza nije se toliko razgovaralo o sprečavanju začeca kao u ovoj. A Alex je bio prvi muškarac od kojega bih uistinu voljela imati dijete.

Osim utorkom. Utorkom sam odrađivala dva kružoka o uspostavljanju kontakta između majke i djeteta u obrazovnoj ustanovi za obitelj u kojoj sam radila. I svakog utorka navečer čvrsto bih odlučila da neću imati djece.

- Voljela bih ostati u krevetu - rekla sam Alexu. - A ti? No, Alex je već ustao. Za njega su svi radni dani bili jednaki. Loše raspoložena, pošla sam za njim u kupaonicu. Ondje je upisao moju temperaturu u tablicu koja je visjela na vratima i tako gostima odavala poneku tajnu. U zakučastim šiframa bilježio je pokraj moje temperature različite događaje za koje ni ja nisam znala što zapravo znače.

Bilo je tu znakova za seks bez spolnog općenja, ali s ejakulacijom, za spolni odnos s kondomom i ejakulacijom, za spolni odnos bez kondoma s ejakulacijom. Osim toga, tu je bio i niz drugih simbola čije

značenje mi Alex nije htio odati. Kad bih ga pitala što oni znače, malo bi se zbunio. Pretpostavljala sam da je vodio knjigu o broju mojih orgazama kako bi statistički izračunao u kakvoj su vezi s ostalim znakovima. Nadala sam se da ću ubrzo otkriti tajnu.

- Hladno mi je - rekla sam.

Alex me zagrlio. Cijelo mu je tijelo bilo toplo kao pecivo koje je netom izvađeno iz pećnice. Jedino hladno na njemu bila je pjena za brijanje na njegovu licu.

- Kako to da tebi nije hladno? - upitala sam.

- Zato što ne želim da mi bude hladno - objasnio je Alex. - To je sve pitanje stava. Kad ne želiš da ti bude hladno, onda ni neće.

- Meni je hladno zato što je danas utorak - rekla sam.

- Ah, da, danas imaš tečajeve o majčinstvu - podsjetio se Alex i još me jače privio uza se. - Jadnice. Ali ni moj dan nije baš lagan.

Majke koje su pohađale prvi tečaj nisu me voljele. Bez obzira na to što sam smislila, njima je to bilo glupo. Danas smo radile otisak dječje ruke u glini. Glupo.

Poslije toga smo sjele na pod u krug i pjevale dječje pjesme.

- Zna li pjesmu *Aramsamsam*? - na kraju je upitala jedna majka. Ona je u našoj kući držala tečaj o dojenju i to uvijek četvrtkom, kad sam ja radila dokasna. Maike Schlondorf, savjetnica za laktaciju, pisalo je u našem programu i nitko osim Maike nije znao što to znači.

Također nitko nije znao pjesmu *Aramsamsam*.

- Ni ti je ne znaš? - upitala me Maike. Odmahnula sam glavom iskazujući žaljenje. Maikin je pogled govorio da ne može shvatiti takvu prazninu u obrazovanju jedne voditeljice tečaja, ali je na kraju ipak izrazila spremnost da nas nauči pjesmu *Aramsamsam*. Pjesma ide ovako:

»Aramsamsam, aramsamsam,
guliguliguliguli ramsamsam,
arabi, arabi,
guliguliguliguliguli ramsamsam.«

No, to nije bilo sve. Kod riječi *aramsamsam* morali smo se dlanovima udarati po nogama, kod riječi *guliguliguli* šakama po grudima, a kod riječi *arabi* morali smo se nakloniti prema Mekki.

Majke su se očito jako zabavljale. Djeca su nas neko vrijeme gledala zaprepašteno, ali su se onda odlučila igrati nešto drugo. Pustila sam

ih četvrt sata da se provlače kroz tunel, igraju s kockicama i jedu banane.

Posljednjih dvadeset minuta htjela sam iskoristiti za naš tjedni »pregled« u kojem su sve majke po redu trebale pričati o događajima iz proteklog tjedna. U prvoj su skupini ti događaji uvijek bili prekrasni.

- Marie Antoinette je dobila dva nova zuba - izvijestila je prva majka. - Ali bila je tako zlatna i mila da je moj suprug sada zove samo još svojim anđelčićem.

Sve su se majke veselile.

- Roger već sam jede žlicom - rekla je druga majka. Svima je to bilo super.

- Moj sin svako jutro donosi tati torbu za posao - rekla je treća. - Vjerujem da moj sin već zna na sat.

Sve su se majke počele srdačno smijati.

- I naš je tjedan bio prelijep. Ali Juan Carlos već dva dana ne želi navečer leći u svoj krevet - zabrinuto je rekla peta majka kad je na nju došao red.

Sve su se majke nagnule naprijed, pune razumijevanja.

- Spavanje se može naučiti - povikala je Maike.

- Zar nisi pročitala knjigu?

Majka broj pet odmahнула je glavom. - Kakvu knjigu? Do sada mi nije bila potrebna nikakva knjiga. Juan Carlos je uvijek spavao cijelu noć!

- A tako! Knjiga se zove *Spavanje se može naučiti*. Ja ću ti je donijeti već sutra - uslužno je rekla Maike.

- Annabell trenutačno knjiga nije potrebna.

- Spavanje se može naučiti? - znatiželjno sam upitala. - Može li se to uistinu?

Maike mi je nerado odgovorila.

- Naravno - rekla je - ali zašto to tebe zanima? Pa ti nemaš djece.

Nemam, ali imam dečka koji je uvijek budan kad ja želim spavati.

- Kako se to postiže? - upitala sam mirno. Napadi na mene zato što nemam djece bili su redoviti, ali sam u međuvremenu naučila ne obzirati se na njih.

- Sve piše u knjizi - kratko je odgovorila Maike. Više se nisam živcirala. - Tko je sljedeći na redu?

- Ja - rekla je peta majka, Gabriele. - Gospodin Pergerhof i ja imali smo odličan tjedan.

Gospodin Pergerhof nije bio Gabrijelin suprug nego njezino dijete, Jonas. Majke su voljele izgovarati zvučna prezimena svoje djece. Pritom su nerijetko koristile oblik iz poštovanja. - Juan Carlos Schmidt, biste li bili tako ljubazni i ostavili čarape na nogama? Ovdje nema podnoga grijanja kao kod nas kod kuće!

I na to sam se već odavno navikla. Blago sam se nasmiješila.

- Ali kad sam već na redu - nastavila je Gabriele - htjela bih se u ime svih nas riješiti nečega.

Imala sam dojam da su se majke međusobno približile.

- Molim - rekla sam.

Gabriele me ozbiljno gledala kroz stakla svojih naočala. - Mislimo da nije dobro to kako se ti odnosiš prema našoj djeci.

- Ja? - začuđeno sam upitala.

Majke su kimnule. Osobito Maike. Rekla je: - Ti našu djecu ne shvaćaš ozbiljno, Elisabeth. Nama to smeta.

- Kako to misliš? - upitala sam.

Maike je duboko uzdahnula. - Neprestano se ponašaš tako kao da podcjenjuješ našu djecu zato što nemaš svoje. Htjele bismo da djecu shvaćaš ozbiljno kao što i mi to činimo. Razumiješ li?

- Ne - rekla sam iskreno. - Kako zapravo izgleda to što ja djecu ne shvaćam ozbiljno?

- O, Bože - rekla je Maike. - To se teško može riječima objasniti nekome tko nije majka. No, to je način na koji razgovaraš s djecom i kako im se smješkaš, to je jednostavno tako - tako - pa, upravo tako kao da stalno podcjenjuješ našu djecu. Tako zapravo kočiš njihov osobni razvoj.

Ostale su majke ponovno značajno kimnule. Ja sam samo šutjela. Je li naposljetku bilo moguće da sam s djecom nesvjesno razgovarala na nekom dječjem jeziku?

Na brzinu sam u mislima preispitala svoje ponašanje prema djeci u posljednjih pola sata. Uistinu sam gurnula glavu u tunel za puzanje i Anabell, koja je bila na drugoj strani, rekla »Kukuc«.

Je li to bilo neprimjereno? Jesam li time pokazala djetetu da ga ne shvaćam ozbiljno? Jesam li ga podcijenila riječju »kukuc« i na taj način zakočila njegov osobni razvoj?

- Želimo da našu djecu shvaćáš jednako ozbiljno kao što i mi to činimo - ponovila je Maike. - Mi s djecom razgovaramo normalno.

- Što je normalno? To je toliko subjektivno - odgovorila sam uzrujano. Meni osobno nije normalno djecu oslovljavati s »gospodine« i »gospođo«. I kako se, molim vas lijepo, to slaže s »guliguliguliguliguli ramsamsam«?

- Neka to kažu dokazane majke - oholo je rekla Maike, a dokazane majke su ponovno kimnule.

Što je uopće značilo to »dokazane«? Da imaš najmanje jedno dijete s najmanje dva imena i opseg struka najmanje sto pet centimetara? U svakom slučaju, bila sam nemoćna pred njihovim argumentima. Pogledala sam na sat.

- Vrijeme je za našu završnu pjesmu - rekla sam neljubazno i pljesnula rukama. - A onda vas molim da ovaj put bacite kore od banana u kantu za otpad, a ne da ih opet ostavite na prozorskoj dasci.

- Mrzim svoj posao - rekla sam kolegici i najboljoj prijateljici Hanni kad sam došla u zajednički ured po kasetofon za drugu skupinu polaznica. To je morala slušati svakog utorka.

- Da nemam tebe, ne bih znala koji je danas dan

- odgovorila je Hanna. Sretnica je bila nadležna za »Zdravlje i kreativnost« i ja sam joj zbog toga bila jako zavidna. Osobito utorkom.

- Je li opet bilo loše?

- Da - rekla sam odrješito.

- Mislim da me Heiko vara - rekla je Hanna, ne obazirući se na moje muke.

Njezine riječi nisam shvatila ozbiljno. Hanna je hodala s Heikom već devet godina i gotovo jednako toliko vremena je jedanput godišnje izražavala slutnju da joj je on nevjeran.

- Tko je ovaj put u pitanju? - upitala sam jer je Hanna uvijek imala konkretnu, ali nažalost nikad dokazanu sumnju. Jedanput je to navodno bila njegova tajnica, drugi put žena iz solarija koja je vršila dezinficiranje.

Ovaj put je slegnula ramenima.

- Ne znam - rekla je. - Samo osjećam da postoji druga.

- Mislim da te on tek prije tjedan dana upitao kad ćete napokon početi živjeti zajedno - podsjetila sam ju. - Nemoguće je da te danas već prevario.

- Jedno s drugim nema nikakve veze - rekla je Hanna. - On želi da živimo zajedno zato što mu je dosta vječnog vozikanja vikendom i što očekuje da ću ga uzdržavati.

Heiko je otprije pola godine radio u bolnici, dolje u Ludwigshafenu, a Hanna nije bila spremna napustiti posao u Kolnu i otići za njim. Zbog toga su se sastajali samo tijekom vikenda. Nisam mogla zamisliti tako nešto između mene i Alexa. Ja bih otišla za njim bilo kamo.

- Ima drugu - ponovila je Hanna.

- Sutra imaš slobodan dan - rekla sam. - Zašto jednostavno ne otputuješ u Ludwigshafen i iznenadiš ga?

Hanna je uzdahnula. - Nisam luda! Srijeda je jedini dan kad se mogu naspavati i obaviti sve ono što se nakupilo za tjedan dana. Ionako znam da me vara.

- Dakle, ako to stvarno znaš, ne razumijem zašto si još uvijek s njim - rekla sam. - Kad bi mene Alex varao, više ne bih htjela biti s njim.

- Razgovarat ćemo o tomu za nekoliko godina, Elisabeth - rekla je Hanna, kao da u svakoj vezi prije ili kasnije dođe do preljuba.

- Nisi u pravu - rekla sam. - Alex i ja ne bismo nikad prevarili jedno drugo.

- Jesi li sigurna u to?

- Da - rekla sam. To je kao amen.

Hanna nije rekla ništa. Ali njezina je šutnja govorila kako o tomu ipak zna nešto više od mene.

- Po čemu primjećuješ da te Heiko vara? - upitala sam.

- Kad sam ga nedavno nazvala kasno navečer, nije bio sam - spremno je odgovorila Hanna. - To sam primijetila po njegovu glasu. I nije ni jedanput spomenuo moje ime. Onaj tko je slušao mogao je misliti da razgovara sa svojom majkom. Elisabeth, kažem ti da tu nešto nije u redu.

- A zašto ga ne pitaš?

Hanna se podrugljivo nasmijala. - Zato što mi neće reći istinu, eto zašto. Laže k'o pas.

Počela sam suosjećati s njom.

- Izabrala si pogrešnog čovjeka - rekla sam.
- Što se toga tiče, svi su muškarci šupci - hitro je odgovorila Hanna. - Postoje dvije vrste muškaraca. Budale i šupci. A šupci su mi još uvijek draži od budala. Šupci varaju žene, a budale su preglupe za to ili prevelike kukavice ili su previše ružni.
- Zašto bi svi muškarci htjeli prevariti svoje žene?
- Zato što je muškarcima stalno potreban seks, a ženama nije. Jao tebi, ako si neraspložena za to on će si odmah potražiti drugu.
- Veza se ne sastoji samo od seksa - povikala sam.
- Alex i ja, naprimjer, mi se razumijemo na jednoj sasvim drugoj razini.

- Ah, tako? A na kojoj to razini, gospođice *Seksi donje rublje*?

Hanna je od onih osoba koja je seksi donje rublje smatrala neprijateljem žena, a za nju je seksi donje rublje bilo sve ono što nije načinjeno od bijelog frotira. Ja nisam imala ni jedan jedini odjevni predmet od bijelog frotira, ona je to znala i prigovarala mi je zbog toga.

- Što ja mogu kad imam želju uvijek kad je i on ima? - upitala sam.

Hanna je udarila šakom u stol. - To će biti razlog zbog kojega je do sada mogao skrivati svoje pravo lice pred tobom. Možeš se samo nadati da će ti hormoni i dalje biti tako prekrasno usklađeni s njegovima. Kad jednoga dana ne budeš osjetila želju, mislim to je uvijek *moguće*, budi spremna na sve.

Uzdahnula sam. Hanna je uistinu bila nepravedna. Samo zato što je njezin dečko bio lažljivac, ne znači da su svi muškarci lažljivci. Naprimjer Alex. On nije ni šupak ni budala.

To sam rekla i Hanni.

- Možda je Alex rijetka iznimka - dodala sam.

- Iznimke ne postoje - ustrajala je Hanna. - Samo čekaj.

Majke iz druge skupine su me voljele. Njihova su djeca bila starija godinu dana od djece iz prve skupine, i ni jedno od njih nije imalo dva imena.

Danas su na rasporedu bile igre u gimnastičkoj dvorani. Ondje je bio postavljen veliki trampolin na kojem su djeca odmah počela oduševljeno skakati. Onu sramežljiviju ubrzo je potaknula glasna svirka na flauti iz kasetofona. Oko trampolina prekrile smo pod debelim prostirkama pa smo mogle na miru sjediti, piti kavu i

pretresati događaje iz proteklog tjedna. U drugoj skupini bilo je manje lijepih stvari za iznošenje.

- Ovoga je tjedna kod nas bilo baš strašno - rekla je Sabine. - Robin je svake noći spavao u našem krevetu. A moj suprug u dnevnoj sobi na kauču. On kaže da više nemamo nikakav bračni život.

- Naviknut će se on na to - vedro je dodala Sonja. - Lena spava s nama u krevetu otkako je počela puzati. Također i Anna. Ni mi više nemamo ništa od bračnog života.

- Ali ja se ne želim naviknuti na to - kukala je Sabine. Rastreseno je smrvila kolačić u obliku životinje i to upravo ispod natpisa *Molimo vas da ne jedete u gimnastičkoj dvorani*. Ja sam to napisala svojom rukom i objesila, ali nisam htjela da to drugi znaju. Zato nisam rekla ništa.

- Želim se noću odmoriti od djeteta. Jesam li zbog toga loša majka?

Sve su majke složno odmahnule glavom. I ja. Djeca bi nas bar po noći trebala ostaviti na miru.

- A kad bi ga jednostavno ponovno stavila u njegov krevetić? - upitala sam. - Djeca iz prve skupine spavaju cijelu noć bez buđenja. I to svako dijete u svojem krevetiću. Žene su si kupile knjigu koja se zove *Spavanje se može naučiti* - dopunile su me majke jednoglasno i prasnule u smijeh. I mi imamo tu knjigu. Riječ je o čistoj zaradi.

- Laže svatko tko kaže da njegovo dijete spava svaku noć u krevetiću - ustvrdila je Astrid.

Osjetila sam određeno zadovoljstvo što su majke iz prve skupine ispale lažljivice.

- Da sam to sve znala prije - rekla je Karin - ne bih imala djece.

- Ni ja - rekla je Sabine.

Tako gledano, ja sam bila u prednosti. Ja sam sve doznala prije. Još nije bilo kasno. Alex i ja bit ćemo sretni i bez djece.

- Razmisli dobro, Elisabeth - sestrinski je rekla Sabine.

Obećala sam to. Opušteno smo čavrljale dok su djeca zadovoljno vrištala na trampolinu. Savršen sklad. Na kraju sam pogledala na sat. Još petnaest minuta. Protiv svoje volje pomislila sam na moju pedagošku zadaću.

- Sada ćemo još malo pjevati s djecom - rekla sam okrutno.

Majke su se pravile da me nisu čule i nisu ispuštale iz ruku šalice s kavom. Nisu osobito voljele pjevati. Ali to je bio tečaj za majke i djecu, a pedagoški program kuće propisivao je igre s pjevanjem i igre u kolu. Odlučila sam pokazati primjerom pa sam sama zaplesala.

- Jedan, dva, tri - pjevala sam zvonkim glasom - zaplešimo sada svi.

Djeca su prestala skakati i dotrčala su k meni. Voljela su tu igru. Tada su se i majke smilovale i stavile šalice na stranu. Samo je Sabine ostala sjediti.

- Nema više bračnog života - promrmljala je. -Kad bi samo znala što to znači.

Kući sam išla uvijek istim putem. Taj put bio je za više od dvanaest kilometara dulji i imao je više semafora, ali sam nakon dugogodišnjeg mudrovanja izabrala put koji ima samo prednosti - osim nakon dugotrajne vožnje - i ni jedan nedostatak. Nisam morala ni jednom skrenuti ulijevo na velikom raskrižju bez semafora, nisam se našla u gužvi koja se stvara nakon povratka ljudi s posla niti sam se morala očajnički pokušavati prestrojiti između velikih kamiona i čekati da mi se netko smiluje. Na desnoj strani ceste nalazio se veliki supermarket s prostranim parkiralištem na kojem je uvijek bilo mjesta na koje sam mogla parkirati vozeći samo naprijed. Kolica pred tim supermarketom nisu bila zaključana tako da nisam morala tražiti novčić koji se gotovo uvijek nalazio u krivom džepu kaputa. Put je dalje vodio po mirnim, sporednim cestama, pokraj Sjevernoga groblja i natpisa: »POZOR! POGREBNA POVORKA PRELAZI PREKO CESTE«, te pokraj velikog rasadnika u kojem su se prodavale sadnice šimšira za tri marke i devedeset osam pfeniga, a ja bih kupila nekoliko sadnica uvijek kad god bih mogla odvojiti tri marke i devedeset osam pfeniga, i sadila ih u lonce od gline i uzgajala na našoj terasi, oblikujući ih u kugle i stošce, i na kraju pokraj mojeg starog stana. Svaki put bih bacila sjetan pogled prema odvratnim kavanskim zavjesama koje su nagrdile moj nekadašnji kuhinjski prozor te računala koliko dugo već ne stanujem ondje.

Danas su to bila točno četrdeset i četiri dana.

Već četrdeset i četiri dana stanujem kod Alexa. Prije toga smo gotovo tri godine živjeli u dva posebna stana međusobno udaljena devetnaest kilometara.

No, meni i Alexu bilo je suđeno da cijeli život provedemo zajedno. Alex je bio arhitekt i sanjao je o tomu kako će živjeti u vlastitoj kući koju je sam projektirao i koja je po mogućnosti dobila nagradu.

Sudbina je htjela da ja naslijedim poveći komad građevinskog zemljišta, doduše, izvan grada, u malom selu u kojem osim ulične svjetiljke i poštanskog sandučića nije bilo nikakve druge infrastrukture, ali se zato iz njega pružao očaravajući pogled i bilo je okruženo pašnjakom za ovce. Kad je Alex doznao za to moje zemljište, nekoliko sati nije bio sposoban reći ništa osim »Ne mogu shvatiti, dvije tisuće kvadratnih metara, jednostavno ne mogu shvatiti!« Mnogo kasnije, nakon velikog praska, Hanna je rekla da se on zaljubio u mene samo zbog toga zemljišta, ne iz računice, nego na isti način na koji se dvadesetogodišnje manekenke zaljubljuju u polumrtve milijunaše zato što vjeruju u veliku ljubav prema starim naboranim vrećama.

Meni je ta usporedba bila sramotna. Alex nije bio dvadesetogodišnji maneken niti sam ja bila stara naborana vreća. Vjerovala sam da nas je spojila sudbina, mene kao zemljoposjednicu i Alexa kao arhitekta.

On i ja željeli smo ostarjeti zajedno. U kući iz snova na zemljištu od dvije tisuće kvadratnih metara s lijepim pogledom. Budući da je gradnja kuće vrlo skupa, odlučili smo živjeti zajedno u Alexovom malom stanu koji je bio znatno jeftiniji od mojega. Osim kupaonice i minijaturnog hodnika, naš je dom imao još samo jednu jedinu sobu u kojoj smo spavali, objedovali i kuhali. Ali taj je stan bio na mnogo ljepšem mjestu nego moj stari stan. Iz dnevne-spavaće-sobe-kuhinje mogli smo izaći ravno u zapušteni vrt i na veliku terasu i, što je bilo još bolje, smjeli smo koristiti lijep i uredan bazen vlasnika stana.

Prijatelji i poznanici govorili su nam da nije dobro početi živjeti zajedno na tako malom prostoru.

- To nikad nije dobro - rekli su nam. - Za nekoliko ćete dana početi jedno drugom strašno ići na živce.

Međutim, to nije bilo točno. Meni nije smetalo ništa što je Alex radio. On nije imao ni jednu jedinu lošu osobinu, nikakvu neobičnu naviku, nikakve psihopatske obrede. Imali smo jednake poglede na red i nered, nikomu od nas nije smetalo kad je poklopac na zahodskoj dasci bio podignut, nismo bili tako sitničavi. Meni nije ni najmanje smetalo što je Alex odjeću ostavljao ondje gdje ju je skinuo i što nikad

nije isprao ispljunutu pastu za zube iz umivaonika. On je zato dopuštao da mu pospremim odjeću i da očistim umivaonik.

On i ja slagali smo se prekrasno, a kad se dvoje vole, mogu biti sretni i na vrlo malom prostoru. A mi smo to bili već četrdeset i četiri dana, bez prekida.

- Onda, kako je danas bilo s tvojim majkama? -upitao je Alex kad sam se pojavila na vratima.

- Ne pitaj me - zamolila sam ga i bacila svoje stvari u kut. Do sljedećeg ponedjeljka ne želim ni pomisliti na to.

- I ja sam tek došao - rekao je Alex i poljubio me. - Što ćeš kuhati? Umrijet ću od gladi.

- Mislila sam skuhati tjesteninu sa zelenim umakom, je li to u redu?

Alex je odmah počeo sjeckati češnjak i luk za umak. To je uvijek on radio jer, kako je sam rekao, nije mogao podnijeti da ja plačem. Nije li to slatko?

Radosno sam pjevušila.

- Što to pjevaš? - razdražljivo je upitao Alex.

- Aramsamsam - pjevala sam čudeći se sama sebi. - Guliguliguliguliguliramsamsam.

Alex je odmahnuo glavom.

- Žao mi je zbog tebe - rekao je. - Ne mogu shvatiti da si morala studirati tako nešto.

- Arabi - pjevala sam i sagnula se sve do nasjeckanog peršina.

Tjestenina sa zelenim umakom bila je jako ukusna. Uz svijeće smo popili po dvije čaše talijanskog crnog vina i slušali Erosa Ramazzottija.

- A što ima za desert? - upitao je Alex.

- Mogli bismo jesti sladoled od vanilije s vrućim šljivama - rekla sam i nasmiješila mu se. - Ili nešto sasvim drugo.

- Onda ja želim nešto sasvim drugo - rekao je Alex. Za to se, uostalom, odlučio već četrdeset i četiri večeri uzastopce. Ne, četrdeset i tri večeri, ako ćemo biti iskreni. Jedne sam večeri pripremila sjajan kompot s umakom od likera od jaja pa je Alex prvo htio to, a poslije nešto sasvim drugo. Otkako živim s njim, izgubila sam tri kilograma.

Ja sam uistinu bila najsretnija žena u cijelom svemiru. Vodila sam ljubav svaki dan, imala sam muškarca koji je umjesto mene sjeckao luk, a uskoro ću imati i kuću kao iz snova.

Trebalo nam je mnogo vremena dok nismo načinili nacrt kuće koji je u svakom pogledu odgovarao našim željama. Prve četiri inačice od tristo kvadratnih metara bile su prevelike. Teška srca prekrižili smo knjižnicu, sobu s kaminom, zimski vrt i sobu za Alexovu željeznicu kao i toranj sa staklenom kupolom ispod koje je trebala biti naša spavaća soba. Samo zbog troškova odlučili smo se za jednostavniji nacrt od sto četrdeset kvadratnih metara po kojem su prostorije bile uobičajene veličine. Alex je potpisao nacrt, potrebne izračune i nacрте za armaturu statičar iz Alexova poduzeća izradio nam je besplatno i prije dva tjedna predali smo zahtjev za gradnju.

- Imam dobre veze pa bismo već za dva tjedna mogli dobiti dozvolu - rekao je Alex. - Ali ja želim početi tek na proljeće - do tada ćemo riješiti i financije.

Do tada smo namjeravali uštedjeti još deset tisuća maraka pa bismo zajedno s Alexovom dospjelom stambenom štednjom i novcem, koji nam je namjeravao dati Alexov otac, imali više od sto tisuća maraka. Ostatak bismo morali posuditi od banke. Ja sam istodobno osjećala i strah i radost kad bih pomislila na to. Zajednički bi nas dugovi povezali više od samog vjenčanja.

No, te večeri uopće nisam razmišljala o tomu. Desert je bio bolji nego ikada prije. Alex je odmah unio tri tajna znaka u tablicu na vratima kupaonice. Jedan od znakova upravo je izmislio.

S

i _yljedeći tjedan Hanna je još bila uvjerena da je Heiko vara.

- Rekao je da nikako ne može doći za vikend - rekla je. - Navodno je dežuran.

- Zašto onda ne odeš k njemu u Ludwigshafen? Hanna me prijekorno pogledala. - Zato što sam bila kod njega prošli vikend. Sada je on na redu.

- Ali ako mora dežurati!

- Ne - rekla je Hanna. - To ne prihvaćam. Meni nitko neće platiti benzin.

Za mene je to bilo sitničavo. - Ako voliš Heika, onda nećeš izdržati bez njega. A novac ti ionako nije važan.

- Tko je govorio o ljubavi? - upitala je Hanna. Mrzovoljno sam se vratila svojem poslu.

- Žao mi je - rekla je Hanna nakon nekog vremena. - Nisi ti kriva.

- Ne - hladno sam odgovorila. - Ne razumijem te. Ali to je zapravo tvoja stvar.

- Da, to je moja stvar - rekla je Hanna i pružila mi komadić pudinga. - Ali mi se ne moramo svađati oko toga. Mislim, mi žene moramo se držati zajedno kad je riječ o muškarcima, nije li tako? Uzela sam puding.

- Ako te Heiko uistinu vara, onda sam, naravno, na tvojoj strani, to je jasno - rekla sam. - Ali voljela bih da shvatiš da nisu svi muškarci kao on.

- Dokaži mi suprotno - zatražila je Hanna. Uzdahnula sam. Ona je stvarno bila težak slučaj.

Iako je bila dvije godine starija od mene, još nije shvatila da se za besprijekornu, uzbudljivu vezu mora nešto i učiniti. Uspostaviti ravnotežu između davanja i uzimanja, to je bila cijela tajna. Osim toga, nikad ne treba podcijeniti čimbenik seksualnosti. Tijekom odmora za ručak kupila sam zato u robnoj kući *H & M* tamnocrvene svilene gaćice i odgovarajući grudnjak.

Kad sam se vratila u ured, nazvala sam Alexa na radno mjesto kako bih ga pitala što želi za večeru.

- Breuer, aparat Baum - rekao je ženski glas.

- Kako molim? - upitala sam razdražljivo.

Na Alexov broj obično bi se javio on sam ili gospođa Zerneck, njegova tajnica. Gospođa Zerneck bila je dama u ranim pedesetim godinama, koju sam poznavala s različitih domjenaka u poduzeću. Ona je bila jedina žena u arhitektonskom uredu Berger. Osim nje i Thea Bergera, Alexova šefa, tu su radila još dva arhitekta i dva staričara. Za suradnicu koja se zove Breuer nisam nikad čula.

- Arhitektonski studio Berger, Breuer na telefonu - ljubazno je ponovio glas.

- Elisabeth Jensen - rekla sam. - Htjela bih razgovarati s gospodinom Baumom. Jesam li dobila njegov broj?

- Jeste - rekao je ženski glas i zvonko se nasmijao. - O čemu je riječ, ako smijem pitati?

- To je osobne prirode - rekla sam tako hladno da je Hanna, koja je preko puta mene tamanila svoju sirovu hranu, znatiželjno podigla glavu.

- Trenutak, molim. Alexe, telefon za tebe. Nešto osobno.

Ponovno zvonki smijeh. Usta su mi se objesila. Hanna me zabrinuto pogledala. - Što je?

- Baum?

- Ja sam, zdravo - Odmahnula sam glavom kako bi Hanna i dalje mogla na miru uživati u jelu.

- Zdravo, mala ptičice! Što ima novoga?

- Tko se to javio na telefon?

- To je bila Tanja - objasnio je Alex. - Naša vježbenica. Danas može koristiti moj stol za crtanje, a zauzvrat se mora javljati na telefon.

- Otkada imate vježbenicu? - upitala sam. Hannino lice poprimilo je znatiželjan izgled.

- Od početka ovoga tjedna - rekao je Alex. - Zašto?

- Ah, samo pitam. Nije bila baš ljubazna. Alex se smijao.

- Ne mogu vjerovati - rekao je. - Ona je vrlo ljubazna prema svima nama. Zašto me zoveš?

- Zbog večere - rekla sam pretjerano vedro. - Bi li više volio rižu ili punjeni omlet?

- I jedno i drugo zvuči dobro - odgovorio je Alex. - A što ima za desert?

- Uobičajeno - rekla sam. - Ali s novim donjim rubljem. Crvenim. Alex je zanijemio.

- Možeš li prije završiti s poslom? - upitao je nakon nekoliko trenutaka.

Zadovoljno sam se nasmijala.

- Što je ovo bilo? - upitala je Hanna kad sam spustila slušalicu.

- Telefonski seks - rekla sam.

- Mislim na ono prije!

- Javila se vježbenica koju još ne poznajem. Hanna se nasmiješila suosjećajno.

- Mlada? - upitala je.

- Da - priznala sam. - Zvučala je vrlo mlado.

- Oh, Elisabeth - rekla je Hanna. - Takve vježbenice ne prezaju ni pred čim, a pogotovo ne mlade. One još nisu čule ništa o solidarnosti među ženama.

I ja sam se pokušala zvonko smijati. - Ti si stara spletkarica! Alex i ja nemamo problema s drugim ženama - rekla sam.

- Onda ti želim ugodan vikend - odgovorila je Hanna.

- Sigurno ćemo imati ugodan vikend - rekla sam. - I zaboravi vježbenicu. Ja sam je već zaboravila.

Navečer sam je slučajno sjetila pa sam ispitivala Alexa o njoj. Samo onako, usput. Alex je rekao da je premlada, ali vrlo simpatična.

- Koliko mlada? - upitala sam. - I za što je premlada?

- Ne znam točno, dvadeset dvije ili dvadeset tri godine. U svakom slučaju premlada da bi je čovjek shvaćao ozbiljno.

- A kako izgleda?

- Zgodna je - rekao je Alex.

- Želim točno znati - rekla sam. - Samo onako, je li visoka ili niska? Debela ili mršava?

- Srednje je visine, rekao bih. Ima dobru liniju i poludugu svijetlu kosu - odgovorio je Alex. Zašto te to zanima?

- Zanimaju me takve stvari - rekla sam. - Kakve oči ima?

- Dakle, to uistinu ne znam.

Alex je uzdahnuo. - Ali ako želiš, u ponedjeljak ću ih bolje pogledati.

Priljubila sam se uz njega.

- Ne - rekla sam. - Bolje ne.

Nedjelje s Alexom uvijek su bile posebno lijepe. Spavali smo dugo, doručkovali u krevetu i katkada se uopće nismo odjenuli cijeli dan. Danas je bila takva nedjelja. Vani je bilo minus jedanaest stupnjeva, a nebo je bilo sivo poput olova. Vrijeme nije bilo za šetnju.

Imali smo obilan doručak koji se sastojao od dimljenog lososa i pjenastog omleta te kolača od marcipana u kojem smo uživali od deset sati ujutro do četiri sata popodne. Napokon sam imala vremena pročitati roman koji sam počela čitati prije tri tjedna, a Alex je

ponovno listao knjigu o prirodnom sprečavanju začeca doktora Rotzela.

- Baš nam je lijepo - uzdahnuo je duboko. - Cijeli dan ne moramo ništa raditi. Ovakav luksuz ne bismo si mogli priuštiti kad bismo imali djecu.

- Da - složila sam se. - I djeca su toliko skupa da se mora raditi i nedjeljom.

- To ću ionako morati - rekao je Alex. - Prošlo je doba ljenčarenja nedjeljom. Theo Berger prepustio mi je gradnju robne kuće u Karlsruheu. Samo meni. Unatoč tomu što je na redu bio Peter. Moj prvi projekt iznad petnaest milijuna, znaš li što to znači za moju karijeru? I koliko ćemo od toga imati novca za kuću? Više neću imati vremena.

- Onda bolje pričekajmo s pravljenjem djece.

Alex je kimnuo. - Ipak, bilo bi lijepo kad bi između nas bio mali medvjedić koji bi naslijedio moju pamet i tvoje rupice iznad stražnjice.

- Da - rekla sam dirnuto i poljubila ga. - Ali ne još. - Ne.

Alex mi je uzeo knjigu iz ruke. - Još ne.

- Onda me bolje pusti da nastavim čitati.

- Ali danas je dvadeset četvrti - šapnuo mi je Alex u uho.

- Kakav dvadeset četvrti?

- Dvadeset četvrti dan tvog ciklusa - šapnuo je Alex i poljubio me.

- I što to znači? - upitala sam nakon nekog vremena. Alex je skinuo majicu.

- To znači da nam danas ne treba kondom - rekao je veselo.

I mene je to veselilo. Alex je očito proučio svoju tajnu statistiku orgazama i približio se tajni za još jedan korak. Prisjetila sam se Hanninih riječi kako će naša veza funkcionirati tobože samo tako dugo dok ja budem osjećala želju za seksom uvijek kada i Alex. Međutim, jedino što nisam željela bilo je to da se uvjerim je li Hanna bila u pravu.

U pet sati popodne pripremili smo si mirisnu pjenušavu kupku. Imali smo veliku kadu u koju je stalo tako puno vode da već iz ekoloških razloga nije bilo opravdano da se u njoj kupa samo jedna osoba. Alex je zapalio svijeće i donio iz hladnjaka pjenušac, a ja sam našem dekadentnom užitku u kadi pridonijela kutijom sladoleda od čokolade.

Budući da smo se u kadi opet sjetili kako je danas dvadeset četvrti dan mojega ciklusa i kako još nikad nismo vodili ljubav u kadi, nismo stigli jesti sladoled. To nije bilo ni loše. Tek nakon sat vremena sladoled je postao kremast i polako se topio, a tek tada ima najbolji okus.

Samo s debelim čarapama na nogama - podne pločice bile su zimi uvijek neugodno hladne - prebacili smo se na trosjed gdje smo pili pjenušac i jeli sladoled od čokolade. Uzdisala sam od silne sreće.

Alex je upalio televizor. Upravo je bio na programu *talk-show* u kojem je neka žena predstavljala knjigu o djelovanju mjeseca na prirodu i na čovjekovo zdravlje. Bilo je zapanjujuće što sve mjesec može izazvati tijekom jednog ciklusa.

- Koje savjete, koja pravila možete dati našim gledateljima kako bi ih se pridržavali, a da ne moraju pročitati cijelu knjigu? - upitala je voditeljica stručnjakinju za mjesec. Znatiželjno sam se nagnula prema naprijed.

- Vrlo jednostavno pravilo kojega se može svatko pridržavati jest post tijekom punog mjeseca - objasnila je stručnjakinja za mjesec, a ja sam je pažljivo slušala. - U dane punog mjeseca mnogo se brže debljamo nego u druge dane i teško se rješavamo tih kilograma. Zbog toga bismo u dane punog mjeseca trebali paziti koliko kalorija uzimamo.

Stavila sam u usta posljednju žlicu sladoleda od čokolade i kimnula.

- Da - zablejala sam. - To ću zapamtiti. Alex me potapšao po nozi.

- Danas je puni mjesec - rekao je i počeo se smijati. Uzdahnula sam. Da sam bar to prije znala! Ali kako bih znala kad smo sinoć spustili rolete na prozore?

Alex je ispružio gole noge na stolić ispred kauča.

- Udobno je - zadovoljno je uzdahnuo. Nasmiješila sam mu se.

- Mi smo jednostavno stvoreni jedno za drugo - rekao je.

Ovo je sada trebala čuti Hanna, stara pesimistkinja. Odmaknula sam od sebe posudu sa sladoledom i daljinskim upravljačem promijenila program.

Na ekranu je djevojka koja se zvala Sabrina pričala kako se strašno kaje što je raskinula vezu s dečkom Jensom. On će strašno nedostajati njoj i njezinoj pudlici Muffy, rekla je i pogladila se po neuspjeloj trajnoj ondulaciji. Progutala sam slinu.

- Kakva je to glupost? - upitao je Alex i posegnuo za daljinskim upravljačem.

- Pusti me da to gledam, molim te. Sabrina je suznim očima gledala u kameru.

- Sada znam da sam prokockavši tvoju ljubav izgubila nešto dragocjeno - jecala je, a voditelj pokraj nje ozbiljno je kimnuo. - Ako mi možeš oprostiti, Jense, vrati mi se pa ćemo pokušati ponovno biti zajedno.

Alex si je promrsio kosu.

- Daj mi daljinski upravljač - zapovjedio je. - Ovo je odvratno.

Na televiziji je voditelj pozvonio na vrata Jensova stana. Jens, koji je za to doba dana bio začuđujuće dotjeran, odmah ga je prepoznao, ali ga je ipak pozvao unutra.

- Imam jednu videoporuku za tebe - rekao je voditelj promuklim glasom. - Možeš li zamisliti od koga?

Jens nije imao blage veze, ali je rekao da će je pogledati zajedno s voditeljem. Za vrijeme Sabrinina i Muffyjeva usrdnog poziva objektiv kamere približio se izlazu Jensovih suznih kanala i njegovoj sluznici u nosu. Jens je plakao bez trunke glume!

- Nee - povikao je Alex. - Ovo se ne može izdržati. Zbog ovakvih emisija ljudi postaju ubojice.

- Nije točno - proturječila sam mu. - Takve emisije čine naš svijet boljim.

Voditelj je poveo Jensa k Sabrini nakon što si je ovaj temeljito obrisao nos.

- Doveo sam nekoga - rekao je voditelj došavši pred njezina vrata. - Možeš li pretpostaviti koga?

Naravno, ni Sabrina nije imala blage veze. Međutim, kad je ugledala Jensa, počela je također plakati od velikog iznenađenja i radosti. I Jens i voditelj ponovno su zaplakali. I ja sam malo plakala. Tada mi je Alex istrgnuo daljinski upravljač.

- Ha! - povikao je slavodobitno i prebacio na neki drugi program. - Sada je moj.

Na drugom programu su se kitovi ubojice borili s bespomoćnim mladuncima tuljana. - Jako zanimljivo - rekao je Alex kad se morska voda obojila u crveno. Ja bih više voljela vidjeti Muffyjevo lice kad je shvatio da su mu se gospodar i gospodarica pomirili.

U tom trenutku zazvonio je telefon.

- Ja nisam tu - povikala sam.

- Nisam ni ja - povikao je Alex. Telefon je i dalje zvonio. Alex je napokon ipak podigao slušalicu.

- Alexandar Baum? Ah, zdravo Bjorne, stari druže! S olakšanjem sam se ponovno zavalila u trosjed i uspjela još vidjeti odjavu emisije »Kad ljubav boli«. Voditelj, Jens, Sabrina, Muffy i još mnogo drugih ljudi smiješeci su mahali prema kameri.

- Ako i vi patite zbog ljubavi, ne ustručavajte se pisati nam - rekao je voditelj.

Zahvalno sam mu mahnula. To bi prije bilo nešto za Hannu i Heika i druge ljude koji su imali problema u vezi. Alex je spustio slušalicu.

- To je bio Bjorn. Moj stari prijatelj sa surfanja.

- Ne poznajem ga - rekla sam lijeno. - Ti imaš tako puno prijatelja sa surfanja.

- Ubrzo ćeš ga upoznati.

Poruci je trebalo poprilično vremena dok nije došla do mene.

- Kako to misliš? - napokon sam upitala.

- Sada će svratiti k nama.

- Sada? Ovamo? Ali zašto?

- Napokon je uramio naše dijapozitive s odmora u Španjolskoj prije četiri godine. Želi mi pokazati.

- *Ovdje? Danas?*

Alex se smijao. - Da, sigurno su zabavni, svidjet će ti se. Ti me tada još nisi poznavala. Reci, imamo li piva kod kuće?

- Reci, o čemu ti zapravo pričaš? Alex me upitno pogledao.

- Ja ležim gola na trosjedu i htjela sam cijeli dan provesti pred televizorom, zajedno s tobom - povikala sam. - A sada dolazi tvoj stari drug sa surfanja i želi gledati dijapozitive? Gdje da ja budem za to vrijeme?

To je općenito bilo dobro pitanje. Pogledom sam panično potražila nekakvo skrovište. Zapravo, mogla sam se skriti samo u ormar ili kupaonicu. Ali što ako drug sa surfanja bude morao ići na WC?

- To su sigurno jako dobre snimke - rekao je Alex. - Mislio sam da te zanimaju. Tada sam još imao bradu.

- Zanimaju me! - ponovila sam i skočila izgubivši orijentaciju. - Bolje mi reci kamo da odem. Kamo da odem?

Alex je sigurno moju histeričnu jadikovku smatrao šalom. Čak se i smijao. - Možda da odjeneš nešto. Bjorn može stići svakog trenu.

To je prelilo čašu.

- Može stići svakog trenu? - povikala sam sa suzama u očima. - Potpuno sam gola, morala bih hitno obrijati noge, krevet nije pospremljen, a ne mogu ni leći jer se nalazi u istoj sobi kao i taj surfer. Nedjeljna je večer, pola devet i kamo da sada idem?

Alex nije ništa rekao. Očito ga je moj ispad zaprepastio. To me još više razbijesnilo.

- Na kraju krajeva, i ja stanujem ovdje! - povikala sam, a suze su mi potekle niz obraze. - Ne mogu ni u čarapama sjediti pred televizorom. Osjećam se ugroženom!

- Ali to je moj dragi prijatelj. Njemu neće smetati što nisi obrijala noge.

- Ali meni će smetati! - povikala sam. - Ja nemam ništa protiv tvojih prijatelja, ali voljela bih sama izabrati trenutak u kojem ću ih upoznati, zar ne shvaćaš?

Sada sam već glasno plakala. - Danas je za to najnepovoljniji trenutak. A ne mogu nikamo otići. Više nemam vlastiti stan.

Jecajući sam izvadila iz ormara gaćice, traperice i pulover i odjenula se.

- Što je sada? - promrmljao je Alex.

- Ti - ti - napala sam ga, ali nisam pronašla odgovarajuću riječ. - Zbog tebe moram sada izaći na ovu hladnoću.

Odjenula sam kaput i cipele, zgrabila torbicu i ključeve od auta te otvorila vrata. Sobna temperatura odmah je pala ispod ničice.

- Hej - Alex me uhvatio za ruku.

Grubo sam ga odgurnula i krenula prema autu.

- Samo me nemoj zaustavljati! - doviknula sam mu, ali Alex nije pošao za mnom.

Već je šest tjedana bilo vrlo hladno. Na pločnicima se stvorila ledena kora koja se nije otapala ni danju. Popodne je malo snježilo pa je tanak, opasan sloj snijega prekrivao kolnik. Na bijelom prekrivaču nije bilo tragova automobilskih guma. Naravno da nije. Po ovakvim vremenskim uvjetima svaki je razuman čovjek ostao kod kuće.

Svatko osim tog surfera Bjorna, kojemu je sudbina odredila da razori našu vezu.

Ušla sam u auto plačući. Motor se odmah upalio pa sam polako vozila ulicom. Iako sam stavila grijanje i ventilaciju na najjače, moj se dah smrzavao na vjetrobranskom staklu i nisam vidjela van. Otprilike tristo metara od kuće nalazili su se kontejneri za stari papir i staklo. Zaustavila sam se ondje kako bih potražila nekakav predmet kojim bih mogla ostrugati led sa stakla. Polako su mi i suze usahnule. Umjesto njih u meni je rastao bijes. Nisam mogla ponijeti ni rukavice kad su me protjerali iz vlastitog stana.

Jedan prilično jadan kombi s nosačima na krovu i velikim brojem naljepnica prošao je pokraj mene ne prilagodivši brzinu uvjetima na cesti. I njegovo je vjetrobransko staklo bilo zamrznuto na vozačevoj strani sve do jedne male rupice, ali ja bih se mogla zakleti da je kroz tu rupicu gledao surfer Bjorn. Mislim da bi on mogao biti baš u takvom autu. Sva bijesna vratila sam se u kola. Kamo sada? Bila je nedjelja navečer, i svugdje kamo bih mogla otići, smetala bih kao što je i taj Bjorn smetao nama. Osim kod moje majke, ondje sam uvijek dobrodošla. Ali i sama pomisao da joj moram objasniti zašto sam došla, odvratila me od toga. Ona bi samo namrštila čelo i pustila da pogađam što misli o tomu.

Noktom sam bespomoćno strugala led s unutarnje strane vjetrobranskog stakla. Ako se ne želim smrznuti, morat ću nešto smisliti. U tom trenutku netko je pokucao na staklo. Trgnula sam se.

- Huhu! - povikao je netko izvana. Kroz zaleđeno staklo prepoznala sam Kassandru, našu susjedu.

- Huhu! - povikala sam odahnuvši. Cassandra je otvorila suvozačeva vrata. - Što radiš vani u ovo doba?

Znala sam da su se tragovi suza smrznuli na mojim obrazima i da su mi oči i nos bili crveni. Nije imalo nikakvog smisla praviti se da mi nije ništa.

- Svađala sam se s Alexom - rekla sam.

Kassandra je mirno kimnula. - To sam si odmah mislila - rekla je. - Iznad vašeg stana cijeli se dan nalazila vrlo negativna aura. Želiš li otići od kuće? Odmahnula sam glavom.

- Ne znam kamo - rekla sam i tada me Cassandra pozvala svojoj kući.

Ona je bila dražesna žena u ranim pedesetim godinama s izražajnim tirkiznim očima i srebrnasto-sivim uvojcima koji su joj dosezali do

struka. Upoznala sam je istog dana kad sam doselila. Alex mi je rekao da je njegova susjeda pomalo čudna, da razgovara sa šumskim duhovima i anđelima, ali meni je to bilo zanimljivo. Cassandra je rekla da se ona i ja poznajemo iz prošloga života i da je to razlog što smo tako spontano osjetile međusobnu naklonost. Alex je rekao da je to velika glupost, ali nije mogao dokazati suprotno. Ja sam odmah zavoljela Kassandru, kao da sam je uistinu poznavala oduvijek. Ona se bavila očaravajućim stvarima i za nekoliko tjedana, otkako ovdje stanujem, naučila sam od nje mnogo toga. Naprimjer, otkako pokraj kreveta imamo roza kvare koji apsorbira zračenje budilice na radiju, mnogo bolje spavam. Za Alexa je i to glupost i čisto umišljanje, ali on ne može dokazati suprotno.

U stvarnom životu, dakle na putnoj ispravi, Cassandra se zove Gerdamarie Dahlberg, ali Cassandra je ime koje su joj dali njezini duhovni vođe. Zapravo, kaže Cassandra, ona je na Zemlji samo gost koji treba obaviti određeni zadatak. Ona dolazi s planeta daleko iza Plejada, na kojem je duhovni razvoj odmakao mnogo dalje nego kod nas. To je možda objašnjavalo zašto je ona bila toliko iznad stvari koje su često mučile nas Zemljane.

Njezin mi se stan te zimske večeri doista učinio kao utočište na nekom drugom planetu. Bio je ugodno zagrijan i na neki lijep način neuredan, opremljen pokućstvom i predmetima iz različitih razdoblja i policama punim knjiga i ukrasa. Uzdahnula sam i sjela na trosjed presvučen tkaninom s plavim cvjetovima, na kojem se već pružao Rudolf, Kassandrin tigrasti mačak.

- Čaj? - upitala je Cassandra, ali je, nakon što me upitno pogledala, odlučila da bi vino bilo mnogo primjerenije.

Prije nego što sam popila prvu čašu, poznavala je cijelu priču o surferu Bjornu do najmanjih potankosti.

Kassandra je smatrala da to uopće nije tragično. Naprotiv, toliko se smijala svemu da su joj se suze kotrljale niz obraze.

- Nije smiješno - rekla sam uvrijeđeno. - To je bila naša prva prava svađa.

- Između muškaraca i žena uvijek dolazi do nesporazuma - rekla je Cassandra. - Muškarci još vjeruju da je Eva načinjena od Adamova rebra. Zapravo je obrnuto pa stoga mi žene moramo imati razumijevanja za muškarce jer oni jednostavno nisu daleko dogurali u

svojem duhovnom razvoju. Tvoj je Alex, naprimjer, sada sigurno strašno zabrinut zbog tebe.

Pomisao na to malo me utješila.

- Neka je - rekla sam i naiskap ispraznila čašu s crnim vinom.

Kassandra je gledala kroz prozor. Njezin je stan bio pod pravim kutom u odnosu na naš. S prozora njezine dnevne sobe mogla je vidjeti dio vrata naše terase.

- Ondje je nekakvo čudno svjetlo u boji - rekla je preko ramena. Znatiželjno sam stala pokraj nje. Doista, iz naše sobe izlazilo je crveno i plavo svjetlo koje se na zadivljujući način lomilo na snijegu na terasi. Neko vrijeme zbunjeno sam promatrala taj prizor. A onda mi je proradio mozak.

- To su dijapozitivi - rekla sam ljutito. - Oni doista na miru gledaju te glupe surferske dijapozitive i maštaju o starim dobrim vremenima dok se ja ovdje moram smrzavati.

Duboko povrijeđena ponovno sam se zavalila u mekanu sofuu i natočila si još jednu čašu vina. Kassandra je ispružila ruke prema vratima naše terase i zažmirila.

- Ali ja ne osjećam nikakav mir - rekla je, a ruke su joj podrhtavale kao krakovi rašalja. - Ne, ja posve jasno osjećam nemir u Alexu. On je vrlo zabrinut za tebe. Želi da se vratiš kući.

- Da, ali ja ne mogu ići kući sve dok je ondje onaj tip.

- On će ubrzo otići - rekla je Kassandra i navukla karirane zavjese. - A dotle ćemo se mi ugodno zabaviti. Hoćeš li da ti gledam u karte?

- Hoću - rekla sam iako sam se uvijek pritom osjećala nekako nelagodno bez obzira na to što sam si govorila kako je to samo igra i kako ja ne moram vjerovati u to kao što vjeruje Kassandra. Ona putem karata dobiva poruke iz svemira, izravno s Plejada, rekla je.

Nakon druge čaše vina donijela je iz trošne komode svoje otrcane karte za tarot. - Što bi voljela znati?

Nisam morala dugo razmišljati pa sam je pitala što će biti dalje sa mnom i s Alexom. Kassandra je promiješala karte i dala mi da ih tri puta presječem. Poslije toga je stavila na stol sedam karata i šutke ih gledala. Meni se činilo da vidim kritičan izraz na njezinu licu.

- Je li nešto loše? - zabrinuto sam upitala.

- Zvijezda - promrmljala je. - Do sada se sve povoljno razvijalo, ono što je pred tobom obećava mnogo.

- Prekrasno - rekla sam odahnuvši. Cassandra se namrštila. - Sada se ne smiješ osloniti na drugoga i prepustiti mu da donosi odluke.

- Ne razumijem - promrmljala sam.

- Važno je što prije oprostiti i suočiti se s vlastitim strahovima - nastavila je Cassandra.

Znatiželjno sam se nagnula naprijed. - A onda?

- Sedam kaleža - tvoj sljedeći korak dovest će te u zabunu koja će se pretvoriti u razočaranje.

- I ako se pokajem i suočim sa svojim strahovima? - upitala sam. - Ali to je nepravедno.

- Kraljica mačeva - ozbiljno je rekla Cassandra. - Nekakva žena, hladna i proračunata, može naškoditi vašoj vezi. Čuvaj se te žene.

- Oh - rekla sam.

- Žena koja će imati utjecaja na Alexa i izazvati sukobe - dodala je Cassandra.

- To bi mogla biti Alexova majka - spremno sam rekla. Već sam dulje vrijeme razmišljala o tomu kako bi ona mogla naškoditi našoj vezi.

Cassandra me oštro pogledala svojim tirkiznim očima. - Alexova majka? - ponovila je. - Jesi li sigurna?

- Da - brzo sam odgovorila i ustala. - To se sigurno odnosi na nju.

Gurnula sam zavjesu u stranu i pogledala prema našoj terasi. Sva moja ljutnja na Alexa nestala je tijekom čitanja iz karata. Bilo je krajnje vrijeme da se pokajem i oprostim.

- Idem sada - rekla sam. - Hvala za grijanje. Cassandra je još zurila u karte. - Tu su još i tri sestre i kolo sudbine. Ne želiš li znati što to znači?

- Drugi put.

Cassandra se nasmiješila i stavila mi ruke na ramena.

- Želim vam sve najbolje - rekla je.

- Vratila sam se - povikala sam ulazeći u stan, ali mi nitko nije odgovorio.

Alex nije bio kod kuće. Sva svjetla osim onog na noćnom ormariću bila su ugašena, a na jastuku se nalazila žuta cedulja.

»Zabrinut sam, otišao sam te potražiti« pisalo je na cedulji, a ispod toga bilo je nepravilno srce, kao da ga je crtao mali dječak. Potišteno

sam izašla pred kuću i pogledom pratila tragove guma Alexova automobila sve do prvog ugla. Ponovno je počeo padati snijeg i Alex me baš sada otišao tražiti. Došla sam prekasno i nisam pokazala pokajanje i oprost. Kazna sigurno neće izostati. Ah, Alexe! Poljubila sam srce na njegovu pismu i pustila suzu pokajnicu. Ona se skotrljala niz moj obraz i u obliku ledene kapi pala u snijeg. Kad bi Alex bar pronašao moj auto pokraj kontejnera za stari papir, mogao bi zaključiti sve ostalo! Mogao bi pratiti tragove mojih stopala i na pola puta bismo pali jedno drugom u naručje i poljubili se dok bi se snježne pahuljice topile na našim licima.

Čeznutljivo sam uzdahnula, ali Alex je vjerojatno prošao pokraj mojega auta ne primijetivši ga. Vratila sam se u stan žalosna. Samo što sam zatvorila vrata za sobom, zazvonio je telefon. Oklijevala sam trenutak prije nego što sam podigla slušalicu. Već je prošlo jedananest sati navečer i nije mi bilo do telefonskog razgovora. No, tada je pobijedio strah da bi to mogao biti Alex, a moja odsutnost mogla bi ga natjerati da me i dalje traži u ledenoj pustoši.

- Elisabeth Jensen - rekla sam pretjerano opušteno.
  - Hvala Bogu, nije ti se ništa dogodilo - rekla je Hanna na drugom kraju žice.
  - Zašto bi mi se nešto dogodilo?
  - Alex je sigurno sretan što si kod kuće i što ti se ništa nije dogodilo.
  - Alex uopće nije ovdje!
  - Onda je otišao u potragu za tobom - rekla je Hanna.
- Progutala sam slinu. - Kako znaš?
- Alex me nazvao i sve mi ispričao!
  - Alex je tebe nazvao?
  - Da, navodno je bio jako zabrinut. Ti si bila u vrlo lošem stanju, rekao je.
  - Gluposti - rekla sam, a moj se bijes ponovno razbuktao. - Nazvao te samo tako i pričao ti o našoj svađi.
  - Možda te uistinu voli - uzdahnula je Hanna. - Heiko se ne bi toliko brinuo, a pogotovo ne bi telefonirao okolo kako bi me pronašao. Gdje si bila nakon što si izašla iz stana histerično plačući?
  - Ah, sranje - rekla sam. - Je li rekao da sam histerično plakala, idiot?

- Ne mora ti zbog toga biti neugodno. Mene je Alex prvu nazvao. Zato što misli da bi ti najvjerojatno došla k meni.

- Želiš li time reći da je zvao još nekoga?

- Da - rekla je Hanna. - Zvučao je vrlo zabrinuto. Našao je tvoj adresar i htio nazvati sve brojeve kako bi pitao za tebe.

Osvrnula sam se oko sebe. Adresar je ležao pokraj telefona. Otvoren na slovo Z. - Kažeš da je zvao sve moje prijatelje i rekao im za našu svađu? - upitala sam zapanjeno.

- Da, ali te nigdje nije našao - rekla je Hanna nenadmašno logično - jer inače ne bi otišao! Kaži mi, molim te, gdje si bila.

Nisam joj rekla. Radi boljeg razumijevanja ponovno sam joj ispričala sve s mogega gledišta, od trenutka u kojem sam ležala na trosjedu potpuno gola i kad je zazvonio telefon. Ono što je bilo prije, izostavila sam. Nisam htjela nepotrebno izazvati zavist kod Hanne.

Hanna se srdačno nasmijala. -I zbog toga si pola noći provela izvan kuće?

- Što bi ti učinila na momemu mjestu?

- Jednostavno bih ostala ležati gola na kauču - rekla je Hanna. - Što misliš, koliko bi surferu trebalo da ode odakle je došao?

- Ili možda ne bi otišao - rekla sam. - Uostalom, ja to ne mogu. Zamisli samo kako bih se strašno osjećala kad bih ležala gola pred nepoznatim muškarcem!

Hanna se smijala u slušalicu. Strašno je to što tvoj dečko okolo priča kako si izašla iz kuće histerično plačući zato što njemu dolazi prijatelj.

To me pogodilo pa sam zašutjela. U pravu je, to je stvarno bilo strašno. Bila sam jako bijesna na Alexa. Upravo u tom trenutku čula sam njegove korake pred vratima.

- Upravo dolazi - rekla sam Hanni i polako spustila slušalicu.

Alex je djelovao umorno i tužno kad je ušao unutra. Nekako kao da je plakao. Da me nije onako osramotio pred mojim prijateljima, naša bi pomirba mogla biti prekrasna. Uzdahnula sam.

Tek tada me pogledao. Oči su mu bile velike i okrugle, a ja sam na trenutak pomislila da se raduje. Međutim, tada je skupio obrve i promrmljao: -Gdje ti je auto?

- Zašto si svima pričao da smo se se svađali? -upitala sam ga.

- Gdje si bila?

- Ne tiče te se.

- Toliko si me uplašila tim svojim djetinjastim ponašanjem, k vragu. Već sam te vidio kako smrznuta ležiš u jarku.

- Onda me nisi trebao istjerati iz kuće - rekla sam. - Po ovakvom vremenu.

- Nisi morala otići. Bjorn je ostao samo nekoliko minuta.

- Haha - rekla sam. - I za tih pet minuta pokazao ti je dijapozitive s posljednjeg ljetovanja u Španjolskoj, je li?

Alex me upitno pogledao. - Gdje si bila? I gdje ti je prokleti auto?

Nisam mu odgovorila.

- Ti si djetinjasta i zlobna - rekao je Alex. - S užitkom si mi utjerala strah u kosti.

- Da - rekla sam.

Ozbiljan u licu, Alex je ustao i otišao u kupaoonicu. Nakon nekog vremena čula sam kako je počeo prati zube. Ja sam ostala sjediti na krevetu, zureći u nakrivljeno srce koje je nacrtao na pismu. Zatim sam skočila i potrčala za njim.

- Ne - povikala sam.

Alex je izvadio iz usta četkicu za zube. - Što ne?

- Nisam ti s užitkom utjerala strah u kosti. Nisam to htjela, iskreno ti kažem - nastavila sam prigušenijim glasom i budući da sam željela pokazati pokajanje i praštanje, kao što mi je savjetovala Cassandra, dodala sam još nešto. - Žao mi je.

Alex je ispljunuo zubnu pastu u umivaonik i isprao si usta. Tek tada se okrenuo prema meni.

- I meni je žao - rekao je.

Laknulo mi je i došle su mi suze na oči. Privila sam mu se na gola prsa.

- Bila sam kod Kassandre - promrmljala sam u dlake na njegovim grudima. - A auto je gore pokraj kontejnera za stari papir. Nisam više ništa vidjela kroz staklo, pa sam ga morala ostaviti ondje.

- Jadnice. Ja sam se uistinu ponio glupo.

- Nisi, ja sam se ponijela glupo - spremno sam rekla.

- Dobro.

Alex me čvrsto zagrlio. - Onda smo se oboje ponijeli glupo.

- Volim te - prošaputala sam.

Tada je Alex uzeo moje lice u ruke, nježno mi ljubeći suze na obrazima.

- Elisabeth, budalice - rekao je. - Hoćeš li se udati za mene?
Glasno sam kriknula i bez imalo oklijevanja rekla: - Da, hoću!

P

J. rva osoba koja je trebala doznati novost, bila je Hanna.

- Heiko me nije nazvao cijeli tjedan - izletjelo je iz nje sljedećeg jutra čim sam sjela za pisaći stol.

- Trebala si otići k njemu kao što sam ti savjetovala - rekla sam. - Sigurno je bio samo uvrijeđen.

- Ni govora! On je bio sretan što ne mora brinuti o meni. Tako je imao slobodan put do ljubavnice.

- Možda si nepravedna prema njemu - rekla sam. - Nemaš ni jedan dokaz. A čovjek je nevin sve dok mu se ne dokaže suprotno.

- Što da sad radim?

Grubo se nagnula naprijed. - Da kriomice čekam pred njegovim vratima, u sunčanim naočalama i s novinama? Ili da se skrijem u ormar? Da mu pretražim džepove? Ispitam kolege? Preslušam njegovu telefonsku sekretaricu?

- Sve su to izvrsne zamisli - rekla sam. - Zašto ne? Hanna je odmahнула glavom. - Nikad se ne bih tako ponizila i uhodila muškarca. Nikad.

Bespomoćno sam je promatrala. Što se tiče veza između muškarca i žene, nismo imale isto mišljenje. Svaka rasprava o tom pitanju unaprijed je bila osuđena na propast. Hanna je neko vrijeme zurila u pod.

- Dobro - rekla je. - Učinit ću to. Istini za ljubav. Odlučila sam joj odvući pozornost od njezinih briga i govoriti o tomu koliko sam sretna.

- Što misliš o udaji? - upitala sam ju smiješeći se.

Hanna se lupila u čelo. - Jesi li luda? Udaja u ovakvim okolnostima? To bi bilo najgluplje što bismo mogli učiniti. Bez obzira na to što me Heiko uopće ne bi nikad zaprosio. On uvijek govori da je brak za idiote. Samo budale sklapaju brak.

- Aha - rekla sam. - Znači da sam ja za tebe budala?

Hannine su se oči zaokružile. - Ti? - povikala je. Sretno sam kimnula.

- Takvo što! Pomirba je sigurno bila vrlo romantična, protekle večeri.

- Da - rekla sam. - Itekako.

Hanna je obišla pisali stol i zagrlila me. - Čestitam, Elisabeth. I sve najbolje ti želim.

- Hvala - rekla sam. - Nadam se da ćeš nam biti kuma.

- Naravno - rekla je Hanna. - Sašit ću si novu haljinu za tu priliku. Kada će biti vjenčanje?

- Još ne znamo - rekla sam. - Možda na proljeće.

- Naravno, na proljeće - uzdahnula je Hanna. - Kad procvatu trešnje. I ako se u međuvremenu ništa ne dogodi.

Bilo je neobično kako su rodbina i prijatelji različito reagirali na novost. Oženjeni su muškarci izražavali radost nekako suzdržano.

- Napokon ćeš i ti doći pod jaram - govorili su Alexu. - Zašto bi tebi bilo bolje nego nama?

Čule su se samo takve mudrosti iz kojih se moglo zaključiti da nisu oni bili ti koji su odlučili o svojoj ženidbi. Kao da se međusobno moraju kazniti zbog sklapanja braka, muškarci su mjesecima skupljali čepove i komadiće papira iz strojeva za uništavanje spisa kako bi ih na prvoj momačkoj večeri istresli u prednji vrt mladenaca i time se osvetili za ono što su možda pretrpjeli na vlastitom vjenčanju.

No, budući da mi još nismo imali prednji vrt, nismo se ni bojali bujice čepova.

Odmah se javio i Alexov prijatelj sa surfanja, Bjorn. On je bio vrlo drzak momak pa sam se mogla smatrati sretnom što ga nisam nedavno osobno upoznala.

- Ti si, dakle, žena koja je upecala našeg Alexa - rekao je nakon što sam se javila na telefon. - Čestitam.

Zbunjeno sam se nasmijala. - Mislim da je bilo obrnuto - rekla sam.

- Da, da - rekao je Bjorn samouvjereno. - Ti si dražestan komad, ako izgledaš onako kao na fotografijama koje mi je Alex pokazao.

- Da - rekla sam samouvjereno. Ja sam neosporno bila dražestan komad.

- Iako uopće nisi Alexov tip, iskreno ti kažem. *The gentlemen prefer blondes*, to znam iz dugogodišnjeg iskustva. Mene je uvijek dopala tamnokosa prijateljica.

- Ukusi se, kao što je poznato, mogu promijeniti - rekla sam pomalo razdražljivo. Što li mu to pada na pamet?

- Osobito kad je u igri jedan tako dobar komad zemlje - uzvratio je Bjorn. - Ti si dobra prilika. Alexu je dobra i brineta kad je u pitanju takav komad zemlje.

Sada sam se razljutila. - Što želiš, zapravo? Prvo pokušavaš s dijapozitivima surfanja starim stotinu godina, a sada s ovim zlobnim primjedbama. Kakav si ti to uopće prijatelj?

- Takav koji ti želi dobro - rekao je Bjorn. - Možda ćeš se obradovati kad čuješ da ne volim plavuše. Naprotiv, prema mojem iskustvu, brinete su bolje u...

- A ja - prekinula sam ga - ja ne volim muškarce koje žene nazivaju dražesnim komadima i koji pokušavaju rastaviti sretne parove.

Odlučno sam zalupila slušalicu. Besramno. Jadni Alex, vjerojatno nije ni slutio kakvog ima prijatelja. Odlučila sam da ni u kojem slučaju neću pozvati Bjorna na svadbu, a Alex nije morao znati za njegov poziv. Samo bi se razočarao.

Svi drugi prijatelji i rođaci izrazili su pravu radost zbog našeg predstojećeg vjenčanja.

Moja sestrična Susanna nazvala me iz Pfalza kako bi mi zahvalila jer su naši planovi za vjenčanje naveli i njezinog Bruna da napokon počne razmišljati o tomu. Čim su doznali novosti, on je skočio s trosjeda i povikao kako mu je sada žao.

- Čega? - upitala sam i pokušala zamisliti kako Bruno odvaja svojih stotinu i deset kilograma od trosjeda na način koji se naziva skakanjem.

- Poreza. Kao neženja slobodne profesije plaća vrlo mnogo - odgovorila je Susanna. - Iako je Bruno stručnjak, ne može to nikako izbjeći.

- Osim ako se oženi - oštromno sam naslutila.

- Točno tako - sretno je rekla Susanna. Još ne tako davno, ona je bila crna ovca u našoj obitelji, s plavim pramenovima i umobolnom odjećom, po sedam puta probušenim ušima i nosom davala je boju

svakoj obiteljskoj fotografiji. Poznate su bile i njezine priče s muškarcima u kojima su glavnu ulogu igrali dugokosi tipovi u izlizanim kožnim jaknama s našivenim natpisima No *Future*, ali i oženjeni muškarci u srednjim pedesetim godinama s mercedesima tipa *coupe* i pečatnjacima. Moja majka i moje tete, uključujući i njezinu vlastitu majku, navodile su Susannu doslovno kao negativan primjer i ona mi je baš zbog toga bila veliki uzor. To je sve odjednom završilo kad je u njezin život ušao Bruno, priznajem, u trenutku koji je za nju bio iznimno povoljan. Susannina stambena zajednica se raspala, a roditelji joj više nisu davali novac. To pojačano pomanjkanje materijalne sigurnosti dovelo je do toga da se uselila k Brunu istog dana kad ga je upoznala, na opću radost obitelji, ali na štetu mojega poštovanja. Bruno nije bio ni oženjen ni dugokos, nego poreski savjetnik okrugla lica s naočalama debelih okvira kupljenim preko kataloga, koji je u slobodno vrijeme isključivo pisao pisma čitatelja u kojima je branio svoja građanska prava u odnosu na sve i svakoga. Još kao vrlo mlad čovjek kupio si je kuću koju je otada dijelio s mojom sestričnom. Ona je zbog toga napustila studij, odstranila sve prstenje iz ušiju i nosa i naučila ne samo glačati Brunove poliesterske košulje lagane za održavanje, nego je sasvim prihvatila njegov način života.

- To iznosi gotovo šesto maraka mjesečno, ako budem radila za ured na osnovi od petsto devedeset maraka i ako mi Bruno da razliku -objasnila mi je u jednom dahu. - Osim toga, dobit ćemo više poticaja za gradnju, budemo li sad dovršili potkrovlje. A i inače stojimo mnogo bolje. Bruno kaže da je dovoljno dugo državi pribavljao novac i da ćemo se sada napokon vjenčati. Tako sam sretna!

- To je lijepo - rekla sam, lagano se naježivši.

- Od Gitti Geiger dobit ću vjenčanicu za dvije tisuće i petsto maraka - nastavila je Susanna. - Ta vjenčanica već godinu dana visi u jednom izlogu pokraj kojega prolazim svaki dan i svaki put poželim da imam baš takvu haljinu. Kupit ću je svojim novcem. To treba biti iznenađenje jer Bruno kaže da kupim nešto što se može nositi i poslije. No, samo se jedanput udajem, zar ne?

Složila sam se s njom. Iako bi u njezinom slučaju bilo bolje da se ne uopće ne udaje.

Majci su navrle suze na oči.

- Tvoj otac bi sigurno volio to doživjeti - rekla je pa sam i ja zaplakala. Moj otac je umro prije pet godina. Nikad nije upoznao Alexa.

- Ali on bi ga volio - jecala sam.

- Da, sigurno bi ga volio - rekla je majka i potapšala me po leđima. Uštinula me iznad boka. - Gledaj da do vjenčanja skineš kilogram ili dva, dijete.

Kassandra kao i obično nije bila osobito iznenađena. Zatekla sam je kod kanti za smeće ispred kuće.

- I, jeste li se pomirili? - upitala je.

- Da - rekla sam. - I više od toga.

- Ja sam vam poslala svu moju dobru energiju - rekla je. - Tako ništa nije moglo poći po zlu. Međutim, morali bi ponovno doći k meni, zbog preostalih karata koje ti još nisam protumačila.

- Ah - rekla sam zbunjeno. Između mene i Alexa sve je bilo u najboljem redu pa se nisam htjela opterećivati s negativnim proročanstvima.

- Ima jedna novost - rekla sam kako bih skrenula s teme.

- To sam si i mislila - odgovorila je Kassandra. - Ti znaš da imam jaku intuiciju. Nešto u vezi s tvojim poslom, je li točno?

- Ne - rekla sam. - Mnogo bolje. Alex i ja ćemo se vjenčati.

- Kažem ti da sam odmah pomislila na to - nesmetano je ponovila Kassandra.

Alexova majka također se obradovala.

- Volim velika slavlja - rekla je.

- Neće biti veliko slavlje - objasnio je Alex i uhvatio me za ruku. - Želimo to proslaviti u malom krugu, samo s najužim rođacima i prijateljima. Nikakav događaj stoljeća.

- To je vaša stvar - rekla je njegova majka pomalo razočarano. Bila je zgodna žena s dobro održanim svijetlim pramenovima, osunčanom kožom i gotovo mladenačkom linijom. Nitko tko ju je upoznao, ne bi rekao da ima odraslu djecu, a kamoli unučad. Alex i njegov brat Christoph nisu je zvali mama ili majko, nego Hilda, i to ju je odmah činilo nekoliko godina mlađom.

- Hoće li to biti vjenčanje u bijelom? - upitala je. Blago sam se zarumenila. - Da, hoće. Ali nešto posve jednostavno.

Hilde je kimnula. - Ti nisi baš tip za pravu vjenčanicu. Anja je izgledala tako slatko u svojoj dražesnoj vjenčanici. Ali ona je i građena za takvu haljinu.

Progutala sam slinu i stisnula Alexovu ruku. Anja je bila supruga njegova brata. Vjenčali su se prije tri godine i proteklog su mjeseca dobili već drugo dijete. Ni Anja ni njezina vjenčаница nisu mi ostale u osobito dobrom sjećanju. Alex je, hvala Bogu, imao isto mišljenje.

- Sretan sam što Elisabeth nema isti ukus kao i Anja - rekao je smiješeći se. - A ona bi i u vreći za smeće izgledala bolje od Anje.

Ponovno srna mu stisnula ruku. Uvijek me podržavao.

- Eto - veselo je rekla Hilde. - Ukusi su različiti. Netko voli velika slavlja, a netko skromna. Ovako ili onako, posla će biti mnogo. Popis uzvanika, prostor, crkva, svećenik, haljina, pozivnice - bez obzira na to koliko je svadba skromna, potrebno je uložiti mnogo truda. Što ste mislili, kada će se ona održati?

- U svibnju - rekla sam. - Kad cvjetaju trešnje.

- Već u svibnju? - povikala je Hilde i privremeno izgubila samokontrolu. - To možete zaboraviti! Ne može se organizirati tako brzo. Samo se pozivnice moraju poslati tri mjeseca unaprijed. A do tada se mora naći dvorana za svadbu, ugovoriti termin sa svećenikom i matičarom i tako dalje i tako dalje.

- Mislila sam da svadba bude kod moje majke u vrtu - rekla sam. - Pod trešnjama uz jezerce, posve jednostavno.

- U vrtu? A ako bude padala kiša? - zapanjeno je povikala Alexova majka.

- Tih nekoliko ljudi stalo bi i u zimski vrt. Mogli bismo ga ukrasiti vrlo lijepo.

- Pa - rekla je Hilde, strogo me pogledavši. - Ne poznajem zimski vrt tvoje majke, ali ne mogu zamisliti da se u njemu može održati svadba. Samo kad pomislim koliko je brojna Alexova obitelj.

- Samo najuža rodbina - podsjetio ju je Alex. Hilde se pribrala i zbunjeno se smješkala. - Bože, djeco, mislim da ste cijelu stvar shvatili pomalo olako. Najuža rodbina, što to znači? Roditelji, braća i sestre - i nitko drugi?

- Tako je - rekla sam. - I naši prijatelji, naravno.

- A što je s tetom Selmom? - upitala je Hilde i upitno pogledala Alexa. - Ona ti je kuma.

- Samo roditelji, braća i sestre - rekao je Alex. - Tako smo se dogovorili, Elisabeth i ja.

- Ali Selma bi bila duboko povrijeđena, dobro znaš. Pogotovo zato što je opet tako bolesna. Rak u trbušnoj šupljini, već treći put. Ovaj put uopće ne izgleda dobro, kaže Paula.

Alex je samo odmahnuo glavom, ali meni je bilo žao tete Selme. Rekla sam: - Onda neka dođe.

Jedna osoba više ili manje, nije važno. A možda će do tada i umrijeti.

Hilde se suzdržano nasmiješila. - Ako dođe Selma, onda ne možete preskočiti ni Paulu. One stanuju u istoj kući. Kad si bio dijete, volio si tetu Paulu više nego Selmu.

- Neee, zar ne vidiš da tako sve započinje - rekao je Alex. - Znamo zašto smo donijeli takvu odluku. Prvo su tu teta Selma i teta Paula, ali one će naravno povesti tetka Heinza i tetka Friedhelma, a vrlo moguće i onog boksera. Ostat će pri ovome: roditelji, braća i sestre, i gotovo.

Ponovno sam mu stisnula ruku. Znao se tako dobro izboriti za svoje stavove.

- A što je s tvojim bratićem Jensom? Hilde još nije odustala. - Oboje ste bili na njegovu vjenčanju prošle godine i prenoćili ste u hotelu. Besplatno! Jensa ne možete preskočiti.

Alex je uzdahnuo. - To bi jednostavno trebala biti mala, zgodna proslava, u najužem krugu. Nešto posve nespektakularno.

- Vjenčanje nikad nije nespektakularno - poučila nas je Hilde.

Onda se sjetila nečega. - Zna li tvoj otac za vjenčanje?

Osjetila sam kako se u mojoj ruci Alexova ruka trznula, ali glas mu je bio potpuno smiren dok je odgovarao: - Pozvani smo na večeru u petak. Tada ćemo mu reći.

- On će se jako naljutiti ne pozovete li njegovog prijatelja Huga - predviđala je Hilde koja se prije deset godina rastala od Alexova oca jer je stalno bio neraspoložen. - Hugo je čak vjenčao Christopha.

- Ali Hugo je katolički svećenik - rekao je Alex. - Elisabeth i ja želimo evangelističko vjenčanje.

- Kako, molim? Ali zašto? Pa ti nisi evangelist!

- Nisam, ali Elisabeth jest. A meni je potpuno svejedno. Ja nikad nisam držao do crkve, to znaš dobro.

- Ni ja - rekla je Hilde. - Ali tvoj će otac poludjeti kad to dozna.

Alexova ruka ponovno je zadrhtala. Stisnula sam je kako bih ga smirila.

- Nama to nije važno - rekla sam Hildi. - To je naše vjenčanje i nećemo dopustiti da nam nitko određuje kako ćemo ga obaviti. Pa ni tebi, nastavila sam u mislima. Znam da želiš naškoditi našoj vezi, hladna i proračunata kakva već jesi. To mi je Cassandra vidjela u kartama.

- Naravno - pomirljivo je rekla Alexova majka što nas je jako iznenadilo. - Ja sam posljednja osoba koja bi se u to miješala.

- Ne može u svibnju - rekao je Horst, Alexov otac. Bio je to visok, snažan muškarac s gustom, sijedom kosom, zdravom bojom lica i vodenoplavim, vrlo svijetlim očima. Svojim velikim, pomalo isturenim zubima žvakao je svinjski odrezak sasvim sprijeda tako da se moglo vidjeti kako se meso prvo pretvara u niti, a zatim u kašu.

Zurila sam u svoj tanjur. Uz svinjski odrezak poslužen je krumpir i komorač. Nisam podnosila komorač. Meni samo krumpir i meso, rekla sam ali Horst mi je unatoč tomu stavio na tanjur i komorač. Kod njega se mora jesti ono što je na stolu. Demonstrativno sam odgurnula komorač u stranu i s krumpira vrlo brižno uklanjala blijedozelene niti. Horst je mrzovoljnim pogledom pratio što radim. Smatrao me loše odgojenom.

- Ne može u svibnju - strogo je ponovio. - Tada smo htjeli ići u Portugal, na golf, Sylvia i ja.

Sylvia mu je bila druga žena. S njom je živio u kući u kojoj je prije toga živio s Alexovom majkom dvadeset pet godina. Alex je rekao da se za to vrijeme u kući uopće ništa nije promijenilo. Isti namještaj, iste zavjese, iste slike na zidu. Hilde nije ništa od toga ponijela, što mogu razumjeti. Nova Horstova supruga, Sylvia, očito nije imala ni najmanju potrebu da kuću uredi prema vlastitom ukusu. Zadovoljila se time što je stavljala svoje cvijeće u Hildine stare keramičke vaze. Alexovu ocu to je bilo po volji. On nije volio nikakve promjene.

- Ali mi smo zamislili da to bude baš u svibnju - rekao je Alex.

- A mi već mjesecima planiramo odmor u Portugalu - rekao je Horst. - Možete se vjenčati u lipnju.

Stavila sam u usta cijeli krumpir i jezikom ga pritisnula o nepce. Horst i Sylvia bili su već u mirovini i zapravo su bili na odmoru tijekom

cijele godine. Ako su baš po svaku cijenu htjeli ići na odmor u svibnju, onda neće biti na našem vjenčanju. Ima i gorih stvari od toga. Nestrpljivo sam pogledala u Alexa, ali i njegova su usta bila puna.

- Kad se Carola udavala, prethodno nas je pitala koje nam vrijeme odgovara - rekao je Horst. Carola je bila Sylvijina kći iz prvog braka. Kad je čula njezino ime, Sylvia je podigla pogled s tanjura.

- Da - rekla je. - To je bila lijepa svadba. Također u lipnju.

- Vidite - rekao je Horst.

Alex je još šutio. Sada sam ja morala uzeti stvar u ruke. Pomalo bučno odložila sam pribor za jelo na tanjur.

- Mi ne možemo u lipnju - rekla sam ljutito. Horst je podigao obrvu i prodorno me pogledao.

Uzvratila sam mu pogled lagano stisnuvši kapke.

- A zašto ne možete? - napokon je upita Horst.

- Tada imamo druge obveze - kratko sam odgovorila. Alex je također kimnuo. Horst je složio ubrus, stisnuo usnice i zanijemio. Sylvia ga je uhvatila za ruku.

- Možda bismo mogli pomaknuti odmor - rekla je. - Nismo ga još uplatili.

Odmor još nije bio ni uplaćen! Zapravo šteta.

- Ondje dolje je prevruće nakon svibnja - rekao je Horst mrzovoljno. - To još nije gotovo.

Tiho uzdahnuvši, Sylvia je počela raspremati stol, a ja sam joj priskočila u pomoć. Alex i Horst ostali su za stolom i nastavili šutjeti.

- Jako ste ga povrijedili - rekla je Sylvia u kuhinji. - On je tako osjetljiv.

- On se zapravo vrlo brzo uvrijedi ako nije sve po njegovoj volji - rekla sam.

Sylvia nije više ništa rekla.

Na putu kući predbacila sam Alexu što je meni prepustio da govorim, umjesto da je on uzeo riječ.

- Ali ti si mu sve jasno dala do znanja - rekao je.

- Horst je tvoj otac, a ne moj - odgovorila sam.

Alex je uzdahnuo. - Baš zbog toga. Ti ga nisi upoznala kad si bila mala. Svaki put kad me pogleda tim pogledom punim predbacivanja i progovori tim posebnim glasom, osjećam se kao mali dječak koji je došao kući s lošim ocjenama.

- Ali ti nisi mali dječak - povikala sam. Ti si muškarac, odrastao i uspješan, pomisli samo na svoj projekt za Karlsruhe. Osim toga, pametan si i osjećajan, ambiciozan i seksi...

Kola su odjednom skrenula ulijevo. Alex ih je zaustavio na izletničkom parkiralištu.

- Misliš li to ozbiljno?

- Da - rekla sam. - Ne poznajem nikoga tko je bolji od tebe.

Alex je ugasio motor. - Reci to još jedanput - zatražio je.

- Volim te - rekla sam i poljubila ga. - Znaš li da još nikad nismo vodili ljubav u autu?

- Ja sam spreman na sve - odgovorio je Alex. Slobodnom rukom otvorio je pretinac za rukavice i izvadio kutiju kondoma. Upitala sam se na trenutak zašto ih ondje drži, ali poslije toga više nisam mislila ni o čemu.

Tek nakon nekoliko minuta ponovno sam došla k svijesti. Ručna kočnica udarala me u leđa. Lijeva mi je noga utrnula, a desna mi je zapala iza upaljača za cigarete. Otisak dugmeta za traženje radijskih postaja zauvijek će mi krasiti podlakticu. Gaćice su bile neka vrsta okova oko koljena. Odahnula sam kad se Alex vratio na svoje sjedalo.

- Ah, da - rekla sam. - To je bilo lijepo. Premda je u krevetu nekako udobnije.

Alex je zapanjeno pogledao dolje.

- Sranje - rekao je.

- Što to?

- Kondom je pukao.

Upalila sam unutarnje svjetlo i bacila pogled među njegove noge.

- Oh, ne - uzdahnula sam.

- Danas je deseti dan - rekao je Alex kao iz groba. - Vjerojatnost da si zatrudnjela iznosi trideset posto, najmanje.

Pa što onda! Moja zabrinutost odnosila se na nešto drugo.

- Što ako je djelić kondoma ostao u meni? - povikala sam uplašeno. - Oh, Bože, od toga se sigurno može umrijeti.

Alex je pomno pregledao puknuti kondom. Ja ga nisam gledala.

- Ne nedostaje ni komadić - umirio me. - Sve je tu. Odvažila sam se i pogledala kondom te odlučila vjerovati Alexu.

Hannine oči bile su crvene, a kapci debeli, otečeni.

- U subotu sam cijeli dan provela pred Heikovim vratima - rekla je.
- U sestrinom autu, u sunčanim naočalama i s novinama u rukama.

- Ne! - rekla sam.

- Misliš li da je to jadno? Sigurno misliš. To je također i ponižavajuće.

- Ali ne! - zapanjeno sam povikala.

- Jest - rekla je Hanna. Odjednom je počela šaputati. - Bilo je tako ponižavajuće. Od deset sati do tri sata popodne nije se uopće ništa dogodilo. Slušala sam radio i jela ono što sam si ponijela. Sama sam sebi djelovala vrlo glupo.

Stavila je na stol ispred sebe mali notes koji je bio otvoren. Glas joj je postao još tiši. - U petnaest sati i trideset tri minute u kuću je ušla neka plavuša, a u petnaest sati i pedeset četiri minute izašla je iz kuće s Heikom ispod ruke.

- O moj Bože - rekla sam također šapćući. - I kamo su otišli?

- Ne znam - rekla je Hanna normalnim glasom. - Misliš li da bih se usudila pratiti ih autom? Ne, čekala sam da se vrate. U sedamnaest sati i četrdeset tri minute ponovno su ušli u kuću, a na putu od auta do kućnih vrata tri puta su se poljubili. Tada sam vidjela da nije prava plavuša. Imala je taman izrast.

- A onda?

- Onda su ostali u kući. Ponovno je pogledala u bilješke.

- U sedamnaest sati i pedeset šest minuta upalilo se svjetlo u kuhinji, a u osamnaest sati i četrdeset minuta ponovno se ugasio.

- Da, i?

- U dvadeset i dva sata sam otišla. Bilo je hladno, a ionako sam već znala ono što sam htjela znati.

- Zašto nisi banula u stan i upucala ga u grudi - upitala sam.

Hanna se okesila. - Prvo, nisam imala ključ i drugo, nisam imala pištolj. Osim toga, još sam samo htjela vratiti se kući u krevet.

Nagnula sam se naprijed i pomilovala je po ruci. - Žao mi je što sam sumnjala u to. Heiko je uistinu seronja. Uopće nije zaslužio tako divnu osobu kao što si ti.

- Znam - rekla je Hanna, a oči su joj se zasuzile. - No, još ne znaš ono najgore. Cijeli sam tjedan razmišljala kako ću se osvetiti Heiku. Mislim, stvarno osvetiti! Vezu sam namjeravala okončati sa stilom tako da to ne zaboravi dok je živ i da zauvijek žali za mnom. Imala

sam jako dobre zamisli, uistinu. Htjela sam mu reći kako imam drugog, mnogo zanimljivijeg muškarca koji ima sve ono što on nema. To bi mu sigurno slomilo srce.

Nakratko je zastala. - Ali onda, u nedjelju popodne odjednom se pojavio na mojim vratima. S taaaaako tužnim izrazom na licu. Mora razgovarati sa mnom, rekao je. I prije nego što sam mogla bilo što reći, priznao mi je da se zaljubio u drugu ženu.

- Oh, ne - rekla sam suosjećajno.

- Ne želi me povrijediti, rekao je, ali pod ovakvim okolnostima ipak bi bilo bolje da prekinemo našu vezu. Katrin, tako se zove njegova nova djevojka, zalaže se za otvorenost i iskrenost, ona bi mi se sigurno svidjela kad bih je upoznala. A ja još nisam rekla ništa, cijelo vrijeme ni jednu jedinu riječ.

- Ali si dohvatila tavu? - upitala sam, nadajući se da je bilo tako.

- Ne, za to više nije bilo prilike, Heiko nije imao vremena. Katrin ga je čekala dolje u autu, namjeravali su ići k njezinim roditeljima. Nazvat će me koji put, rekao je i otišao. Plakala sam četrnaest sati neprekidno, kao što vidiš. Eto, toliko o tomu.

Obrisala je oči osvježavajućom maramicom. - A kako si ti provela vikend?

- Možda sam trudna - rekla sam.

- Koliko dana ti kasni? - upitala je Hanna.

- Još ni jedan - rekla sam. - Danas je dvadeset i osmi dan. Ali osjećam se tako čudno.

- Zato što je utorak - utješno je rekla Hanna - i što će se tvoje majke svakog trena pojaviti iza ugla s djecom.

- Nije zato - usprotivila sam se i pomislila na kondom koji se raspuknuo, na kondom strave. - Ocjena kvalitete proizvoda: vrlo dobar, zamisli.

Hanna, koja je već nekoliko puta morala slušati tu priču, nakratko je zacerekala. - Ne mogu vjerovati, sigurno ste štošta radili s tim, jer te se stvari podvrgavaju nevjerojatno strogim provjerama.

- I to mi plaćamo putem poreza. Više nikad neću kupiti takve - rekla sam i ustala. Majkama iz prve skupine toliko su se posljednji put svidjela vozila od toaletnog papira jedne druge dječje skupine da su ih sada i same htjele izrađivati. Ja sam, zapravo, namjeravala s njima praviti potpuno neotrovnu, jestivu boju za bojenje prstima i namirisati

je eteričnim uljima. Prema iskušanom pedagoškom konceptu, djeca bi se trebala slobodno kretati u toploj prostoriji, neodjevena, odnosno, samo u pelenama, iz higijenskih razloga, i nesmetano se posvetiti bojama koje dokazano ne ostavljaju nikakve tragove na koži. Iako sam najtoplijim riječima opisala moju namjeru, majke su svakako htjele praviti vozila od toaletnog papira. Budući da je to bio posljednji sastanak prije Božića, nisam im htjela uskratiti ono što su željele. Iz neiscrpnog sanduka s materijalom za rad izvadila sam ljepilo, škare, ostatke vune i toaletni papir i stavila na stol. Pritom sam čvrsto odlučila da svojem djetetu neću nikad poželjeti nešto tako strašno.

Majke su polako dolazile. Ostavljale su dječja kolica u hodniku, unosile djecu i torbe pune pelena i banana unutra i pozdravljale. Ja sam im ljubazno odzdravljala. Uostalom, to je bio posljednji sat prije praznika.

- Danas nećemo imati tjedne razgovore, nego ćemo nešto izrađivati.

Poletno sam pokazala rukom na mjesto iza mene, na kojem je na stropu bilo obješeno vozilo od kalemova toaletnog papira. Majke su gledale gore otvorenih ustiju. Pratila sam njihove poglede i zapanjeno se trgnula.

Umjetničko djelo od toaletnog papira nestalo je, a umjesto njega visjela je gusjenica od podmetača za pivo. Bila je obojena u zeleno, vodenim bojama, i imala je male nožice od crvenog kartona.

- Što je slaaaaatka - povikale su majke.

- Kakva sjajna zamisao - pohvalno je rekla Maike. - Onda, Annabell, sviđa li ti se gusjenica?

Annabell, naravno, nije rekla ništa.

- Mnogo je ljepša od vozila - odgovorile su majke koje su stajale pokraj nje. Ja sam neprimjetno stala tako da leđima zaklonim pripremljene kalemove toaletnog papira.

Maike me dobroćudno pogledala. - Vjerujem da govorim u ime svih, izražavajući ti ovu pohvalu. Gusjenica je mnogo primjerenija djeci nego vozilo. Sjajno.

- To sam i mislila - rekla sam. U sanducima smo imali i neiscrpnu zalihu podmetača za pivo. A imali smo još i crvenog kartona. - Ali ako netko ipak želi radije raditi s toaletnim papirom, ja sam ga pripremila - profinjeno sam dodala.

- Sjajno - ponovno je rekla Maike. I ostale su mi majke uputile poglede pune priznanja.

Osjetila sam toplinu oko srca.

- Sigurno sam trudna - poslije sam rekla Hanni. - Čak ni te odvratne majke nisu u meni izazvale želju za vršenjem nasilja.

Hanna je to ipak smatrala upitnim.

- Kako bi bilo da kupimo u ljekarni test za trudnoću. Ja ću skoknuti u ljekarnu dok ti budeš radila s drugom skupinom.

Pristala sam, oklijevajući.

- Odmah sam znala da sam trudna - rekla je Angela iz druge skupine dok smo pile kavu za stolom. - U istom trenutku.

- Po čemu si to primijetila? - stidljivo sam upitala.

- To je bio nekakav poseban osjećaj - neodređeno je odgovorila Angela. - Popila sam pola boce crnog vina, okupala se u vrućoj vodi, ali ništa nije pomoglo - brzo je dodala i pogledala sina.

Zamišljeno sam osluškivala što se događa u meni. Bilo je tu mnogo osjećaja, ali nisam znala kako bih ih protumačila.

- Sigurno sam trudna - rekla sam Hanni, koja je sad bila manje otečena.

- Odmah ćemo to znati - odgovorila je i pružila mi test za trudnoću koji je donijela iz ljekarne. - Moraš se popiškiti na ovo, pričekati nekoliko minuta i sve ćeš znati. Kao i ja.

Skinula sam omot i počela čitati uputu.

- Što misliš, hoće li se Alex obradovati? Hanna je slegnula ramenima. - Moguće - rekla je.

- Sigurno će se obradovati - rekla sam i otrčala u zahod. Sa štapićima u ruci sjela sam na školjku. A onda sam na svilenim gaćicama krem boje ugledala crvenu mrlju od krvi. Bacila sam test za trudnoću u posudu za uloške i nisam znala trebam li se radovati ili ne. To su bile moje najbolje gaćice.

- Bolje je tako - rekla je Hanna. - Nećeš biti trudna na vjenčanju.

- Da - rekla sam. To bi uistinu bilo glupo.

Tek neposredno pred kraj radnog vremena sjetila sam se da Alex večeras nije mogao doći kući kako bi sa mnom proslavio sretan događaj. Građevinski radovi na njegovom velikom projektu u Karlsruheu počeli su jučer, a Alex je nadzirao drugu smjenu. Kako bi

mogao biti ondje sutra ujutro prije sedam sati, prenoćio je ondje u hotelu.

Pogledala sam na sat. U to vrijeme bih ga još mogla telefonom dobiti u autu. Čekala sam da Hanna ode kući prije nego što sam nazvala njegov broj. Ti su razgovori bili strašno skupi, a Hanna nije morala znati da zovem na račun poduzeća.

- Halo - rekao je ženski glas na drugom kraju žice.

- Tko je to?

- Tanja Breuer, halo. S kim želite razgovarati?

- S mojim, ah, s Alexanderom Baumom - zamuckivala sam. Tanja Breuer, vježbenica, plavuša. Što je ona tražila u Alexovom autu?

- Ah, to ste vi - rekla je. - Trenutak, molim. Prvo ga moram potražiti.

Prošlo je najmanje trideset sekunda dok se Alex nije javio. Mnogo kasnije, nakon velikog praska, Hanna me jedanput pitala o čemu sam razmišljala tih trideset sekunda, a ja sam joj odgovorila da nisam razmišljala ni o čemu. I to je bila prava istina.

- Alexander Baum?

- Možeš biti sretan.

- Zbog čega?

- Sjećaš li se našeg broja u autu? - upitala sam.

- Da, naravno - odmah je rekao Alex. - GL-HP 310. Zašto?

Počela sam se smijati. - Ne mislim na taj broj - govorila sam u slušalicu. - Mislim na vruću točku na parkiralištu uz cestu, u noći prije tri tjedna.

- Oh, sjećam li se toga - rekao je Alex. - Da, sjećam se. Još imam modrice po tijelu.

- Ali inače, ta je večer bila bezuspješna - rekla sam. Alex je glasno uzdahnuo.

- A što tvoja vježbenica radi u tvom autu?

- Još smo na gradilištu. Tanja nosi moj mobitel i rješava me dosadnih poziva.

- Baš lijepo - rekla sam. - Spava li ona u istom hotelu kao i ti?

- Ne - odgovorio je Alex. - Ona večeras ide kući. S njom mogu tako lijepo razgovarati o tebi. Tanja o tebi zna već sve, ali meni uvijek padne na pamet još nešto. Nedostajat ćeš mi večeras.

- I ti meni - rekla sam čeznutljivo.

- Poslije ću te nazvati iz hotela pa ćemo strasno voditi ljubav putem telefona - predložio je Alex. - Cijelu noć.

- Ovdje piše kako su oslobodili ženu koja je kastrirala muža električnim nožem za rezanje mesa - rekla je Hanna sljedećeg jutra, pokazujući rukom vijest u novinama. - Što misliš, jesu li te stvari skupe?

- Koje stvari? - upitala sam zamišljeno i duboko uzdahnula. - Ah, Hanna, tako mi nedostaje Alex. Bilo mi je tako strašno prošle noći, onako samoj u velikom krevetu, iako smo razgovarali telefonom dva sata. Ne znam kako si ti izdržala biti cijeli tjedan bez Heika. Oh, oprost, nisam te htjela podsjećati na to.

Hanna je još gledala u novine. - Ovdje piše da su suprugu ponovno našili odrezani dio, i on tvrdi da je sve u punoj funkciji. Vjeruješ li u to? Ja mislim da bi on to samo htio.

Kako nisam odgovorila, odmahнула je glavom. - Najbolje bi bilo odmah to baciti u zahodsku školjku i povući vodu. Onda se više ne bi moglo našiti.

- Odvratna si - rekla sam.

- Ja? - Hanna se očito uzrujala. - Moje je srce slomljeno. Devet godina veze ne može se preboljeti za dva dana, osobito ne ako si svoje najbolje godine žrtvovala jednoj svinji za koju bi kastracija još bila predobra.

- Oprost - rekla sam. - Uvijek mislim samo na sebe.

- Zaljubljena si, romantična i naivna - rekla je Hanna. - I ja sam bila takva prije nego što sam pronuknula u istinsku prirodu muškaraca.

- Hm, hm - oglasio se netko sa strane. Hanna i ja smo se uplašeno trgnule. Na otvorenim vratima stajala je mlada žena u smeđem zimskom kaputu i suzdržano se smješkala. Ušuljala se poput mačke.

- Kako vam možemo pomoći - upitala je Hanna.

- Jeste li vi gospođa Jensen?

- Ne, ovo je ona. Hanna je pokazala na mene. Žena je zataknela za uho sjajni svijetli pramen i temeljito me promatrala. Pogled joj je lagano klizio preko mogeg lica i gornjeg dijela tijela prema dolje, postrance na pisaći stol pa se opet vratio na moje lice.

Nije mi preostalo ništa drugo nego da i ja gledam u nju. Imala je najviše dvadeset i dvije godine, rumeno, glatko lice, plave oči i mali nos, podignut na vrhu.

- Mene trebate? - upitala sam na kraju.
- Da - ozbiljno je odgovorila djevojka, ali onda se odjednom nasmiješila. Pokazala je niz sitnih bisernih zubića. - Zapravo, dolazim zbog tečaja.

- O kojem je tečaju riječ?
- Majka i dijete. Vi držite tečajeve za majke i djecu, zar ne?
- Da, točno. Želite li se prijaviti?

Djevojka je ponovno otkrila zube. - Prijaviti? Zašto ne?

Dobacila sam Hanni pogled koji je mnogo govorio. Opet jedna psihopatkinja, značio je pogled. Hanna mi je namignula.

Iz ladice sam izvadila prijavnicu i stavila je pred sebe. - Naši kružoci su trenutačno popunjeni, ali ja ću vas staviti na popis. Čim se pojavi slobodno mjesto, bit ćete upisani. - Koliko je staro vaše dijete?

- Koliko je staro?

Malo je zastala, a onda se počela smijati kao da sam ispričala nekakvu dobru šalu. - Zapravo se još nije ni rodilo.

Ponovno sam pogledala u Hannu. Žena je bila očito luda. Odmah iza ugla nalazila se dnevna psihoterapeutska klinika. Ona je vjerojatno njihova pacijentica koja je između dvije seanse otišla u kraću šetnju. Nadala sam se da nije opasna.

- U tom slučaju prerano je za prijavu - rekla sam, obzirno se nasmiješivši, i vratila prijavnicu u ladicu, polako, bez naglih pokreta.

- Ne znam ni jesam li uopće trudna - rekla je luđakinja. - Zamislite!

Hanna se nakašljala. - Još ste mladi - rekla je. -Imate vremena.

- Alexander - rekla je djevojka. - Tako bih nazvala sina. Po njegovu ocu, razumijete li?

- Kao što sam rekla, prerano je za prijavu - ponovila sam.

Žena se nagnula naprijed i poduprla se rukama o moj pisaći stol. Pritom je pomakla glinenu pločicu s mojim imenom, koju su mi darovali polaznici tečaja za obradu gline.

- Elisabeth - pročitala je. - Elisabeth, to je staromodno ime. Kad kažeš Elisabeth, onda si zamišljaš stariju ženu.

- Da, dakle, kao što sam rekla - promrmljala sam.

- Stvarno - nastavila je luđakinja. - Elisabeth je netko sa širokim bokovima i rijetkom kosom. Vi nemate široke bokove.

To je zvučalo gotovo kao predbacivanje. - I nikad ne bih pomislila da imate kovrče. Prave kovrče.

Trudila sam se izgledati neutralno kako je ne bih potaknula da nastavi govoriti. Djevojka me neko vrijeme gledala bez riječi.

- Ali imate bore oko očiju. To je u skladu s imenom Elisabeth - rekla je napokon. - I po tomu se vidi koliko uistinu imate godina.

- Da, da - rekla sam. - Doviđenja.

- Đenja - rekla je djevojka i tihim koracima otišla do vrata. Ondje se okrenula i počela smijati. - Budite čak sigurni u to.

- Ljudi moji! - gledala sam za njom odmahujući glavom.

Hanna je kimnula. - To je baš bilo čudno - rekla je. - Kao da te poznaje.

- Ja poznajem mnogo ludih ljudi - rekla sam uvjerljivo. - Ali ovu ovdje nisam nikad vidjela.

- Elisabeth - rekla je Hanna. - Nije li ti čudno što se nekakva žena jednostavno pojavi ovdje, pita za tebe i blebeće o djetetu koje još ni ne postoji?

- Luđakinja, kažem ti - odgovorila sam.

- A dijete će se zvati Alexander, prema ljubavniku - zamišljeno je nastavila Hanna.

Hanna me pogledala zabrinuto, ali nije rekla ništa. Mnogo kasnije, nakon velikog praska, objasnila mi je da u tom trenutku ne bi bilo nikakve svrhe razgovarati o tomu. - Nisi htjela vidjeti ono što bi moglo ugroziti tvoj svijet iz snova - rekla je. - Tebi je sve bilo savršeno.

Ja sam jednostavno zaboravila tu epizodu.

Sve je bilo savršeno.

Točno na Badnjak počela je padati kiša, a snijeg na krovovima, ogradama i drveću otopio se za tren. Ostali su samo omekšalo, blatnjavo tlo, gole grane i tmurno nebo. Alex i ja prvi put smo zajedno slavili Božić. Moja majka, s kojom sam inače provodila blagdane, otišla je s prijateljima na skijanje u Austriju, a u Alexovoj se obitelji Božić nikad nije osobito slavio. Alexova majka je praznike iskoristila za boravak i tretman na farmi ljepote, a otac mu je bio s drugom suprugom kod njezine kćeri Carole u Wiesbadenu.

- [Veselila sam se što ćemo biti sami kako bi nam taj](#)
- [Alex se javio čim je prvi put zazvonilo.](#)
- [SVRŠETAK](#)

Konceptualni umjetnik poznat po omatanju građevina i otoka tkaninom.

Veselila sam se što ćemo biti sami kako bi nam taj prvi Božić udvoje posebno ostao u sjećanju. Danima sam bila hodala po gradu kupujući darove, materijal, svijeće, borove grančice i kojekakve dekorativne predmete za božićno uređenje našeg malog stana. Tomu sam se posvetila svim srcem. Žena je tek uistinu samostalna i odrasla kad ima vlastite ukrase za božićno drveće, govorila je moja baka, i to je bila istina koju sam shvatila tek tih dana.

Vani na terasi pripremala sam borove grančice, šimšir, koristila kliješta i žicu za cvijeće i toliko sam bila zahvaćena božićnim raspoloženjem da nisam ni primijetila kako su mi ruke ljepilive od smole i zaprljane.

- Baš lijepo - pohvalila me Cassandra koja je s kapom na glavi i u rukavicama gledala kroz otvoreni kuhinjski prozor. - Ti si žena koja ima smisla za tradiciju.

- I ukusa i mašte - dopunila sam je ponosno podignuvši jedan vijenac u vis. - Volim Božić, a ti?

Kassandra je uzdahnula. - Božić nije svečanost Božice. U našoj meditacijskoj skupini umjesto Božića slavimo zimski solsticij na tradicionalan način. Nosimo rogove i maske i plešemo uz bubanj. Dvadeset drugog prosinca.

- A što radiš na Božić? - upitala sam je suosjećajno.

- Božić je dan kao i svi drugi - rekla je Cassandra, ali je izgledala tako usamljena i izgubljena na tom kuhinjskom prozoru da sam skoro zaplakala. Sigurno je bilo strašno kad ti je cijela obitelj na Plejadama.

- Možda bi ipak htjela navratiti k nama - rekla sam. - Navečer, na kuhano vino.

- Da - rekla je Cassandra. - To bi u svakom slučaju bilo lijepo.

Kupila sam joj jednaku crveno-zelenu kariranu pidžamu kao i sebi i Alexu, s pucetima presvučenim tkaninom, velikim džepovima i dražesnim ovratnikom obrubljenim crvenom tkaninom. Našla sam ih u robnoj kući Beck's u uglu ukrašenom u božićnom stilu, u kojem je sve imalo crveno-zeleni karirani uzorak, materijali, posteljina, jastučnice, božićni ukrasi, papir za umatanje darova, plišani medvjedići, donje rublje, ogrtači za poslije kupanja, rupčići i kartonske kutije iz serije *Santa Claus*.

Budući da između Božića i Nove godine nije bilo građevinskih radova, Alex je imao osam dana odmora. Kad se vratio iz Karlsruhea

dan prije Badnjaka, nemalo se iznenadio. Naša spavaća-dnevna soba-kuhinja mojim se dolaskom nije bitno promijenila. S bijelim parketom, bijelim kaučem, bijelim prekrivačem, svijetlim drvenim namještajem te potpunim nedostatkom ukrasnih predmeta, bio je to elegantan, hladan prostor, ne neudoban, samo potpuno ne-božićan. To se sada promijenilo iz temelja.

Na hladnim pločicama nalazio se veliki sag od *sisal* agave, opšiven tamnozelenom tkaninom, koji sam po vrlo povoljnoj cijeni unaprijed kupila nama kao božićni dar, iznad bijeloga kauča postavila sam draperiju načinjenu od nekoliko metara crveno-zelene karirane tkanine. Na stolu je bio adventski vijenac koji sam sama splela, s debelim crvenim svijećama i crveno-zelenim kariranim mašnjama. Sama sam izradila i istim mašnjama ukrasila girlandu oko vrata terase, a na njezinoj najvišoj točki lebdio je namrgođen keramički anđeo zlatne boje. U mrtvom kutu između kauča i prozora stajalo je božićno drvce koje sam nabavila na sajmu. Bila je to visoka, vitka jela s mekanim iglicama koje ne bodu i koje, kako se zaklinjao prodavač, neće nikad otpasti i začepiti usisavač. Drvce još nije bilo okićeno, ali su crveno-zelene karirane mašne, crvene svijeće i nostalgичno obojene kugle već bile spremne. Kruna svemu tomu bila je crveno-zelena karirana posteljina, također iz kolekcije *Santa Claus*, kojom sam presvukla krevet. Svijeće su svu tu raskoš obasjale zlatnom svjetlošću, a zelenilo i čokoladni bomboni, koje sam sama napravila - kod Hanne sam završila tečaj *Konfekt kao iz slastičarnice* - širili su prekrasan božićni miris doma.

- Ludilo - ushićeno je rekao Alex, bacivši putnu torbu u kut.

Nažalost, nije primijetio da sam i ja bila dotjerana i gotovo neprimjereno usklađena s interijerom. Bila sam kod frizera i dala staviti zeleni preljev s blagim crvenkastim sjajem. Mirisna mi je kosa u uvojcima padala na novu, svjetlucavu crvenu vunenu haljinu s pedeset posto udjela kašmira. I najbolje od svega: šarene vunene čarape iz kolekcije *Santa Claus* savršeno su se slagale s mojim crvenim cipelama s kopčom.

Ipak sam se bacila Alexu oko vrata.

Na Badnjak je cijeli dan padala kiša. Naspavali smo se, priredili puricu i ostala svečana jela i tada zajedno okitili božićno drvce, kao prava obitelj. Pritom smo slušali Erica Claptona *unplugged*, i kad je

sve bilo gotovo, vodili smo ljubav na novom sagu od *sisal* agave, vrlo nježno i polako, u taktu »Layle«. Popodne se Alex izgubio na dva sata kako bi nešto nabavio, a ja sam se za to vrijeme okupala, stavila pod božićno drvce paketiće s crveno-zlatnim vrpčama i prostrla stol. Na crveni stolnjak prosula sam malu kutiju sitnih, zlatnih zvjezdica koje su svjetlucale pod svjetlošću svijeća, porculan je bio jednostavan i bijel, onaj koji koristimo svaki dan, ali sam zato imala ubruse iz kolekcije *Santa Claus* i kolutove za ubruse s nasmiješenim glavama anđelića.

Kad se Alex vratio, purica se već pekla u pećnici, svijeće su gorjele, a s *CD-playera* čula se prigušena glazba, Božićni oratorij od Bacha.

Alex je imao nešto skriveno pod jaknom. Nije mu bilo lako to držati. Činilo se kao da se miče.

- Možemo li početi slaviti? - upitao je.

- Ja bih vrlo rado - rekla sam, a onda je izvukao ruku ispod jakne i rekao: - Sretan Božić, mala ptičice.

Ushićeno sam vrisnula. U Alexovoj ruci sjedila je mala mačkica krem boje s crnim mrljama na ušima, nosu i grudima. Mačkica se otimala pa ju je Alex stavio na pod gdje se odmah počela umivati. S oduševljenjem sam kleknula pokraj nje.

- Kako je samo slatka - zagukala sam. - Je li ona za mene?

Alex je kimnuo. - Dobio sam je od našeg staričara. Njegova burmanska mačka parila se sa susjedovim mačkom i budući da mačići nemaju redovnik, on ih je razdijelio. Naša malena naslijedila je od majke gustu svilenkastu dlaku i plave oči. Kad sam vidio fotografije, nisam mogao odoljeti. Ovdje je, doduše, malo tijesno, ali uskoro ćemo imati vlastiti vrt. Zbog nedostatka vremena nisam ti mogao kupiti ništa drugo.

- Vrlo lijepa zamisao - povikala sam i bacila mu se oko vrata. Mačkica mi se popela po vunenoj haljini sve do ramena. Ondje se igrala s mojim naušnicama.

- U autu imam mačji zahod i hranu za mačke - rekao je Alex. - Ne moraš se bojati, čista je i cijepljena.

Mačkica mi je prela u uho, a i ja bih najradije bila radila to isto.

- Sada smo prava obitelj - šapnuo mi je oduševljeno.

Ostatak večeri protekao je kao u snu. Alex je odmotao svoje darove, s mačicom smo podijelili puricu, crveni kupus i krumpir, a poslije

smo jeli pjenu od čokolade i pili kuhano vino s Kassandrom. Ona se jako obradovala pidžami, pogotovo kad je vidjela da i Alex i ja imamo jednake kao ona.

- Ovako lijepo nisam slavila Božić već dvjesto godina - rekla je sva ozarena. Mi smo to shvatili kao kompliment.

Uz Kassandrinu pomoć tražili smo pravi termin za naše vjenčanje i na kraju smo se odlučili za dvadeset četvrti svibanj. Tada će, naime, puni mjesec biti u škorpionu, a to je savršena konstelacija za dobro raspoloženje uzvanika i za strastvenu prvu bračnu noć.

- Za sunčano vrijeme ću se ja pobrinuti - obećala je Cassandra na rastanku i ja sam znala da se mogu pouzdati u nju što se toga tiče.

Od današnjeg dana bilo je točno pet mjeseci do našeg vjenčanja. Ali danas je mjesec slučajno bio u škorpionu, što je bila savršena konstelacija za strastvenu božićnu noć.

Alexov otac nas je sljedećeg jutra probudio telefonom i rekao nam da on i Sylvia ipak ne idu u Portugal u svibnju i da su stoga u stanju doći na naše vjenčanje. To nam je bio božićni dar od njega.

- Baš lijepo - rekla sam pospano i dala slušalicu Alexu. Mačkica, koja je provela noć uz moje rame, oštrila je nokte na sagu od *sisal* agave i hvatala telefonsku žicu.

- Naravno, radujemo se tomu - Alex je rekao Horstu i iskrivio lice. - Da, znat ćemo cijeniti vašu žrtvu. U lipnju ćete se znojiti u Portugalu, i to samo zbog nas. Ne, nisam to rekao podsmješljivo.

Pomalo zbunjeno odložio je slušalicu. - Ipak će doći. Pokvarit će nam cijelo vjenčanje.

- Neće - rekla sam samouvjereno. Bili smo tako sretni da nam nitko ništa nije mogao pokvariti, pa tako ni Horst.

- Sve je savršeno - rekla sam Alexu. U svojoj novoj pidžami iz kolekcije *Santa Claus* sjedio je na novom sagu od *sisal* agave i izgledao tako slatko da bih ga mogla pojesti. Svalila sam ga na leda i obasula mu lice poljupcima. Pritom sam zamišljala kako nas gledam iz posve druge perspektive, sa stropa. Svečano ukrašenu sobu, božićno drveće, razbacanu posteljinu, mačkicu koja se igrala u omotima od darova, i ljubavni par na sagu boje meda, u crveno-zelenom kariranom partnerskom *looku*. Sve je bilo savršeno.

P

J. oslije Nove godine Alex je rijetko kad bio kod kuće. Robna kuća u Karlsruheu zahtijevala je njegovo neprestano prisustvo. To je bila

prva zgrada takve veličine za koju je bio sam odgovoran, stalno je ponavljao, i ne smije napraviti nikakvu pogrešku. Kako bi zgrada bila dovršena u ugovorenom roku, građevinski poduzetnik je radio i vikendom pa je tada i sam ostajao na gradilištu.

- To je nevjerojatno važno za moju karijeru - rekao je. - Ako sve napravim kako treba, vjerujem da će mi Berger ponuditi partnerstvo. A što bi to značilo u financijskom pogledu, ne trebam ti ni govoriti. Sve drugo mora čekati.

Čekati je, između ostalog, morala i gradnja naše kuće. Alex je svaki dan očekivao građevinsku dozvolu i stavio na čekanje sve od izvođača zemljanih radova do montera grijanja. Ostalo, rekao je, moram ja preuzeti na sebe.

- Kad krene, ja ću davati upute telefonom - rekao je - ali ti me moraš zamijeniti na gradilištu. Na računu imam devedeset i tri tisuće maraka. S tim možemo doći do prizemlja. Prebacit ću novac na tvoj žiro-račun, tako da možeš plaćati ljude, ali moraš ih dobro nadzirati.

- Ali ja to ne mogu - rekla sam, a Alex je rekao:

- Moraš!

Pregovori s bankom oko našega kredita bili su skoro završeni. Nedostajalo nam je dvjesto pedeset tisuća maraka vlastitog kapitala za dovršenje gradnje. Banka nije imala nikakvih dvojba s obzirom na našu platnu sposobnost jer je bila riječ o razmjerno malom iznosu, a mi smo dobro zarađivali, Alex čak vrlo dobro. Međutim, prije zaključenja ugovora banka je željela promjenu upisa u zemljišnu knjigu. Ja sam bila jedini vlasnik zemljišta, a sada smo se Alex i ja morali kod javnog bilježnika upisati kao suvlasnici.

- To s javnim bilježnikom moraš obaviti bez mene - rekao je Alex. - Ja nemam vremena za to.

- Ali ja to ne mogu - kukala sam, a Alex je rekao:

- Moraš! Kada to bude upisano u zemljišnu knjigu, ja ću ti dati punomoć, pa ćeš sama i zaključiti ugovor o kreditu.

Pripreme za vjenčanje također su pale na mene. Zapravo, mislila sam da s njima moramo započeti u travnju, kad Alex bude ovdje, ali Hilde, Alexova majka, bila je drugog mišljenja. Darovala mi je knjigu s naslovom *Vaše vjenčanje iz snova - savršeno isplanirano*, i kad sam pročitala da je za to potrebno najmanje šest mjeseci, dakle dva mjeseca više nego što nam je još ostalo, zarazila sam se Hildinom

panikom. Prema rezultatima psihotesta iz glavnog dijela knjige spadala sam u »kaotični tip mladenke«.

To je bilo zato što sam na većinu pitanja u testu odgovorila s »ne«.

- Jeste li sastavili popis uzvanika - upitala me Hilda preko telefona.
- Jeste li bili u matičnom uredu? Jeste li prikupili sve papire? Jeste li pitali svećenika odgovara li mu termin koji ste odredili? Gdje želite održati svadbenu svečanost? Što će biti za jelo? Kako će izgledati pozivnice?

- Ne znam - kukala sam.

- Mogla bih ti pomoći - ponudila se Hilde. - Mogla bih obaviti sve ono što ti ne stigneš.

»Ne ustručavajte se prihvatiti pomoć« - savjetovala je knjiga kaotičnim mladenkama. »Iskoristite različite darovitosti i veze vaših prijatelja i rođaka. Svaka pomoć će vam dobro doći.« Hilde je imala vrlo mnogo darovitosti i veza.

- Možda - rekla sam joj. - Možda bi nam uistinu mogla pomoći.

Hilde je bila sretna. - Doći ću u petak u deset na radni doručak - energično je rekla. Onda ćemo se o svemu dogovoriti.

Petak mi je slobodan dan. Mačkica me probudila nježnim grickanjem za nožne prste i otrčala ispred mene u kuhinju gdje je počela mijaukati tražeći svoju hranu. Dali smo joj ime Hummel (Bumbar) jer je bila okrugla i više je zujala nego prela.

Dok sam pripremala doručak za Hildu i mene,

Hummel je sjedila u sudoperu i hvatala kapi iz pipe. Narasla je u posljednjih nekoliko tjedana, šare na svijetlosmeđoj dlaci postale su izraženije, a oči su joj dobile jasniju plavu boju. Gotovo ne možeš vjerovati da nešto tako lijepo nema rodovnik.

Nekoliko trenutaka prije deset, upravo kad se oglasila posuda u kojoj su se kuhala jaja, netko je pozvonio na vrata. Bio je to naš stanodavac, gospodin Meiser. On je bio štedljiv, da ne kažem škrt čovjek koji je nakon mojeg useljenja znatno povišio dodatne troškove. Iznos se nije odnosio samo na veće troškove za hladnu i toplu vodu, nego je uključivao i amortizaciju za - čujte i čudite se - kvake na vratima i slavine za vodu. Povrh toga, gospodin Meiser je rekao da dvije osobe češće otvaraju vrata i prozore i tako puštaju u stan više hladnog zraka nego jedna.

To je slučaj za Društvo za zaštitu unamljivača stanova, smatrala sam, ali Alex je rekao da se ne uzbuđujemo zbog toga jer ionako nećemo tu više dugo stanovati. Ne trebamo se obazirati na mušice gospodina Meisera, rekao je, ali on nije nikad bio kod kuće petkom, naime, kad se odvozilo smeće i kad je gospodin Meiser pregledavao kante.

Ovaj put mi je odmah, nakon što sam otvorila vrata, gurnuo pod nos vreću za smeće i upitao: - Je li ovo vaše?

To nisam mogla odmah reći. U svakom slučaju, bila je to obična, bijela prozirna vreća za smeće kakvu smo i mi koristili.

- Zašto pitate? - upitala sam.

Gospodin Meiser je pokazao na limenku koja se vidjela kroz vrećicu.

- Zbog ovoga. Limenka se ne odlaže u otpatke nego u žutu vreću.

Bio je u pravu. Sada, kad sam vidjela limenku u kojoj su se nekad nalazile kriške ananasa, znala sam da je riječ o našoj vreći za smeće. Obično smo Alex i ja vrlo ozbiljno pristupali razvrstavanju otpada, ali limenka od ananasa poslužila nam je kao posuda za neke odvratne otpatke. Stavila sam u nju štapiće za uši, tampon umotan u toaletni papir, žvakaće gume, dva rabljena kondoma i jednu spužvu natopljenu bojom. Limenka od ananasa se zbog svojega sadržaja također pretvorila u otpatke.

Znala sam da gospodin Meiser neće prihvatiti moje argumente.

- Ako niste sigurni je li ovo vaša vreća, onda pogledajmo što ima u njoj - predložio je.

- Nije potrebno - brzo sam rekla i uzela mu vreću iz ruke. - Staviti ću limenku u žutu vreću.

- Onda dobro.

Gospodin Meiser bio je zadovoljan svojim pedagoškim uspjehom. - U vašoj dobi još ste sposobni za učenje.

Kimnula sam mu. Na uglu se sudario s Hildom.

- Što ćeš s tim smećem? - pitala je Hilde. - Požuri se, upravo dolazi kamion.

- Moram ga ponovno razvrstati - rekla sam.

Hilde me pogledala kao da sam luda. - Daj ovamo - rekla je i uzela mi vreću iz ruke. Otišla sam za njom do ugla i uza stube do kanti za smeće. Jedan mladić u narančastom kombinezonu upravo je htio odgurati kantu do kamiona.

- Trenutak, molim - rekla mu je Hilde, podigla poklopac i bacila svoju vreću među ostalo smeće. Moja limenka od ananasa nestala je u unutrašnjosti kamiona za odvoz otpada, zajedno s onim odvratnim stvarima u sebi.

- Hvala - rekla sam, ne bez divljenja. - Jaja su u međuvremenu postala tvrda kao kamen.

- Ionako volim kad su tvrda - odgovorila je Hilde. Imala je dugački popis, koji se odnosio na naše vjenčanje, i pročitala mi je točku po točku. Smračilo mi se kad sam sve to čula.

- Uistinu ću vam rado pomoći - rekla je Hilde. - Imam više vremena nego vi, a vjerojatno i potreban odmak.

Pogledala sam ju s nepovjerenjem. Nisam zaboravila što su Kassandrine karte rekly o hladnoj, proračunatoj ženi koja želi naškoditi našoj vezi.

Međutim, u Hildinim očima nisam vidjela nikakvu prepredenost.

- Onda dobro - rekla sam. - To bi nas uvelike rasteretilo.

- Izvrsno - povikala je Hilde. - Do sljedećeg vikenda predat ćete mi popis uzvanika s adresama, a ja ću se pobrinuti za pozivnice. Imam jako dobru ideju za njih, sve u zlatnom i plavom.

Zastala je nakratko i nasmiješila se. - Naravno, samo ako se to tebi sviđa.

Kimnula sam. Zlatno i plavo bilo je nešto drugo od crveno-zeleno kariranog.

- Ti i Alex morate sami otići u matični ured i u crkvu, tu vam ne može nitko pomoći - nastavila je Hilde. - Kupit ćete prstenje i, naravno, odjeću za vjenčanje. Sve ostalo ću ja obaviti.

- Ali to će jako puno koštati - napomenula sam. Hilde se slatko nasmijala. - To će platiti Alexov otac.

- Nikada - spontano sam rekla. - On to nikad ne bi učinio!

- Bi, itekako - rekla je Hilde. - Napokon, on ima dovoljno novca, a vama je za kuću potreban svaki pfenig.

- Horst neće razmišljati na taj način.

- Naravno da neće, stari škrtac - rekla je Hilde. - Ali on je platio vjenčanje svojoj pokćerci, tada nije škrtario. Očito je htio ostaviti dobar dojam kod Sylvijine obitelji.

- Ali ovdje mu to nije potrebno.

Hilde se opet nasmiješila. - Itekako će mu biti potrebno kad mu zaprijetim kako ću početi pričati po teniskom klubu da pokćerci daje novac koji uskraćuje svojemu biološkom sinu. Nazvat ću ga malo poslije. Neka nam otvori račun za vjenčanje s kojega ćemo moći podizati novac za tekuće troškove.

- Ali to je ucjena, Hilde - rekla sam.
- Da - odgovorila je Hilde. - Čista ucjena.

Na trenutak smo se pogledale u oči. Onda smo se obje nasmiješile i zbunjeno pogledale u stranu. Hilde mi se počela sviđati iako je rekla da nisam tip žene za pravu vjenčanicu.

- Huhu! - netko je u tom trenutku povikao na vratima. To je bila Cassandra. Ona nikad nije zvonila, nego je uvijek vikala »huhu«, ali to je bilo bolje nego strašan zvuk koje je imalo naše zvono.

- Uđi - uzvratila sam joj i Cassandra je ušla u našu dnevnu-spavaću-sobu-kuhinju. Na sebi je imala vreću boje kanarinca, a oko čela je povezala također žutu maramu. Hilde se trgnula kad ju je ugledala.

- Vi ste svekrva? - kliknula je Cassandra.
- Još nisam - pribrano je odgovorila Hilde. Cassandra se okrenula prema meni. - Ali to nije ona.
- Naravno da jest - rekla sam. - Hilde je Alexova majka. Vidiš da imaju iste oči.
- Ne - Cassandra je odmahнула glavom. - To nije žena koju sam vidjela u kartama.

Bila sam zbunjena i nisam rekla ništa.

- Vi gledate u karte? - sa zanimanjem je upitala Hilde. - Ja uvijek idem jednoj astrologinji. Rođena sam u znaku vage i imam osjećaj za ezoterično.

- Vi niste žena koju sam vidjela u kartama - odgovorila je Cassandra. - Žena u kartama bila je hladna i proračunata. I mlada.

- Kako znaš? - upitala sam uzrujano. Cassandra me pogledala svojim tirkiznoplavim očima. - Postoje stvari između neba i zemlje - nije završila rečenicu.

Hilde mi je namignula. Doista mi se počela sviđati.

- Uistinu moraš uzeti nekoliko slobodnih dana - navečer sam rekla Alexu na telefon. - Moramo otići u matični ured i k svećeniku, trebamo sastaviti popis uzvanika i kupiti prstenje i odjeću.

- Nemoguće - rekao je Alex. - Ne mogu otići odavde, ni u kojem slučaju. To moraš obaviti bez mene. Dat ću ti punomoć.

- Ali ja to ne mogu.

- Moraš - rekao je Alex. - Ja sam još nekoliko mjeseci vezan za tu robnu kuću. To mi je najvažniji projekt u životu i ne mogu se brinuti ni o čemu drugom. Poslat ću ti punomoć pa možeš sve sama srediti.

- To je previše za jednu osobu! Na koncu, i ja imam posao - požalila sam se. - Osim toga, vjenčanje se uvijek odnosi na dvoje. Bar bi prstenje mogao izabrati sa mnom.

- Slušaj, ja sam na tvoj račun prebacio gotovo stotinu tisuća maraka pa možeš kupiti najljepše prstenje na svijetu - rekao je Alex. - Ipak, više od tisuću maraka po jednom prstenu bilo bi vrlo lakomisleno.

- To nije pošteno - rekla sam Hanni. - Sve moram sama napraviti.

Hanna je zavidno gledala u iznos na donjem rubu ispisa s mojeg računa. - Ludo, tako mnogo novca! Mogla bi ostaviti tipa i lijepo živjeti.

Počela sam se smijati. - Novac će otići brže nego što mislim. Prije nego što stavimo kuću pod krov.

- Da je meni Heiko prebacio stotinu tisuća maraka, sada bi mi bilo mnogo bolje. Tebi je dobro. Iako smatram da nije lijepo od Alexa što je sve prebacio na tebe. Tipičan muškarac na ego-tripu, posao iznad svega.

- Da, ali on zarađuje četiri puta više od mene - rekla sam. - Osim toga, to je samo prijelazno razdoblje, a Alex kaže da tako mogu samo nešto naučiti.

Hanna se kucnula prstom po čelu, dajući mi time znak da misli kako sa mnom nešto nije u redu.

Krenula sam sama u pustolovinu, sastavila popis stvari koje trebam obaviti i olovkom označavala ono što je bilo završeno. Oglas o našem vjenčanju visio je sredinom veljače na oglasnoj ploči u vijećnici, a dogovorila sam termin i sa župnikom. Dvadeset četvrti svibnja dobro mu je odgovarao, a za ostale dogovore u vezi s obredom i protokolom ima još vremena, rekao je.

Hilde je dobila od mene potpuni popis uzvanika kao i blagoslov za pozivnice i raspored za stolovima. Njezina ucjena je kod Horsta

urodila plodom. On je odmah otvorio na njezino ime račun s velikodušnim iznosom, s kojega je mogla plaćati tekuće trošove.

Riješili smo i pitanje darivanja. Kako ne bismo morali doživjeti žalosno iskustvo sa sedam darovanih tostera, aparata za kokice i srebrnih lopatica za kolače, kao neki parovi prije nas, Hilde je predložila da u najljepšoj robnoj kući u gradu postavimo svadbeni stol. Na taj stol smjela sam staviti sve što bih voljela imati i sve za što sam vjerovala da bi Alex volio imati. Uzvanici su tada trebali otići onamo i sa stola izabrati dar. Meni je to bio predivan običaj pa sam uz skupe čaše za vino s uvijenim stalkom, servis za doručak, komplet lonaca od plemenitog čelika, posteljine i ručnika izabrala jedan prenosivi *CD-player*, nekoliko ilustriranih knjiga s bajkama, rukom oslikane maorske posude od terakote, pravi sag, aparat za espresso na kojem se mogla napraviti i pjena od mlijeka i fino nalivpero s cizeliranim srebrom kakvo sam oduvijek željela imati. Na biranje darova potrošila sam pola dopodneva, ali na kraju ipak nisam izabrala ni jedan toster, kuhalo za jaja ili stolni usisavač. A ni fritezu. Hilde je pozdravila moj izbor.

- Imaš jako dobar ukus - rekla je. - Ali sada sigurno i sama vidiš da mora doći još više uzvanika. Inače nitko neće kupiti sag, a to bi bila velika šteta.

I ja sam, naravno, bila tog mišljenja pa smo na popis stavile još dvadesetak rođaka i poznanika. Alex je putem telefona dao svoj pristanak.

- Radite što hoćete - rekao je. - Ja ne mogu nikamo odavde.

- To će biti vjenčanje iz snova - oduševljeno je rekla Hilde nakon što je odaslala i posljednju pozivnicu. - Ne moramo štedjeti ni na čemu. Kupi si samo lijepu vjenčanicu.

No, kupnja vjenčanice i prstenja morala je pričekati. Nekoliko dana prije sastanka s javnim bilježnikom dobili smo građevinsku dozvolu i bager je isti dan počeo kopati temelje. Alex mi je telefonom dao uputu da nadgledam iskapanje i tako sam stajala na rubu zemljišta i gledala kako golema lopata bagera u trenu pretvara nježni zeleni brežuljak u smeđu pustinju. Zajedno sa mnom, predstavu je gledala i skupina malih dječaka s očevima te pokoja žena i psi. Moji novi susjedi iskoristili su priliku da mi se predstave i otkriju s kim će ubuduće imati posla.

- A gdje je suprug? - upitao je stariji gospodin koji je živio u kući ispod našega gradilišta. - Uostalom, moje ime je Horn.

- Drago mi je - rekla sam. - Moj - hm - suprug trenutačno radi u Karlsruheu.

Gospodin Horn je prijekorno odmahnuo glavom. - Ali ovo ovdje je posao za muškarce - rekao je i pokazao pustoš koja je ostala iza bagera iza netom podignute ograde. - A ne za nježne ženske duše.

- Moraš uzeti dopust - rekla sam Alexu na telefon kad mi je naredio da za sljedeći utorak pozovem mjernika. - To je posao za muškarce, a ne za nježne ženske duše.

- Ne mogu - odlučno je rekao Alex. - Uspjet ćeš ti već. Morat ćeš biti muško.

- Trebam te - požalila sam se. - Ne želim sama odlučivati o svemu.

No, Alex je rekao ono što uvijek kaže: - Moraš!

Sljedećeg jutra probudio me telefon.

- Ne može ovako, draga gospođo - govorio mi je neki kreštavi glas u pospano uho.

- Krivi spoj - promrmljala sam nadajući da je to istina, ali glas je nastavio uzbuđeno: - Što ste mislili, draga gospođo? Jeste li možda mislili da mi to nećemo primijetiti?

- Hm.

Pročistila sam grlo i zatresla glavom kako bih pokrenula svoje sive stanice. Tko je to bio i što je htio?

- Podrum našeg malog Klause bit će pod vodom. To nećemo dopustiti, draga gospođo. Ne znam ni vaše ime.

Podrum, voda, mali Klaus - sive stanice, nažalost, nisu znale što bi s tim.

- Ni ja ne znam vaše ime - hrabro sam rekla, ali glas se na to nije obazirao.

- Podrum našeg malog Klause bit će pod vodom - ponovio je. - Prvi put kad bude padala kiša. To nećemo dopustiti. Nadali smo se dobrim susjedima, ali ako je ovo početak, od toga neće biti ništa. Ne, mi ćemo vas tužiti.

Sive stanice napokon su sastavile slagalicu pa sam upitala gotovo s olakšanjem: - Vi ste naša buduća susjeda, je li tako?

- Draga gospođo, ne može tako - povikao je glas prije nego što sam mogla prijeći na ostala pitanja kako bih razjasnila cijelu stvar. -

Ovo ćete maknuti ili se vidimo na sudu. Moj suprug je pokušao zaustaviti bagerista, ali on je jednostavno nastavio iskapati. Ako mislite da ćemo poslije svega moći u miru stanovati jedni pokraj drugih, prevarili ste se. Našem jadnom malom Klausu stan je poplavljen, a za to ste samo vi odgovorni.

Moje sive stanice sada su radile punom parom. Sve mi je bilo jasno. Naš je izvođač zemljanih radova očito postavio drenažni šaht na mjesto koje nije odgovaralo susjedima, jer su oni pomislili da će voda iz našega šahta poteći u njihov podrum u kojem najvjerojatnije stanuje nekakav jadan mali Klaus. Nisam znala mnogo o tim stvarima, ali ako je okružni građevinski ured odobrio postavljanje šahta, onda jadni mali Klaus nije imao razloga bojati se poplave. Osim ako izvođač zemljanih radova nije postavio šaht na drugo mjesto.

- Koliko je šaht udaljen od međe? - upitala sam, tražeći slobodnom rukom lokacijski plan kuće.

Kreštavi se glas povisio za još jednu tercu. - Samo mi nemojte spominjati propise - rekao je svadljivo. - Šaht se mora maknuti jer ćete inače imati više problema nego što možete u snu zamisliti, draga gospođo.

Linija se odjednom prekinula.

- Halo? - rekla sam, ali mi nitko nije odgovorio. - Alex - prosaputala sam, ali Alex je bio u Karsruheu, predaleko od mene i od drenažnog šahta. Ipak, s nekoliko odlučnih telefonskih razgovora on bi sve sredio i ja bih mogla nastaviti mirno spavati. Nazvala sam broj njegovog telefona u autu.

- Imamo problem, dragi čovječe - rekla sam.

- Ah, sranje - rekao je Alex kad sam mu prenijela informacije koje su mi bile poznate.

Očekivala sam utješnu rečenicu, otprilike kao što je ova: - Ne brini, ja ću to već srediti - no Alex je rekao nešto posve drugo:

- Ako oni stvaraju probleme, onda postoji i razlog - rekao je.

Namrštila sam se. - Misliš li da je izvođač zemljanih radova postavio šaht na krivo mjesto?

- Ne, bit će da je to u redu, ali mi nemamo konačnu dozvolu od uprave za vodoopskrbu. Bez nje službeno ne smijemo još uopće postaviti šaht.

- Što to znači? Pa imamo građevinsku dozvolu.
- Da, ali nemamo dozvolu od uprave za vodoopskrbu - nestrpljivo mi je objašnjavao Alex. - Moraš odmah otići do lokalne uprave za vodoopskrbu i to srediti. Ako doznaju da smo počeli graditi kuću bez dozvole, neće im biti drago, iako bi sigurno odobrili da se šaht postavi ondje gdje se i sada nalazi. Tada će vršiti veliki pritisak na nas i prijaviti nas te provesti vještačenje tla. Ne želim ti uopće reći koliko bi to koštalo.

Počela sam se znojiti. Imala sam nešto poput fobije od predstavnika vlasti. Zbog toga nisam ni promijenila registraciju na autu i kako je vrijeme prolazilo, strah je postajao sve veći. No, šahtovi bez dozvole još su mi više ulijevali strah. Alex je rekao da pomaknem termin jer drenažni šaht ima prednost.

- Kako da ja to sve sredim? - tiho sam upitala. - Nemam pojma o tim stvarima.

- Utoliko bolje - rekao je Alex. - Onda ne moraš glumiti glupaču. Većina službenika suosjećaju s glupim ženama. Samo budi ljubazna prema njima.

- Dođi kući - preklinjala sam, ali Alex je rekao da nikako ne može. Ima posla preko glave.

- Već ćeš ti to srediti - rekao je uvjerljivo.

Sumnjala sam u to, ali sam ipak potražila u telefonskom imeniku broj općinske uprave. Pitala sam tko mi može pomoći oko drenažnog šahta. Na kraju se javio muškarac koji je zvučao simpatično.

- Imam problem - rekla sam bez uvijanja. - Upravo postavljamo drenažni šaht na našem gradilištu, ali naši susjedi kažu da će im podrum biti poplavljen, bude li šaht ostao ondje.

- Gospode Bože, opet isto! - veselo je uzvratio službenik. - Imaju ljudi koji svemu prigovaraju. Drenažni šaht postoji zato da voda može polako otjecati u zemlju. Zna li koliko kiše mora pasti da se šaht voda prelije iz šahta?

- Ne znam - odgovorila sam iskreno. - Mi još imamo spremnik za kišnicu u koji stane šest tisuća litara vode.

- Vidite - rekao je službenik pričljivim tonom. - Kiša mora padati neprekidno tri godine da se spremnik za kišnicu napuni. Tek tada se suvišna voda odvodi u drenažni šaht, i ako nakon toga kiša bude

padala još nekoliko godina, tek tada će podrum vaših susjeda biti poplavljen.

- Znači ipak hoće - zapanjeno sam rekla.

- Samo ako voda naiđe na nepropusne slojeve gline ili kamena - pokušavao me umiriti čovjek. - Ali toga nema kod vas, jer inače ne biste dobili građevinsku dozvolu.

- Točno - tiho sam rekla.

- Vidite, sve je u najboljem redu. Recite susjedima da se gone. Ima ljudi kojima je svađa potrebna kao kruh svagdanji.

Pročistila sam grlo. - A ako, recimo da... nemamo dozvolu...?

- Samo trenutak - prekinuo me službenik. - Moj kolega upravo rješava jedan slučaj s drenažnim šahtom. Tu je cijela obitelj koja želi tužiti susjede.

- Tako nešto! - rekla sam.

Službenik se tiho nasmijao. - Zovu li se vaši susjedi slučajno Horn?

- Da - užasnuto sam povikala. Horn se zvao onaj uljudni čovjek koji mi je rekao da nadgledanje gradnje nije za nježne ženske duše.

- Eh, slučajnosti se događaju.

- O, ne - uzdahnula sam.

- S ovima ne bi bilo dobro imati posla. Nadam se da imate dovoljno novca za visoki zid.

Službenik se očito zabavljao. - Hoćete li čuti?

Iz pozadine sam čula kreštavi glas od malo prije. Žena je najvjerojatnije skočila u auto odmah nakon što je spustila slušalicu.

- Nazovite ih - upravo je tražila od kolege. - Mi bismo to htjeli odmah raščistiti.

- Koga da nazovem - upitala sam službenika.

- Okružni ured - spremno mi je rekao.

- Zašto?

Službenik je slušao nekoliko trenutaka. - Oni vjerojatno ne znaju ništa o vašem drenažnom šahtu.

- Kako je to moguće?

Samo se pravi glupa, rekao je Alex. Lokalna uprava za vodopskrbu mora dati dozvolu prije nego što se izda građevinska dozvola.

- Ali mi smo prošli tjedan dobili građevinsku dozvolu.

Ponovno stanka. - Da, ali čini se da vi još nemate konačnu dozvolu za drenažni šaht, kao što upravo čujem.

- Ne? - upitala sam. - I što to znači?
- To nije po zakonu - objasnio mi je službenik. -I upravo to posebno veseli vaše susjede. Sada izgledaju vrlo sretno.

Smijao se.

- Što da sad radim? - upitala sam ga.

Službenik je spustio glas. - Ono što sam vam rekao. Otiđite što brže možete u okružni ured za graditeljstvo, soba dvjesto dva, gospodin Roggen. Samo se požurite jer će vas inače vaši susjedi preteći.

- A onda? Što da kažem?

- Požurite se, idite samo - šapnuo mi je službenik.

- Ja ću odmah nazvati gospodina Roggena i reći da vam je promakla neka sitnica. Ali morate biti ondje prije Hornovih.

- Soba dvjesto dva, gospodin Roggen - ponovila sam. - A kako se vi zovete?

- Bond - rekao je čovjek i načinio kratku stanku.

- James Bond. A sad vas molim da se požurite. Spustila sam slušalicu i obukla se brzinom vjetra. Potrošila sam samo malo vremena na šminkanje i splela sam kosu u urednu pletenicu. Zatim sam zgrabila nacрте i torbu i odjurila u auto. Za manje od sedamnaest minuta stigla sam u okružni ured za graditeljstvo, parkirala kola, protrčala pokraj informacija, ušla u dizalo i odvezla se na drugi kat.

Gospodin Roggen sjedio je sam za pisaćim stolom i pogledao me.

- Gospođa s drenažnim šahtom? - upitao je.

- Jesam li zakasnila? - upitala sam bez daha. Gospodin Roggen je odmahnuo glavom. - Prvo sjednite, molim vas. Ne biste se trebali uzrujavati u tom stanju.

Poslušala sam ga. Gospodin Roggen me pažljivo promatrao. - Je li ovdje možda zagušljivo? Da otvorim prozor?

- Ne, hvala - zbunjeno sam rekla.

- Vi ste vrlo hrabri - rekao je gospodin Roggen. Pred njim na pisaćem stolu nalazio se lokacijski plan naše kuće. - Upravo sam ga pogledao. Za sada je sve u redu. Voda u svakom slučaju mora oticati, a obilježeno mjesto mi se čini najpogodnijim za to.

- A podrum Hornovih? Gospodin Roggen se osmjehnuo. - Tehnički je gotovo nemoguće da podrum bude poplavljen. A ako se to ipak dogodi, oni će ga morati bolje izolirati. Mislim da je sramotno uzrujavati ženu u vašem stanju.

- A... dozvola koja nam nedostaje? Mi smo očito malo uranili - zamuckivala sam, pogledom provjeravajući svoj izgled. Vjerojatno sam izgledala još lošije nego što sam mislila.

Gospodin Roggen je podigao žig i udario ga na naš lokacijski plan. - Evo vaše dozvole - rekao je veselo i još se potpisao ispod žiga. - Može se dogoditi, uza sav taj stres, da čovjek nešto previdi.

Ostala sam bez riječi. Svi kažu kako su službenici kruti, lijeni, sitničavi i spori i da se drže propisa k'o pijan plotu. Kakva bezobrazna kleveta!

Gospodin Roggen mi se nasmiješio. - Takvi susjedi su prava kazna. Podignite visoki zid oko vašeg zemljišta pa ćete možda imati svoj mir.

- Da - rekla sam. - I mnogo hvala za vašu nebirokratsku pomoć.

- Ali to je jasno - rekao je i ustao. - Dozvolu ću vam poslati poštom, još danas.

Stisnuo mi je ruku. - I mnogo sreće s djetetom. Nadam se da će ovaj put biti sve u redu.

- Mnogo hvala - ponovila sam još zbunjeno i natraške otišla do vrata. Ljubazan službenik, čak vrlo ljubazan, ali nažalost lud. Samo ljudi službenici bili su ljubazni službenici.

Tek mi je u dizalu palo na pamet da je možda James Bond iz općinske uprave rekao gospodinu Roggenu da sam ja trudna i da imam problema s trudnoćom, nakon niza deprimirajućih spontanijih pobačaja. Sigurno je bilo tako. Probudio je u gospodinu Roggenu zaštitničke instinkte i »nabrusio« ga protiv bezobzirnih Hornovih. Vrlo lukavo od Jamesa Bonda.

Stavila sam si ruku na trbuh. Kako su muškarci fini kad misle da je žena trudna. Dobila sam volju da uistinu zatrudnim.

U predvorju je stajala mlada žena u tamnoplavom kaputiću. Pitala me imam li vremena za sudjelovanje u jednom ispitivanju.

- Riječ je o našim službenicima - objasnila mi je. -Uslužnost, zadovoljstvo stranke, preglednost i sve to.

- Oh, ja sam jako zadovoljna - od srca sam potvrdila. - Uistinu sam potpuno zadovoljna.

- Biste li nam to mogli potanko opisati? Žena u kaputiću izvadila je kemijsku olovku. Kroz rotirajuća vrata s moje lijeve strane ušlo je dvoje ljudi. Muškarca sam već vidjela, a ženu sam poznavala samo

po glasu. To su bili Hornovi, naši budući susjedi. Neprimjetno sam se povukla u sjenu goleme lončanice.

- Kao što sam rekla, vrlo sam zadovoljna po svim pitanjima - šapnula sam gospođi s upitnikom. - Ali sada nažalost moram ići.

Hornovi su stajali ispred dizala.

- Graditi bez dozvole - siktao je muškarac. - To će ih skupo koštati.

Kako da ne, haha. Smijala sam se u sebi okrenuvši lice prema zelenim listovima koji su me skrivali.

- Pa ti si tu, Klause - rekla je žena. Pratila sam njezin pogled, očekujući da ću vidjeti malog dječaka koji se igra u rotirajućim vratima. Umjesto toga, pojavio se muškarac rijetke kose u kasnim tridesetim godinama.

Od iznenađenja istupila sam jedan korak iz skrovišta pod biljkom. To je jadni mali Klaus, čiji će podrum biti poplavljen u slučaju proloma oblaka koji će trajati tri godine?

- Sve je jasno - rekao je i protrljao ruke. Vjerovao je da može još spriječiti nesreću. - Taj gospodin Roggen sjedi u sobi dvjesto dva.

Neprimjetno sam se odšuljala do vrata. Vani sam se potapšala po ramenu, odajući si priznanje. Bila sam na najboljem putu da steknem mušku ratobornost o kojoj je Alex govorio. Iako ne bez tuđe pomoći.

U supermarketu sam kupila bocu martinija za Jamesa Bonda i otišla s njom u općinsku upravu. Na ulazu sam pitala za mladog čovjeka koji je nadležan za drenažne šahtove i vrlo šaljiv i simpatičan. Žena iza stakla već je znala o komu je riječ.

- To je sigurno naš gospodin Ehrmann - rekla je. - Uvijek spreman na šalu.

Malo se sagnula naprijed i rekla povjerljivim tonom: - I ludo zgodan, ako mene pitate. Pitala sam je može li mu predati bocu martinija.

- Kažite mu neka ga promiješa, a ne protrese, onda će mu sve biti jasno.

- Hoću - obećala je. - Ali zašto mu sami to ne kažete?

- Udajem se za mjesec i pol dana - objasnila sam joj. - A ako je tako zgodan kako kažete, onda bolje da ga ni ne upoznam.

Gospođa je kimnula smiješeći se. Razumjela me. Ali Hanna, kojoj sam poslije sve ispričala, uopće me nije razumjela.

- Jesi glupa - rekla je. A poslije, mnogo poslije, nakon velikog praska, rekla je da su ljudi, koji se namjerno sklanjaju s puta svojoj

sudbini, sami krivi za svoju nesreću.

Čim sam došla kući, zazvonio je telefon. To je sigurno bio Alex koji je htio znati jesam li se pravila dovoljno glupom. Međutim, to nije bio Alex, nego je to bila Susanna, moja sestrična iz Pfalza, koja je sa mnom, kao nevjestom, željela voditi stručan razgovor.

- Što će odjenuti Alex? - upitala je. - Pitam samo zato što bih voljela da Bruno uz frak nosi i cilindar. Ali on to ne želi.

Bruno - odjeven kao debeli direktor cirkusa? Zašto si je htjela to učiniti?

- Zato što se onda neće vidjeti koliko malo kose ima - rekla je Susanna. - Osim toga, ja u otmjenoj haljini s velom, a on u običnom odijelu, to se ne slaže.

- Ne znam što će Alex odjenuti - rekla sam. - Pitanje odjeće rješavamo svatko za sebe, jer zajednički izbor donosi nesreću.

- Ali Bruno nema ukusa - požalila se Susanna. - On kaže da su svadbe ionako glupe. Želimo uštedjeti na porezu, kaže, a ovo nas toliko košta da godinu dana nećemo imati ništa od toga. Napisao je već nekoliko pisama saveznoj vladi.

- Bruno je glup - rekla sam.

- A ja već štedim koliko god je moguće - rekla je Susanna na falačkom dijalektu, kao uvijek kad govori o štednji. - Prstenje ćemo dobiti od Brunovih roditelja, oni ih više ne mogu nataknuti na prste jer su se jako udebljali.

- Baš kao i Bruno - promrmljala sam.

- Prstenje je od teškoga zlata, baš lijepo - nastavila je Susanna. - Moramo samo promijeniti gravuru. Od Brunina brata dobit ćemo šator sa stolovima i klupama. Postavit ćemo ga na seoskom trgu, neće nas koštati ni pfeniga. Bruno kaže da nam nisu potrebni ni stolnjaci, to je bez veze, ali ja sam u veletrgovini otkrila papirnate stolnjake na metre, jako povoljno. Ako to odbijemo od poreza kao uredski pribor, koštat će nas također samo nekoliko pfeniga.

- Želite li ući u Guinnessovu knjigu rekorda kao mladenci s najjeftinijom svadbom?

- Zašto ne?

Susanna se od srca nasmijala. - Umjesto pozivnica, na primjer, objavit ćemo oglas u dnevnim novinama - nastavila je. - Vjenčat ćemo se, Susanna Becker i Bruno Senfhuhn, poreski savjetnik, a

ispod roga adresa i telefonski broj. To je ujedno i izvrsna reklama za Bruna, koja će mu dovesti nove klijente. Sve u svemu, Bruno se ne može požaliti, zar ne?

- Ne - rekla sam. - Od vas dvoje jedino se ti možeš požaliti. Ponajprije zato što će ti nakon vjenčanja prezime glasiti Senfhuhn.

- Naravno da neće - rekla je Susanna i zadovoljno se nasmijala. - To se danas više ne radi. Zvat ću se Senfhuhn-Becker. I vidjet ćeš da ću uspjeti nagovoriti Bruna da stavi cilindar. Naime, može ga dobiti od brata, besplatno, sasvim je nov, samo jedanput nošen.

Samo što sam spustila slušalicu, telefon je ponovno zazvonio. Ovaj put se javio Horst, Alexov otac. - Carola će nas posjetiti drugi vikend - rekao je, ne pozdravivši i ne predstavivši se. Carola je bila Sylvijina kći iz prvog braka, ona kojoj je platio vjenčanje.

- Baš lijepo - ljubazno sam rekla jer je Horst, na kraju krajeva, financirao i naše vjenčanje.

- Carola je došla iz Wiesbadena s Calvinom i Tommyjem - nastavio je Horst. Tommy je bio Carolin suprug, a Calvin mali sin. Mi ih još nismo vidjeli, ali Horst je rekao: - Mislím da je i u vašem interesu da napokon upoznate Sylvijinu obitelj.

Naši su interesi trenutačno bili usmjereni na nešto posve drugo, ali Horstu to neće biti važno. Očekuje nas na večeri, u subotu za tri tjedna, rekao je.

- Ne znam hoće li Alex biti ovdje - rekla sam.

- Bit će tu - odlučno je rekao Horst. - Ima dovoljno vremena da si oslobodi taj termin.

- Ali - rekla sam, no Horst je već spustio slušalicu.

Alex je uzdahnuo kad sam mu navečer rekla za poziv. - Do podneva moram ostati na gradilištu, poslije četiri sata vožnje, a onda još večera kod Horsta i Sylvije i Sylvijine obitelji - ne, hvala.

- Onda otkazi - predložila sam, ali on nije htio.

- Ne mogu - uzdahnuo je. - Inače će opet biti mjesecima uvrijeđen. Osim toga, htio je dati pedeset tisuća maraka za moju kuću, a to će učiniti samo ako mu budemo ugađali.

- Našu kuću - ispravila sam ga, a Alex se živčano nasmijao.

Proljeće je započelo sunčanim vremenom. Na drveću se nije mogao vidjeti još ni jedan list, ali ljetne temperature potakle su našeg stanodavca na pripremanje bazena za sezonu kupanja. Dao ga je

prekriti, a meni i Kassandri potanko je objasnio kako radi mehanizam za prekrivanje.

- Čim izađete iz bazena, morate ga prekriti - oštro je rekao gospodin Meiser. - U protivnom će se voda previše ohladiti. Ako bazen ostane otvoren preko noći, može doći do pada temperature za pola stupnja.

Kassandra i ja izmijenile smo podrugljive poglede, zamišljajući kako ćemo prvom prilikom uliti u bazen ledenu vodu.

Alex je došao kući već u tri sata popodne. Djelovao je umorno, vrlo iscrpljeno. Mnogo posla i vožnja za vikend polako su ostavljali trag na njegovu licu. Zabrinuto sam ga pomilovala po čelu.

- Hoćeš li stići do sutra oprati rublje, osušiti ga i izglacati? - upitao je pokazujući na putnu torbu. - Nemam više što odjenuti.

- Naravno. Ti bi trebao malo prileći - rekla sam iako je bilo tisuću stvari o kojima smo morali razgovarati. Između ostalog, htjeli smo uvježbati ceremoniju, barem onaj teži dio u kojemu moramo reći da jedno drugo pred licem Božjim uzimamo za muža, odnosno za ženu, da ćemo si biti vjerni u dobrim i lošim vremenima, u zdravlju i bolesti, dok nas smrt ne rastavi. Ali Alexu se više svidjelo ovo s krevetom.

- Ako i ti legneš pokraj mene - rekao je i povukao me k sebi.

Smijala sam se. - Samo da spustim rolete. Nisam htjela da gospodin Meiser ili Kassandra gledaju kako proslavljamo naš ponovni susret.

Ali kad sam se nakon samo nekoliko sekundi vratila Alexu, on je već duboko i čvrsto spavao. Oprezno sam ga pokrila i promatrala njegovo opušteno lice. Kako je samo bio lijep. Gusta, crna kosa, koja mu je padala na čelo, trepavice, o kojima neke žene mogu samo sanjati, i jamice, koje će njegovu bradu činiti privlačnom i kad bude imao pedeset godina. Alexov nos bio je dugačak i uzak, malo svijen prema dolje, kao u Rimljana. U nekom od njegovih prošlih života vjerojatno je bio rimski časnik na visokom položaju, rekla je Kassandra, vrlo ugledan čovjek. Katkada sam zamišljala kako sam u isto vrijeme živjela s ove strane Alpa, kao German koji maše buzdovanom i onda bih uvijek bila jako sretna što sam Alexa susrela baš sada, u ovom životu. Uzela sam mu ruku i oprezno je poljubila.

- Samo ti spavaj - šapnula sam, a Alex se nasmiješio u snu. Stavila sam u perilicu dio Alexova prljavog rublja i posebno lijepo izglacala nekoliko njegovih košulja dok se on odmarao.

Teška srca probudila sam ga kasno popodne jer smo bili pozvani na večeru kod Horsta i Sylvije. Alex se otuširao i rekao da se već mnogo bolje osjeća.

Još je bilo toplo kao usred ljeta, kad smo stigli njegovu ocu. Kroz vrtna vrata ugledali smo idiličnu sliku. Sylvija je prostrla stol ispod velikoga kestena; bijeli porculan na blijedožutom lanenom stolnjaku, s blještavo žutim ubrusima i košarice s jaglacima. Iz roštilja se pušilo, a ispod žutobijelog prugastog suncobrana bio je postavljen bazen na napuhavanje, u kojem je sjedilo nago dijete. Nisam mogla raspoznati je li to dječak ili djevojčica, jer je trbuh zaklanjao ono što se nalazilo među nogama. Osim Sylvije i Horsta uz bazen je stajalo i dvoje mladih ljudi, u jednakim pamučnim kombinezonima i kapama okrenutim naopako, kako to nose biciklisti. Žena je uzela pretilo dijete iz vode i umotala ga u veliki žuti ručnik.

Horst je srdito pogledao na ručni sat kad je Alex otvorio vrtna vrata.

- Dobra večer - rekli smo.

Horstovo se lice još više smrknulo. Činilo se kao da je zima nakratko ponovno prodrila u vrt.

- Kasnite - rekao je Horst umjesto pozdrava. - Calvin sada ide u krevet pa nećete imati prilike upoznati ga.

- Sada je točno sedam sati - odgovorio je Alex. - Nisam znao da moramo doći prije.

- To ste si mogli misliti - rekao je Horst i stisnuo usnice. - Čak i vi morate znati da mala djeca idu ranije spavati. Ne možete očekivati da će Calvin zbog vas ostati duže budan.

Alex je odjednom dobio malu, okomitu boru između obrva, kakvu još nisam vidjela na njemu.

- Nismo znali da nas Kevin čeka - rekao je smirenim glasom.

- Calvin - ispravili su ga Sylvia, Carola i Horst u jedan glas, a ja sam brzo predala Sylviji cvijeće koje sam za nju kupila ujutro. Bio je to posebno lijep buket s potočnicama, ružičastim amarilisima i punim bijelim žabnjacima. Najradije bih ga zadržala za sebe. I Sylviji se jako svidio. Zahvalila se nekoliko puta i zatim nam predstavila kćer Carolu i zeta Tommyja u pamučnim kombinezonima. Oni su se rukovali s nama, ali se nisu ni nasmiješili. I ja sam bila ozbiljna u licu.

- A ovo je naš mali čovjek - zagugutala je Sylvia pokazujući unuka od kojega su se trenutačno mogle vidjeti samo velika glava i

nesrazmjerno velika ruka. Ostatak je, hvala Bogu, bio ispod frotirnog ručnika. - Hoćeš li dati ručicu ujaku Alexandru, Calvine?

Calvin to nije učinio, ali je zato Alex, potaknut Sylvijinim upornim pogledom, uhvatio djetetovu mlitavu ruku i počeo je podizati i spuštati. Nije se mogao prisiliti da izgovori bar jednu ljubaznu riječ, niti se nasmiješio.

- Ujaku je žao što je došao prekasno pa te ne može upoznati - rekla je Sylvia umjesto njega. - Propustio je nešto tako slatko, nešto tako dražesno, zar ne? Pametan momčić, naš mali Calvin. Kaži da se ne ljutiš jer će ujak Alexandar inače biti žalostan.

Calvin je spustio glavu na stranu i nasmiješio se. Pritom su mu se na obrazu stvorila dva debela nabora. Brzo sam skrenula pogled.

- No, on nije zlopamtilo - rekao je Horst i više se nije činio onako mrzovoljnim.

Carola je dala suprugu teški frotirni zavežljaj.

- Ni mi nismo zlopamtila - rekla je i nasmiješila se. - Ljudi koji nemaju djece često djeluju bezobzirno i samoživo. Ali to je zapravo samo nepromišljenost.

Osjetila sam veliku želju da joj navučem onu kapu preko ušiju. Bora na Alexovu čelu produbila se.

- Ja nisam svoju djecu odgojio da budu nepromišljena - rekao je Horst. Zvučao je zabrinuto.

- Ti nas uopće nisi odgajao - odgovorio je Alex. - Ti si nas dresirao.

Svi su ga zaprepašteno pogledali. A najzaprepašteniji bio je Horst. Nakon nekoliko trenutaka šutnje odlučio je praviti se da nije čuo primjedbu. Zbog toga su svi bili jako sretni.

- Rebarca su pečena - rekao je.

- Staviti ću Calvina na spavanje - rekao je Sylvijin zet. - Kaži laku noć djede, laku noć bako, laku noć mama, laku noć ujna i ujače.

Calvin je glasno prdnuo u frotirni ručnik. Tomu su se nasmijali svi osim mene i Alexa. Po Calvinovu napregnutom licu vidjela sam da je bio spreman ponovno izazvati smijeh, ali rezultat njegovih nastojanja više nismo mogli čuti jer ga je Tommy odnio u kuću.

- Ah, ti si već prostrla stol - rekla sam Sylviji. - Žuta i bijela boja tako su osvježavajuće, u skladu s proljetnim vremenom.

Sylvija mi se odmah odužila. - Jučer je napokon stigla pozivnica za vaše vjenčanje. Plavo se jako lijepo slaže sa zlatnim. Plemenito.

- Da - rekla sam i sjela. - To je izabrala Hilde. Sylvia se naglo okrenula. Prekasno sam shvatila da sam prekršila zlatno pravilo da se ne spominje postojanje bivše gospodarice kuće. Sam spomen njezina imena strašno je povrijedio Sylviju. Horst me prijekorno pogledao.

- Hilde nam mnogo pomaže - tvrdoglavo sam nastavila. - Mi smo toliko zauzeti poslom i gradnjom kuće da nikako ne možemo sami sve obaviti. Veoma smo zahvalni Hildi.

Sylvija je uvrijeđeno zurila u Hildine stare ruže penjačice.

- Mi smo naše vjenčanje organizirali bez ičije pomoći - rekla je Carola iako je nije nitko ništa pitao.

- Najviše posla imali smo oko određivanja tko će gdje sjediti.

- Nama će i to srediti Hilde.

- To bi moglo biti veselo - rekao je Horst i ustao.

- Volio bih znati u koji će ugao staviti nas. To još nije gotovo.

Dovoljno je loše što ti uopće dolaziš, pomislila sam i nagazila na Alexovu nogu ispod stola. On mi se umorno nasmiješio. Za danas se očito ispucao.

- Kad smo mi pravili svadbu, poslali smo raspored sjedenja zajedno s pozivnicama - rekla je Carola. - Tako je svaki uzvanik unaprijed znao gdje treba sjesti.

Njezin se suprug vratio iz kuće. Debelo je dijete očito odmah zaspalo. Horst je stavio na gril nova rebarca.

- A gdje mi sjedimo? - upitala je Carola. - Nadam se da ne u blizini pušača. Calvin ne podnosi dim, je l' tako, Tommy?

- Ha? - upitala sam. Carola i Tommy uopće nisu bili na našem popisu uzvanika. A zašto bi i bili? No, možda nisam dobro čula. Pogledala sam u Alexa. On je uzeo endiviju na tanjur i šutio. A mrzio je endiviju.

- Naravno, sjedit ćete pokraj nas - rekao je Horst Caroli. - Ionako ne poznajete nikoga drugoga na svadbi.

Uključujući i nas. Danas smo prvi put u životu vidjeli ovo dvoje sa smiješnim kapama. Nastavila sam ispod stola gaziti Alexa po nozi. Nije rekao ništa, usta su mu bila puna salate koju je bezvoljno žvakao. Gotovo bi se moglo pomisliti da je u mislima bio negdje drugdje.

- Calvinu je, naravno, potrebna dječja stolica - nastavila je Carola.
- Mogli bismo ponijeti našu, ako ih nemaju u restoranu. Napravila sam rupu u Alexovoj cipeli, ali tek kad sam ga ubola potpeticom, on je podigao glavu i pogledao me. Gledala sam ga upitno.

- Eh - rekao je i nakašljao se.

- Još jedno rebarce? - upitao je Alexov otac. Pojačala sam pritisak potpeticom.

- Ne, hvala - rekao je Alex i pogledao me. - O čemu je uopće riječ?

- Carola i Tommy žele na našoj svadbi imati dječju stolicu - obavijestila sam ga.

- Ali oni uopće nisu pozvani - rekao je Alex bez uvijanja. - Ili ipak jesu?

Na Tommyju se nije vidjela nikakva reakcija, ali se Carola trgnula. Sylvija je još gledala u ruže penjačice. Zlurado sam odmahнула glavom.

- Carola, Tommy i Calvin dio su obitelji - strogo je rekao Horst.

Alex je stavio ruke na nježno žuti laneni stolnjak i ustao. - Tvoje obitelji, Horste, ali ne i moje. Htio bih sam izabrati goste za naše vjenčanje.

Na licu mu se vidio divlji ponos. I ja sam ustala, obišla oko stola i stala pokraj njega tako da Horst vidi da sam na Alexovoj strani.

- Potrošit ću mnogo novca za to vjenčanje - rekao je Horst. - Valjda i ja imam pravo nešto reći. Mogu samo reći da se sramim zbog tvojega ponašanja.

- To je uzajamno - odgovorio je Alex. - Idemo. Hvala za večeru.

Horst ga je htio uhvatiti za ruku, ali ga je Carola, koja mu je sjedila s lijeve strane, zaustavila.

- Pusti - tiho je šapnula. - Ne uzbuđuj se, tata. Tata! Nazvala ga je tatom, a vlastita su ga djeca morala zvati imenom!

- Ne budete li pozvani, onda ni mi ne idemo - rekao je i stisnuo usnice tako čvrsto da su sasvim posivjele. Kakav nepredviđen radostan obrat!

Alex me uhvatio za ruku. - To je tvoja odluka - rekao je i krenuo, čvrsto me držeći za ruku. Usklađenim korakom napustili smo vrt.

- Doviđenja - rekla sam preko ramena, ali nisam vjerovala u to.

- Bio si super - rekla sam Alexu kad smo već sjedili u autu.

- Jednostavno mi je došlo da puknem.

Alex se okrenuo prema meni. Još je izgledao umoran, ali više nije bilo bore između njegovih obrva. Bio mi je nevjerojatno seksi.

- Možemo li otići na ono parkiralište?

Alex se nasmiješio i dao gas. - U krevetu je udobnije.

T

-L i još nemaš haljinu? - zadihano je povikala Susanna na telefon. - Imaš još samo tri tjedna do dana X! Te haljine nikad ne pristaju kao salivene, uvijek se moraju prepravljati.

-Jao!

Samo još tri tjedna do dana X, a Alex je još bio u Karlsruheu. Njegova prisutnost na gradilištu bila je *bezuovjetno* potrebna do početka kolovoza i neće moći uzeti čak ni zakonom određeni slobodni dan za vjenčanje niti će imati vremena za kupnju odijela i novih cipela. Karijera je bila ispred svega.

Ja sam imala previše posla oko našega gradilišta - u međuvremenu bio je izbetoniran i podrum - i oko priprema za vjenčanje, premda je Hilde obavila gotovo sve. Iako nismo ništa čuli o Horstu od katastrofe u njegovu vrtu, on nije obustavio plaćanja na račun koji je otvorila Hilde.

To će biti najljepše i najraskošnije vjenčanje svih vremena. Hilde je pronašla stari dvorac s jezerom i igralištem za golf, u kojem jelo s pićem nije koštalo manje od stotinu maraka po osobi. No, to je još bilo u okvirima proračuna, kako je rekla, a drugo, ništa se ne može mjeriti s ambijentom starog dvorca, koji bi bio dostojan vjenčanja prave princeze. Dvorana sa zrcalima će biti navečer osvjetljena stotinama svijeća, zataknutim u zidne svijećnjake od pravog srebra. Stol za kavu bit će postavljen na terasi obrasloj bršljanom s pogledom na park i dvjesto godina stare kestenove te jezero, sav u zelenoj i bijeloj boji. Hilde je dobila moj pristanak za cvjetne ukrase. Uistinu je imala ukusa i smisla za organizaciju, mogla bih je preporučiti i drugima. Ona je riješila i pitanje Alexove odjeće. Kupila mu je svijetlosivo trodjelno odijelo i prekrasnu staromodnu bijelu košulju.

- S visokim ovratnikom - ponosno je rekla. -Horst i Sylvia još nisu potvrdili svoj dolazak. To će biti prekrasna svadba.

Hilde je pronašla i svirače. To su bili instrumentala grupe *The Piano Has Been Drinking* i jedan drugi pjevač. Njihova je cijena bila četiri tisuće maraka za jednu večer, ali Hilde je rekla da vrijede toliko pogotovo ako ih plaća Horst.

Stol za darove u robnoj kući bio je već gotovo prazan. Morala sam otići onamo i dopuniti ga. Pomalo u žurbi, izabrala sam bežični telefon, termos bocu s bijelim i plavim prugama, kosilicu za travu, nekoliko staklenih kugli sa snježnim pahuljicama za moju zbirku kao i film o Irskoj.

Sa zaprepaštenjem sam utvrdila da se gotovo sve može obaviti i bez Alexa, čak i najsloženije stvari.

Sa zidarima na našem gradilištu već sam bila na ti. Kad sam svratila provjeriti jesu li prozori na pravomu mjestu, zajedno smo pili pivo iz boce i vodili stručne razgovore o armaturi, a zidari su se smijali i rekli da sam vrlo šaljiva.

I sve ostalo držala sam pod kontrolom. Banku sam odgodila za nekoliko tjedana, sutra treba otići kod javnog bilježnika radi upisa u zemljišne knjige i time bi bila obavljena i posljednja formalnost.

Jedini koji je smatrao da je Alexova prisutnost bezuvjetno potrebna, bio je svećenik koji nas je trebao vjenčati.

- Htio bih mladog čovjeka osobno vidjeti bar jedanput prije vjenčanja - rekao je strogo. - Ne mogu vas vjenčati bez prethodnog razgovora. A zapisnik o vjenčanju morate potpisati oboje. To je propis, koji čak ni vi ne možete zaobići.

- Objasnite mi samo ono što je najvažnije - zamolila sam ga. - Ja ću faksirati Alexu opis tijeke ceremonije i on će sve naučiti napamet, obećajem vam. A dan prije vjenčanja doći ćemo k vama pa ćete ga osobno upoznati i dati mu posljednje upute.

- Dobro - promrmljao je župnik. - Iako je to vrlo neobično, ako mene pitate.

Doista sam imala sve pod kontrolom, a jedino što je nedostajalo, bila je moja vjenčanica.

- Prepravci ništa ne koštaju - rekla je Susanna na telefon. - I moja je haljina prepravljena. Zapravo, namjeravala sam smršavjeti još

petnaest kila prije vjenčanja, ali gospođa iz trgovine rekla je da se ne oslanjam na to.

- Bila sam već u tri salona s vjenčanicama i nisam vidjela ni jednu haljinu koja bi mi se svidjela - rekla sam zamišljeno. Tražila sam nešto posve određeno, jednostavno i otmjeno, od prirodne svile, krem boje, bez mašna i čipke, bez nabranih rukava i krinoline, bez svjetlucavih ukrasa i bisera. Ali to što sam tražila, čini se, ne postoji, niti je ikad postojalo, ako ćemo vjerovati riječima prodavačica.

- Vjenčanica marke Gitti Geiger ima i u Kolnu - veselo je povikala Susanna. - Raspitala sam se. Do veličine četrdeset šest.

- Meni treba trideset osam - rekla sam. - Bila sam već kod Gitti Geiger. Ondje nisu imali ni jednu jedinu lijepu haljinu.

- Jesu - usprotivila se Susanna. - Moju. Model se zove vojvotkinja Sarah. Lijepa je kao iz snova. Misliš li da će se svidjeti Brunu?

- Sigurno neće, kad dozna cijenu.

- Udajem se samo jedanput - rekla je Susanna i dodala: - Vjenčanje je najljepši dan u životu žene. Osim toga, poslije je mogu prodati.

- Jeste li odredili dan vjenčanja?

Susanna je potvrdila. - Vjenčat ćemo se u srpnju jer je to vrijeme godišnjih odmora, pa većina ljudi nije kod kuće. Što više ljudi otkaže, to će nas manje koštati, kaže Bruno. Većina se ionako samo želi najesti na njegov trošak, kaže.

- Jesmo li i mi pozvani?

- Da - rekla je Susanna. - Za to sam se ja izborila. Poslat ćemo vam fotokopiju oglasa iz dnevnog lista. Kopije i poštarinu Bruno može odbiti od poreza, pa nas to neće koštati gotovo ni pfeniga.

Odjednom mi je postalo strašno loše. - Ne znam imamo li vremena u srpnju - rekla sam. - Zbog gradnje i tako dalje. A možda ćemo baš tada ići na bračno putovanje, ako nam ostane novca.

- Bruno bi se radovao - rekla je Susanna. Stavila sam ruku na želudac. - Mislim da ću povratiti.

- To je od uzbuđenja - rekla je Susanna. - I meni bi bilo loše da sam na tvom mjestu. Samo još tri tjedna do vjenčanja, a još nemaš haljinu!

Bilo mi je loše i sljedeći dan. Pila sam čaj od kamilice i jela dvopek, ali mi ništa nije pomoglo.

- Sada doista trebam haljinu - rekla sam Hanni. Nas dvije pročešljale smo sve salone u gradu. Pritom smo upoznale mnogo neljubaznih prodavačica koje su nam pokvarile i ono malo užitka što smo ga još imale. Prije nego što ti daju probati skupocjenu bijelu haljinu, moraš stati na stolicu, staviti na glavu nešto poput kape za tuširanje opšivenu komadima plastike tako da šminka ne bi zaprljala haljinu. Nisam se veselila ni isprobavanju.

- Znam za jednu trgovinu s lijepim večernjim haljinama - zamišljeno je rekla Hanna. - Možda ondje imaju nešto u bijelom. Inače ćemo ti morati nešto sašiti.

Popodne mi je bilo malo bolje, u svakom slučaju, dovoljno dobro za odlazak u kupnju s Hannom. Trgovina, na koju je mislila, nalazila se u maloj sporednoj ulici: *Rebecca Raabe, modni dizajn*. Bila je mala, ali originalna, cijeli pod je bio posut bijelim pijeskom, a dvije kabine za presvlačenje oblikovane poput srednjovjekovnih okruglih šatora. I haljine su bile neobične, sa šaljivim imenima. Jedna mi se posebno svidjela. Bila je vrlo uska, žuta sa smeđim rombovima, visokim ovratnikom i čekinjastom grivom na leđima, a zvao se *Doručak s nogu, iz svakodnevice jedne žirafe*. Jedna druga haljina izgledala je kao sirenin kostim, pun plavih i zelenih ljusaka, s uskom suknjom koja je završavala ribljim repom. Zvala se *2000 milja pod morem* i koštala je samo četristo pedeset maraka. I najbjednije vjenčаницe koštale su više nego dvostruko.

- Kako je to moguće? - šapnula sam Hanni. - Tako malo za tako krasnu haljinu?

- Pitat ćemo imaju li što u bijelom - predložila je Hanna. Na starom pisačem stolu, koji je služio kao pult, sjedila je mlada žena s knjigom u krilu.

- U bijelom? - razmišljala je nakon što ju je Hanna pitala imaju li vjenčаницa. - Može li biti u krem boji?

- Da - rekla sam. - Meni se to ionako više sviđa. Prodavačica je skliznula sa stola. - U prošlogodišnjoj kolekciji bila je jedna haljina krem boje koja bi slobodno mogla poslužiti kao vjenčаницa - rekla je. - Doduše, ta se haljina zove *Sampanjac nakon uspješnog bijega*, ali vi joj možete dati drugo ime, moja sestra sigurno ne bi imala ništa protiv.

Na trenutak je izašla na stražnja vrata. Hanna i ja smo u međuvremenu nastavile razgledati haljine.

- Ako nema te šampanjske haline, ja ću svakako uzeti jednu od ovih ovdje - odlučno sam rekla Hanni. - Nisam nikad vidjela tako vesele i lijepe haljine.

- Rekla sam ti - rekla je Hanna isprobavajući šešir. Bio je žarko crven i okrugao, a čipka mu je bila ukrašena zelenim listovima i malom stabljikom od tkanine. Model se zvao jednostavno *Rajčica*, a Hanna je u njemu izgledala baš slatko.

- Uz to imamo i odgovarajuću haljinu.

Mlada prodavačica se vratila s haljinom krem boje preko ruke. - Našla sam je - rekla je smiješeći se.

Haljina *Sampanjac nakon uspješnog bijega* bila je od grube prirodne svile, sprijeda zatvorena do grla, a izrez na leđima dosezao je gotovo do stražnjice. Suknja je bila široka, u obliku balona koji je dopirao do gležnjeva. Dugački rukavi su bili pričvršćeni na ramenima poput manšeta, mogli su se otkopčati i skinuti. To je bila haljina koju treba odjenuti kao utjehu nakon neuspjele ljubavne noći, ako se pravodobno izgubiš.

- Dragi Bože, daj da mi odgovara - oduševljeno sam rekla.

Prodavačica se nasmiješila. - Isprobajte je.

Dok sam isprobavala haljinu od prirodne svile, Hanna je uzela model *Rajčica* i ušla u susjednu kabinu. Haljine su nam objema pristajale kao da su skrojene po našoj mjeri.

- Uzimam je - rekla sam sretno, a Hanna je rekla isto. - I šešir, naravno. Ja ću biti kuma.

- Dobro - rekla je prodavačica. - Za *Rajčicu* vam ne mogu dati popust, ali model *Sampanjac* prošle se godine nije baš dobro prodavao. Nitko nije ni pomislio da ga nosi kao vjenčanicu. Hoćete li je uzeti za tri stotine?

- Da - povikala sam.

- Fino - rekla je žena i zapakirala nam haljine u sjajne vrećice od teškog lakiranog papira. - Uživajte u vjenčanju!

Kad sam primila vrećicu s mojom prekrasnom haljinom, odjednom mi je ponovno pozlilo i prije nego što sam se snašla, povratila sam ispred pulta. Hanna je još uspjela spasiti svoje cipele.

- Elisabeth - zapanjeno je povikala. Malo sam zateturala. Prodavačica mi je bez riječi gurnula pod stražnjicu pletenu stolicu.

- Žao mi je - prošaputala sam. - To mi se još nikad nije dogodilo.

Prodavačica se nasmiješila. - Nije strašno - rekla je. - Ovo je samo pijesak pa se može pomesti i baciti. Hoćete li čašu vode?

Odmahnula sam glavom. - Bolje ne.

- Čini mi se da su to nekakve čudne želučane tegobe - sumnjičavo je rekla Hanna. - Možda si ipak trudna.

Zapanjeno sam ju pogledala. To je bilo itekako moguće. Otkad je Alex radio u Karlsruheu, ja sam posve zanemarila dnevno mjerenje tjelesne temperature, a i Alex je izgubio pregled jer je bio daleko. Bio je previše zaokupljen svojim gradilištem pa nije mogao znati koji mi je dan ciklusa. Posljednju mjesečnicu imala sam prije nekoliko svjetlosnih godina.

- Trudna - ponovila je Hanna kad nisam odgovorila.

Mlada prodavačica odstranila je zaprljani pijesak lopaticom za smeće. - Ne brinite, haljina se može odjenuti još i u četvrtom mjesecu trudnoće.

- Najbolje da odmah odeš ginekologu - predložila je Hanna. - Onda ćeš biti sigurna.

- Ne mogu. Danas imam sastanak s javnim bilježnikom radi građevinskog zemljišta. Već sam ga jedanput odgodila - rekla sam.

Hanna me lagano potapšala po nadlaktici. - Mislim da ga možeš odgoditi još jedanput.

Ne - uzdahnula sam. - Važno je. Ako ne upišemo zemljište u zemljišnu knjigu, nećemo moći potpisati ugovor o kreditiranju. Od novca koji je Alex prebacio na moj račun, ostale su samo još trideset i dvije tisuće maraka, a to nam ni izdaleka nije dovoljno.

- Slušaj, dijete je ipak važnije - rekla je Hanna, a prodavačica je kimnula.

- Ako odeš odmah, možda ćeš još stići i k javnom bilježniku - rekla je Hanna i izvukla me iz trgovine.

- Želim vam sve najbolje - povikala je prodavačica za nama. - Bilo bi lijepo kad biste mi javili jeste li uistinu trudni.

Hanna me odvezla ginekologu svojim starim kolima. Vozila je kao da već imam trudove.

- Kako je ovo uzbudljivo - povikala je.

- Odmah zaustavi auto - vrisnula sam, a Hanna je zakočila nasred križanja. Kola iza nas uspjela su se zaustaviti za dlaku. Vozač je

mahao rukama i htio izaći iz auta, ali kad sam na kolnik povratila posljednje ostatke dvopeka i čaja od kamilice, odustao je od toga.

- Možeš nastaviti - rekla sam Hanni i zatvorila vrata. - Sad je sve vani.

Hanna je parkirala neposredno pred liječničkom ordinacijom, na mjestu gdje je parkiranje bilo zabranjeno. - Evo nas.

- Ostalo mogu i sama - rekla sam, ali ona je svakako htjela poći sa mnom.

- Zamisli da uopće nisi trudna - rekla je. Tada će ti trebati netko tko će te tješiti i tko će ti kupiti tablete za želudac.

Nasmijala sam se.

- Ovo je hitno - rekla je Hanna medicinskoj sestri. - Moja prijateljica je trudna.

Medicinska sestra je kimnula u znak razumijevanja i dala mi plastičnu posudicu s poklopcem.

- Napunite je urinom, molim vas, prije nego što sjednete u čekaonicu - rekla je, a ja sam je poslušala.

- Da idem i ja? - upitala je Hanna, ali postoje trenuci kad ne želimo pokraj sebe ni najbolju prijateljicu.

Hanna je, dakle, poslušno čekala među trudnicama i časopisima dok nisam izašla iz ordinacije. - I?

Isto to sam i ja pitala liječnika. On me pogledao, ozbiljna lica, i odgovorio: - Trudni ste, mlada gospođo.

Tek kad sam se nasmiješila, njegovo se lice malo opustilo. Zacijelo nije znao treba li biti ozbiljan ili vedar. Ali budući da nisam zaplakala, on se čak prisilio reći: - Čestitam.

- Trudna - rekla sam Hanni. - Četvrti tjedan. Hanna je zablistala. - Zнала sam odmah - povikala je i nastavila: - Ah, voljela bih i sama biti trudna.

Trudna! Na ultrazvuku sam vidjela malu sjenu, za koju je liječnik rekao da je moje dijete. Mučnina je nestala kao rukom odnesena. Osjećala sam se kao nakon dvije čaše šampanjca, lagana i kao umotana u vatu.

- Radije ću te odvesti ravno kući - rekla je Hanna kad smo ponovno sjedile u njezinu autu koji je unatoč svim očekivanjima i bez pauka još stajao na autobusnom stajalištu.

- Kimnula sam. - Draga, draga moja Hanna, bi li htjela biti djetetova kuma?

Auto je radosno poskočio. - Moramo to proslaviti - rekla je Hanna. - Imaš li pjenušca u hladnjaku? Ah, ne, od sada više ne smiješ piti takve stvari. Zaustavit ćemo se pred prodavaonicom zdrave hrane i kupiti sok od mrkve iz ekološkog uzgoja.

- Mali gutljaj šampanjca ne može mi naškoditi - rekla sam, a Hanna je parkirala auto pred prvim supermarketom. Kupile smo sve što nam je bilo po volji: dvije boce šampanjca, svježe jagode, slane pistacije i kutiju sladoleda. Hanna je htjela staviti u kolica i staklenku kiselih krastavaca, ali ja sam oduvijek mrzila kisele krastavce i to se do sada nije promijenilo.

- Nadam se da ćeš ih ubrzo poželjeti - razočarano je rekla Hanna i vratila krastavce na policu. - Sve trudnice imaju želju za kiselim krastavcima.

U Alexovu i mojem stanu priredile smo raskalašenu zabavu, samo Hanna, mačkica i ja. Isprobavale smo naše nove haljine, pile šampanjac i plesale uz album *Eric Clapton unplugged*. Upravo kad smo ugurale jastučice pod haljine i počele vježbati pačji hod kakav imaju trudnice, na vratima se pojavila Cassandra. Danas je bila sva u ljubičastom, a na čelu je, poput trećeg oka, imala krupan ametist kojega su pridržavale dvije uske kožnate trake.

Ponudile smo joj čašu šampanjca i jagode.

- Što slavite? - upitala je.

- Pogodi - povikala sam i okrenula se oko svoje osi, s jastučićem ispod haljine.

- Trudna si - rekla je Cassandra, a ja sam kimnula.

- Vidiš kako imam dobru intuiciju - rekla sam. Hanna je radosno udarala po mojem jastuku. -

A tek ja - rekla je. - Čim si povratila po podu, ja sam već znala.

Odjednom mi je nešto palo na pamet. - Što će reći Alex? - upitala sam. Ovih nekoliko sati posve sam ga smetnula s uma.

- Sigurno će se obradovati - rekla je Hanna. - Nazovi ga odmah.

No, ja nisam htjela. Preko telefona, uz buku s gradilišta, žena ne govori muškarcu da će postati otac. Žena to radi s mnogo više stila, kao što možemo svaki dan vidjeti u reklamama. Nakon šetnje po dinamama, oboje u debelim bijelim vunanim puloverima na pletenice, u

partnerlooku, uz kavu, umjesto kolačića, žena daje muškarcu zavežljaj s dražesnim cipelicama, sve bez ijedne riječi, samo uz čarobnu glazbu u pozadini.

- Dine i kava, govoriš gluposti - rekla je Hanna.

- A momak nema vremena doći kući ni za vikend! Ne, ovo s cipelicama moraš sačuvati za sljedeće dijete. Možda će to do tada ponovno biti originalno.

- Mogla bi otputovati u Karlsruhe i osobno reći Alexandru da si trudna - predložila je Cassandra.

- To je također romantično.

- Srijeda je, a sutra moram raditi - rekla sam. - A ni Hummel ne može ostati sama.

- Ja ću uzeti mačku - ponudila se Cassandra.

- A ja ću javiti da si bolesna - dodala je Hanna. -Što neće biti ni laž, budući da si onoliko povraćala.

Gledala sam u jednu prijateljicu, pa u drugu, zamišljala Alexovo iznenađeno lice i nisam više imala nikakvih protuargumenata.

- Okej - rekla sam. - Tko će me odvesti na željeznički kolodvor?

Hotel, u koji je tvrtka smjestila Alexa, bio je jedan od boljih. Imao je prekrasno uređen ulaz, sa stupovima i klesanim kipovima. U sobama su bili uski, visoki prozori koji su dopirali do poda, s lukom na vrhu.

Zadovoljno sam platila vozaču taksija, uzela malu kožnu naprtnjaču i izašla iz kola. To je bio pravi ambijent u kojem se može muškarcu sa stilom reći da će postati otac.

I iznutra je sve izgledalo onako kako sam zamišljala. Debeli crveni sagovi na sivim pločicama, stupovi i slike u zlatnim okvirima, golemi luster na stropu. Mladi vratar iza kamenog prijamnog pulta imao je na sebi crvenozlatnu odoru, ne baš udobnu, ali zato užitak za oči.

- Želim posjetiti Alexanderu Bauma - rekla sam.

- Gospodin Baum ima sobu broj tristo sedam - rekao je vratar. - Ali on sada nije ovdje.

Nasmiješila sam se. - Želim ga iznenaditi. Ja sam njegova - zaručnica. Vratar me pogledao s nevjericom.

- Časna riječ - uvjerala sam ga. Tada mi je nešto palo na um. Tjednima sam već nosila sa sobom kopije dokumenta iz matičnog ureda. Ako to nije bio dokaz! Izvadila sam papire iz torbice i prelistala ih pred vratarom.

- Vidite - rekla sam. - Vjenčat ćemo se za tri tjedna.

Vratar se zbunjeno počeo po glavi.

- Osim toga, trudna sam - rekla sam i izvadila sliku s ultrazvuka. - Evo, vidite li? Jednostavno mi morate vjerovati.

- Što zapravo želite od mene? - upitao je vratar.

- Htjela bih da me pustite u njegovu sobu - rekla sam i nasmiješila se što je moguće šarmantnije.

- Zašto to niste rekli odmah?

Portir je uzeo ključeve s ploče iza sebe. Skupila sam papire i ultrazvučnu sliku s pulta. - Mislila sam da to neće biti tako jednostavno -promrmljala sam.

Alexova soba bila je kao stvorena za romantičnu noć i objavu onoga što sam mu imala reći. Prevladavali su tamni crveni tonovi, tapete su imale staromodan uzorak, prekrivač na krevetu kašmirski uzorak, a zavjese su bile od teškog samta. Ne baš lijepo, ali u stilu.

Pogledala sam na sat na mojoj ruci. Deset i dvadeset, Alex je sigurno otišao nešto pojesti. Otkako stanuje u hotelu, udebljao se četiri kilograma. Po mojem mišljenju, to mu je dobro stajalo, ali Hilde se bojala da neće stati u svijetlo sivo trodijelno odijelo, bude li se nastavio debljati. Ja sam pak, od silnog stresa, izgubila četiri kilograma. No, to će se već promijeniti. U zrcalu iznad umivaonika izgledala sam prilično iscrpljeno. Još nije bilo ni traga onom lijepom tenu kakav navodno imaju trudnice. Odavao me samo neobičan osmijeh.

Umila sam se u ledenoj vodi, podigla kosu tako da je nalikovala na bujnu kovrčavu grivu, stavila malo šminke, malo rumenila, ruž boje karamela, kao stvoren za poljubac, maskaru, te olovkom naglasila oči. Na kraju sam izgledala mnogo bolje.

Pred zrcalom sam uvježbavala primjereni izraz lica kad sam čula kako se otvaraju vrata. Na vrhovima prstiju odšuljala sam se do vrata kupaonice i malo ih otvorila. Alex je upravo skidao svoju zimsku jaknu i uredno je objesio na stalak pokraj kreveta. Upravo kad sam htjela širom otvoriti vrata i nasloniti se na dovratnik, netko je pokucao na druga vrata.

Alex ih je otvorio. - Kasno je - rekao je.

Mlada žena sjajne svijetle kose naslonila se na dovratnik. Na sebi je imala bijeli frotirski ogrtač, zavezan u struku. I ja sam imala isti takav.

- Kasno za što? - upitala je i zvonko se nasmijala.

Trgnula sam se, na trenutak zatvorila oči pa ih ponovno otvorila. Žena u frotirskom ogrtaču bila je Tanja Takoitako, vježbenica, s kojom sam nekoliko puta ragovarala telefonom. Poznavala sam njezin glas i smijeh.

Međutim, poznavala sam i njezino lice. Pripadalo je neobičnoj ženi koja se prije Božića pojavila u obiteljskoj radionici i htjela upisati dijete koje još nije bilo ni začeto. Naslonivši glavu na vrata, počela sam nekontrolirano cvokotati zubima.

- Tanja - rekao je Alex - možeš li zamisliti da je i meni katkada potreban odmor?

Tanja se zvonko smijala. - Zaista?

Jednim jedinim otmjenim pokretom odvezala je pojas tako da joj je ogrtač preko ramena skliznuo na pod. Na sebi je imala samo crne samostojeće čarape i ništa više.

- Ali dobro, ako hoćeš da odem, samo mi moraš reći - rekla je mrgodno. Ja sam prestala disati i čekala.

- Uđi, za ime Boga - rekao je Alex, a ja nisam osjetila da mi netko zabija nož u srce niti da me tko steže oko vrata ledenim rukama. Nastavila sam disati iza vrata kupaonice i suhих očiju zurila kroz otvor. Alex mi je bio okrenut leđima tako da mu nisam mogla vidjeti lice, ali sam po njegovu glasu zaključila da se smješka.

Tanja se opet naslonila na dovratka, otprilike onako kako sam ja to htjela malo prije učiniti, i razbludno se protegnula.

- Prvo mi moraš reći da me voliš - zahtijevala je.

- Tanja, ne počinji opet s tom igrom - rekao je Alex. - Uđi prije nego što te netko vidi.

Tanja se sagnula kako bi podigla ogrtač. - Onda mi barem kaži da ti se sviđam.

Alex ju je pomilovao po osunčanoj stražnjici. Osunčanoj u solariju, to su otkrivale dvije bijele mrlje na najzaobljenijim mjestima. - Jako si dražesna. Uđi već jedanput, divlja mačkice.

Divlja mačkice, to je bilo ljepše nego mala ptičice. Divlja mačkica bilo je pravo ime za nekoga tko nosi crne samostojeće čarape. Udahnula sam i izdahnula, udahnula i izdahnula. Još sam bila živa.

- Jesam li ljepša od tvoje Elisabeth? - upitala je Tanja i malo zakoračila preko praga. U jednom djeliću sekunde pogledala sam je

pravo u oči. Svijetloplave oči i posve male zjenice. Nema dvojbe, to je bila ona proračunata, hladna žena koju je Cassandra vidjela u kartama.

- Drukčija si - rekao joj je Alex.

Tanja se namrgodila. - Ali ja sam je vidjela. Ja sam mnogo ljepša. Kaži to ili ću otići.

- Ti si mnogo ljepša - rekao je Alex blago podrugljivim glasom. - Ti si općenito najljepša i najbolja. Ti si moja divlja mačka!

Nogom je zatvorio vrata. Sada sam jasno vidjela širok osmijeh na njegovu licu. Tanja je legla na krevet. Sada su mi u vidnom polju bile još samo njezine noge u crnim čarapama na crvenom prekrivaču kašmirskog uzorka.

- Zašto se onda ne oženiš mnome? - upitala je. - To ti nikad neću oprostiti.

Alex je skinuo traperice. Pritom se licem okrenuo prema meni. Uplašila sam se i munjevitom brzinom maknula glavu. Naslonila sam se na hladne zidne pločice. Zubi su mi cvokotali tako snažno da se to vjerojatno čulo u krugu od nekoliko metara.

- Imaš li možda građevinsko zemljište? - upitao je Alex kao usput.

- Zараđuješ li novac? Eto vidiš! Osim toga, volim Elisabeth na poseban način. Ona je vrlo fina djevojka.

- Hoću li otići? - upitala je Tanja uvrijeđeno.

- Ni u kojem slučaju! Prvo ću se otuširati - rekao je Alex. Koljena su mi popustila. Polako sam skliznula niz pločice.

- Cijeli dan sam bio na putu. Alexov glas mi se približavao.

- Nepotrebno trošenje vremena - odgovorila je Tanja. - Poslije ćemo se zajedno otuširati. Mijau, mijau! Divlja mačka te čeka.

I dalje sam čučala na podu, obavivši ruke oko koljena i žmireći. Ovo se ne događa, pomislila sam.

Čula sam kako škripe opruge na krevetu, mijaukanje je bilo isprekidano dubokim uzdasima. Koljena su mi bila mekana poput pudinga, nisam mogla ni podići ruke kako bih začepila uši.

- Ne bismo li trebali paziti? - čula sam Tanju kako pita nakon nekog vremena. Načulila sam uši.

- Ne brini - odgovorio je Alex. Danas je dvadeset četvrti dan tvojega ciklusa.

Sada sam sve shvatila. Alex je i na Tanji primjenjivao metodu *Prirodnog planiranja začeca doktora Rotzela!* Ne znam zašto sam se baš u tom trenutku sjetila kako sam tu knjigu ja platila.

Odjednom mi se vratila snaga u noge pa sam se vratila u prethodni položaj na vratima. Nisam htjela vidjeti kako izgledaju Alexove dlakave noge na crnim čarapama. Samo sam htjela otići odavde prije nego što me tko vidi.

Tanja je u pravilnim razmacima ispuštala male krikove, otprilike ovako: - lih, iih, iih - a Alex je lagano uzdisao. Njegovo uzdisanje bilo mi je poznato, disao je kroz nos i žmirio. Točno sam znala što sada dolazi. U snu sam znala njegov tajming.

Ne vodeći računa o zvukovima koje bih mogla proizvesti, stavila sam u naprtnjaču četku i torbicu sa šminkom, zgrabila torbu i otvorila vrata kupaonice. Do vrata koja vode na hodnik bilo je otprilike četiri i pol metara. Čekala sam pravi trenutak da potrčim, tako da me ne primijeti ono dvoje na prekrivaču kašmirskog uzorka.

- liihiiiiihiiiiihiiiiih - prodorno je vrištala Tanja, ali Alex još nije bio spreman.

Njegovi uzdasi prvo su se morali uspuhati, potom prijeći u ritmičko rikanje. Tanji je njegov tajming očito već također bio poznat. Nakon dugotrajnog vrištanja ponovno je počela ispuštati male krikove, ali oni više nisu zvučali onako iskreno kao malo prije. Nadam se da je pri glumljenju orgazma barem zatvorila oči.

Kad je Alexovo dahtanje preraslo u riku, a mali se krikovi ponavljali sve brže i brže, pretrčala sam preko crvenog saga, otvorila vrata i polako ih zalupila za sobom, ne odvaživši se baciti ni jedan jedini pogled na krevet. Teško dišući, naslonila sam se na zid u hodniku.

Prodorno »liihiiiiihiiiiihiiiiih« u sobi se pomiješalo sa zvučnim »O«. Bili su savršeno usklađeni jedno s drugim.

U istom trenutku povratila sam na debeli čupavi sag u hotelskom hodniku. Bljuvotina se odmah upila u sag.

C^spred ulaza u hotel čekao je taksija kao naručen. Otvorila sam vrata i sjela na suvozačevo mjesto.

- Muller, u Landau? - upitao je vozač taksija. Očito nije čekao mene. Međutim, nisam htjela izaći ni po koju cijenu.

- Da, Muller - prošaputala sam. - Ali na kolodvor. Putujem vlakom.

Vozač taksija dao je gas. U retrovizoru sam vidjela nekog čovjeka kako s kovčegom stoji pred ulazom hotela i ogleda se. Gospodin Muller, pomislila sam. Iskreno mi je žao, ali ovo je hitan slučaj. Naslonila sam se i brojala ulične svjetiljke koje su jurile pokraj nas kako ne bih morala plakati pred vozačem. On mi je ipak nakon nekog vremena dao maramicu, bez riječi. Zahvalno sam obrisala nos, također bez riječi.

Vožnja do kolodvora koštala je samo četrnaest maraka i trideset pfeniga.

- Kako to da sam u obrnutom smjeru platila dvadeset tri marke? - upitala sam vozača, tako da bar nešto kažem.

Slegnuo je ramenima. - Sigurno su vas prevarili. Dala sam novčanicu od dvadeset maraka. - Je li vam se svidio Karlsruhe? - radosno je upitao. Žalosno sam odmahнула glavom.

- Ipak dođite opet. Iskreno mi je žao zbog vas.

I meni je bilo žao. Samo što sam izašla iz taksija, suze su mi ponovno navrle na oči.

- Jednu kartu za Koln - rekla sam jecajući na šalteru za putne karte, ali se nitko nije ni pomaknuo. Prodajno mjesto bilo je zatvoreno, a svjetlo iza stakla ugašeno. Sljedeći vlak za Koln polazio je tek u pet sati ujutro. Svi vlakovi koji su u to doba još vozili, išli su prema jugu. Pitala sam se koliko bi mogao koštati taksija do moje kuće, ali sam odmah odbacila tu pomisao.

- Pozor, na trećem kolosijeku vozi vlak iz Freiburga za Ludwigshafen preko Speyera, Schifferstadta, polazak u dvadeset tri sata i šesnaest minuta - čulo se s razglasa i tada mi je na pamet pala moja sestrična Susanna koja je živjela s Brunom u jednom selu u blizini Speyera.

Jednostavno sam ušla u brzi vlak koji je čekao na trećem kolosijeku i zaključala se u zahod. Do Speyera sam morala tri puta povratiti iako mi je želudac već odavno bio prazan. Između dvaju povraćanja držala

sam se za umivaonik i plakala. Glava me boljela kao da će se raspuknuti.

Moj muškarac spavao je s drugom ženom. Tri tjedna prije vjenčanja. Poznavao je njezin mjesečni ciklus kao što je poznavao i moj prije nego što je začeto naše dijete. Danas je dvadeset četvrti dan, rekao je, dakle, već su najmanje dvadeset četiri dana imali odnose. Ponovno sam povratila.

Ne, poznavali su se mnogo duže, sve je počelo još prije Božića, prije naše prekrasne, savršene proslave Božića. Tada se Tanja, naime, pojavila pred mojim pisaćim stolom i rekla kako je Elisabeth staromodno ime i da bore oko očiju odaju moje godine.

Alex me već dugo varao, možda i prije nego što me pitao hoću li se udati za njega. Sigurno je dobro promislio o svemu. Ipak sam ja imala građevinsko zemljište nemale vrijednosti, osim toga redovita primanja i siguran posao, dok je Tanja, naprotiv, bila vježbenica bez građevinskog zemljišta - ili možda može dokazati da ga posjeduje? - eto vidiš, nije mu bilo teško izabrati. Osim toga, Elisabeth volim na svoj način, rekao je malo prije. Ona je fina djevojka.

Želudac mi se zgrčio. Još sam samo povraćala žuč. Kao što je rekao onaj surfer Bjorn, Alex me volio samo zbog mojega građevinskog zemljišta. *The gentlemen prefer blondes*, Bjorn je to znao. Je li Alex htio nakon vjenčanja prekinuti našu vezu? Nakon obećanja da ću mu biti vjerna, koje sam mu faksirala i koje je gotovo naučio napamet? Recitirao mi ga je preko telefona. Obećajem ti vjernost u dobrim i lošim vremenima, u zdravlju i bolesti, dok nas smrt ne rastavi. Voljet ću te, poštovati do kraja života.

Ponovno sam morala povratiti.

Možda ga je Tanja ispitivala i ispravljala dok je izgovarao obećanja. Kaže se nosi ovaj prsten kao znak naše ljubavi i vjernosti, tupavko, zar ne možeš to zapamtiti?

Makni taj papir, kaže on kako bi je odmah potom povalio na leđa i obasuo poljupcima. Danas je dvadeset četvrti dan tvog ciklusa. Ti si najbolja i najljepša, divlja mačkice.

Glasno sam jecala. Vlak je ušao u zavoj. Zateturala sam i udarila u zid. Slomila sam se. Moj život bio je pri kraju.

Tek kad se vlak zaustavio u Speyeru i kad sam shvatila da nisam kupila putnu kartu, suze su mi usahnule. Imala sam osjećaj da više

nikad neću moći plakati. Samo još negdje na toplom, gdje ću moći spavati. Nadam se da je Susanna bila kod kuće.

Željeznički kolodvor već je utonuo u san kad sam s naprtnjačom i torbicom izašla na peron. U najbližoj telefonskoj govornici potražila sam Susannin broj, zatakнула karticu u prorez i čekala.

- Becker-Senfhuhn?

- Susanna, ja sam, Elisabeth.

- Tako kasno? Što se dogodilo? Šmrcnula sam. - Ovdje sam u Speyeru, na željezničkom kolodvoru. Možeš li doći po mene?

- Za ime Boga, što radiš u Speyeru na željezničkom kolodvoru?

- Smrzavam se - rekla sam. - Sljedeći vlak za Köln polazi tek u pet sati ujutro i ne znam gdje bih mogla prenoćiti.

- Dolazim po tebe - rekla je Susanna. - Tu sam za dvadeset minuta. Zatvori se u telefonsku govornicu, tko zna kakvi se sve mračni, sumnjivi likovi u to vrijeme motaju po željezničkom kolodvoru.

Telefonska govornica bila je natkrivena samo polukružnim pleksiglasom, a s ostale tri strane bila je otvorena. U njoj se čovjek nije mogao osjećati bogzna kako sigurnim, ali te noći mi je usitinu sve bilo svejedno. Sjela sam na osamljenu klupu i čekala. Neka Alexu bude krivo kad me nađe u kakvom mračnom kutu, napadnutu, opljačkanu i zadavljenu. Međutim, ni jedan mračan, sumnjivi lik nije mi se približio na manju udaljenost od deset metara, kao da sam bila ograđena, a jedina osoba koja se usudila probiti obruč, bila je moja sestrična Susanna. Ona uistinu nije djelovala ni malo sumnjivo. Snažna, visoka, širokog osmijeha, raščupanih tamnih uvojaka, bila je upravo ona osoba kojoj sam se htjela baciti u naručje kako bi me utješila.

- Za ime Boga - zaprepašteno je rekla i zagrlila me. - Što se dogodilo? Izgledaš zastrašujuće.

- Mogu li prenoćiti kod tebe?

- Naravno - rekla je Susanna i gurnula me prema izlazu. - Dođi, auto mi je parkiran na zabranjenom mjestu. Premda ne vjerujem da noću ima policije na ulici.

- Hoće li Bruno imati nešto protiv toga što dolazim tako nenajavljeno?

- Pretpostavljam da hoće - odgovorila je Susanna - Ali on o tomu još ni ne zna. Uvijek spava tako čvrsto tako da najvjerojatnije nije ni

primijetio da sam otišla. Kad dođemo kući, možeš otići sa mnom u spavaću sobu i čuti kako hrče. On uvijek tvrdi da ne hrče, ali ipak to čini. Hrhrhrhrhr puh, hrhrhrhrhr puh, i tako cijelu noć. Budeš li to potvrdila kao svjedokinja, onda više neće moći poricati.

U autu me još jedanput pitala što li sam to usred noći izgubila na željezničkom kolodvoru u Speyeru.

- Alex spava sa svojom vježbenicom - kratko sam odgovorila. Prvi put nakon toga otkrića uz paralizirajuću tugu osjetila sam i kako u meni buja bijes, u početku stidljivo, a onda sve jače i jače.

Susanna je naglo okrenula glavu u stranu i pogledala me tako zaprepašteno da sam jednostavno nastavila govoriti kako bi ona ponovno gledala u kolnik.

- Otputovala sam u Karlsruhe kako bih mu rekla da sam - kako bih mu nešto rekla. I dok sam ga čekala u kupaonici njegove hotelske sobe, on je ondje svoju vježbenicu... ah, vodio je ljubav s njom.

- Ševio je vježbenicu? - povikala je Susanna. Sada, kad sam prvi put čula to izgovoreno, bilo mi je još nevjerovatnije nego prije. Sigurno je i Susanna osjećala to isto. Od zaprepaštenja je čak podigla obje ruke s upravljača.

- Neposredno prije vjenčanja jednostavno odustati! - povikala je. - Ne vjerujem da bi to učinio!

Srdito sam ju pogledala. Iz neobjašnjivih razloga, moj bijes nije bio upućen Alexu, nego Susanni, koja mi je bila spremna pružiti pomoć, koja je usred noći sjela u auto kako bi me spasila iz telefonske govornice. - Alex ne odustaje. Ja odustajem.

- Ali on ima drugu - rekla je Susanna i stisnula upravljač. Još sam se više razbjesnila.

- Upravo se zbog toga ne želim udati za njega - nestrpljivo sam promrmljala. - Ne želim supruga koji neposredno prije vjenčanja još spava s drugim ženama! Što ti misliš o tomu?

Susanna je nijemo gledala pred sebe.

- Zašto ništa ne govoriš? - upitala sam.

- Zato što ne želiš slušati.

- Želim. Slobodno kaži!

- Uvijek sam mislila da je tebi s Alexom mnogo bolje nego meni s Brunom. A ti, ti si također bila uvjerena u to.

Kimnula sam.

- Vidiš - rekla je Susanna. - Bruno nije tako vitak kao Alex, a ima i manje kose, međutim, vjeran mi je.

Protrljala sam si naježenu kožu na rukama.

- Oprosti, molim te - grubo sam rekla - ali Brunu ne preostaje ništa drugo. Ruku na srce, tko bi ga i htio?

- Ja - odgovorila je Susanna. - Ja mu vodim knjige!

- Nije sve u novcu.

- Za Bruna je - rekla je Susanna.

- To je točno - promrmljala sam.

- I vidiš što imaš od toga. Sve žene lete za zgodnim muškarcima. Prije ili kasnije pojavit će se neka koja je bolja od tebe i - hopa! - ti ostaneš bez muža. Meni se to ne može dogoditi. Bruno će se uvijek morati pitati čime je zaslužio tako dobru ženu kao što sam ja. Zahvalnost je siguran temelj za svaku vezu.

- A budući da ti je bio toliko zahvalan što si ga uzela, omogućio ti je ludo vjenčanje, najbolje od najboljega - narugala sam se. - Haha, stari škrtac koristi toaletni papir s obje strane!

Susanna me prijekorno pogledala.

- Ne možeš dobiti nešto ni od čega - pobunila se. - Pokaži mi nekoga tko s trideset pet godina ima vlastitu kuću, četiri stana, trideset četiri zlatne šipke, bezbroj dionica, saveznih obveznica i vlasnički udio u jednom brodu? Ha?

- Radije mi reci što ti imaš od toga? - uzrujano sam ju upitala.

- Još ništa - priznala je Susanna. - No, to će se promijeniti. Ići ćemo na zanimljiva putovanja, vidjet ćemo cijeli svijet. Konjske utrke u Ascotu, Olimpijske igre u Sydneyju i Čarobnu frulu u Metu. Nosit ću Kenzove haljine i voziti cabrio.

- A kada?

- Kad budemo bogati - rekla je Susanna. Nisam rekla više ništa. Da nisam sama bila ovako povrijeđena, na kraju bih se sažalila nad Susannom.

Njezina stara *Fiesta* zaustavila se ispred asfaltiranog ulaza Brunove obiteljske kuće.

- On još spava - rekla je Susanna pogledavši u prozor spavaće sobe.

Tiho smo se ušuljale u kuću. Susanna me provela pokraj Brunove spavaće sobe i odvela u podrum gdje se nalazila soba za goste.

- Jesi li čula? - šapnula je. - Hrhrrhr puh, hrhrrhr puh! I tako cijelu noć. Reci mi tko to može izdržati?

- Što onda? - upitala sam je. - Sjeti se samo kako će biti lijepo kad napokon budete dovoljno bogati. Nosit ćeš Kenzovu haljinu, sjedit ćete na najskupljim mjestima u Metu, započinje uvertira Čarobne frule, a Bruno sjedi pokraj tebe i hrče. Možeš li zamisliti što ljepše od toga?

Susanna mi je uputila prijekoran pogled.

- Tvoji su živci gotovi, nije ni čudo, nakon svega što si doživjela - rekla je i pomilovala me po glavi. - Prvo se dobro naspavaj! Sutra ćemo vidjeti što ćemo dalje.

Spavala sam kao klada, dvanaest blaženih sati. U snu sam bila sretna. Koračala sam s Alexom između crkvenih klupa, svi naši prijatelji i rodbina bili su ondje i divili nam se. Nasmiješenih lica, koračali smo prema oltaru. Ondje je na odru ležala Tanja. U grudima joj je bio nož. Na sebi je imala samo crne samostojeće čarape.

- Maknite ovo smeće - otresito je zapovjedio župnik. - Inače ne možemo raditi.

A kad je pogrebnik u crnom odijelu prebacio preko ramena Tanjin leš i izašao s njim kroz sporedan izlaz, župnik nam se nasmiješio.

- Dragi mladenci - rekao je, a Alex me uhvatio za ruku. Ispred crkve odjeknuo je glasan smijeh koji je naglo utihnuo. Suze su zamaglile Alexove oči dok mi je stavljao prsten.

- Volim te više nego svoj život - prošaputao je. -Zaklinjem ti se na vjernost u dobrim i lošim vremenima, u zdravlju i bolesti, dok nas smrt ne rastavi.

Kad sam iz dubine svojih snova izronila u okrutnu, odvratnu i strašnu stvarnost, Susanna je sjedila pokraj mojega kreveta. Pružila mi je čašu s nekakvom mutnom tekućinom.

- Okrepljujuće piće - rekla je. - Pripremljeno s mojim novim mikserom. Banana, naranča, malo mlijeka i prijesno jaje. Sa seoskog imanja, od kokoši koje trče po dvorištu.

Prislonila sam čašu na usne i ispila ga naskap. Bilo je ukusno.

- Još sam živa - rekla sam začuđeno. Susanna je zadovoljno kimnula. - Pola dva je. Ja sam već očistila cijelu kuću i izgllačala sve rublje.

- Moram ići kući - rekla sam.

- Prvo ćeš se okupati - naredila mi je Susanna. -Imamo mlaznice u kadi, to će te osvježiti. A ne može ti škoditi ni nekoliko hladnih obloga na licu.

Dala mi je ogrtač od bijelog frotira, a ja sam se trgnula kad sam dodirnula tkaninu. - Takav je imala i Tanja - rekla sam.

- C & A - odgovorila je Susanna i zavezala mi pojas u struku. - Trideset devet i devedeset. Odmah sam kupila dva takva, zato što je cijena bila povoljna. Novcem koji mi je Bruno darovao za Božić.

- Bruno ti je za Božić darovao novac? Susanna je pustila vodu u kadu i dodala šampon za kupanje ružičaste boje, koji je mirisao po malinama i stvarao finu, gustu, laganu pjenu.

- Da, pedeset maraka - rekla je. - Uvijek dobijem novac na dar, tako da si mogu kupiti nešto lijepo.

- Strašno! - rekla sam. - Darivanje novca je tako strašno nemaštovito i neromantično.

- Ja mislim da je to bolje nego ne dobiti ništa - rekla je Susanna.

- Alex mi je za Božić darovao mačkicu i minijaturni model naše kuće, koji je sam izradio - rekla sam joj. - Baš lijepo.

- I to je romantično? - povikala je Susanna. - Za to nije platio ni marke! Nemoj se praviti da je tvoj Alex bolji od drugih! Na koncu konca, on je taj koji leži u krevetu s vježbenicom, a ne Bruno, je li tako?

Nisam odgovorila. Bila je u pravu. Susanna je energično zavrnila slavinu, skinula mi ogrtač i odgurala me do kade.

- Mršava si - rekla je kritički.

- Nije ni čudo - uzdahnula sam i oprezno skliznula u vodu. - Neprestano povraćam.

- To je dobro - rekla je Susanna i uštinula se za struk. - I meni bi dobro došla takva želučana i crijevna infekcija.

- To nije želučana i crijevna infekcija - rekla sam. - Ja sam trudna.

Susana je maknula ruke sa struka i podigla ih iznad glave. - O ne, o ne - vikala je. - O ne, o ne!

- O da - rekla sam.

Susanna je sjela na rub kade i zamolila me da joj potanko opišem sve što se dogodilo. Ispričala sam joj sve, od trenutka kad me Alex zaprosio do mojeg posljednjeg povraćanja u brzom vlaku za Speyer.

Kad sam bila gotova, voda se u kadi gotovo ohladila. Susanna je i dalje lomila ruke.

- Moraš se udati za njega, Elisabeth, to je jedino rješenje.

- Jesi li luda?

- Inače ćeš ostati bez ičega - rekla je Susanna. - S djetetom! Razmisli malo! Ako se udaš i odmah poslije toga rastaneš, on će ti do kraja života morati plaćati uzdržavanje, a imat ćeš pravo i na njegovu mirovinu. A kuća će se podijeliti napola. Ti ćeš svakako proći bolje.

Protrljala sam si naborane prste. - Kuću možemo dovršiti samo ako uzmemo kredit - rekla sam. - Neću se zaduživati s takvim čovjekom!

- Zaduhivati? - skočila je Susanna.

- Tu bi nam samo Bruno mogao pomoći - rekla je. - Dugovi su njegova struka.

Pogledala je na sat. - On će doći kući za dva sata. Ako mu skuham nešto dobro, mogle bismo ga pitati o tome nakon večere.

Za večeru je Bruno dobio omiljeno jelo, debele bijele kobasice, pečene krumpire i salatu začinjenu octom, uljem, šećerom i solju. Susanna je rekla da ja to ne moram jesti jer sam trudna. Svojim novim mikserom smučkala mi je okrepljujuće piće poput onoga u podne.

Bruno se nije nimalo obradovao kad je vidio kako za njegovim stolom jedem hranu koju je on platio.

- Mislio sam da je otišla - rekao je Susanni.

- Dobar dan, Bruno - rekla sam. - Gospode Bože, pa ti si se opet udebljao.

Bruno se namrgodio. - Ni ti ne izgledaš baš najsvježije - odgovorio je.

Pokušala sam mu se nasmiješiti.

- Elisabeth odlazi u pola osam s brzim vlakom iz Mannheima - objasnila mu je Susanna. Strpi se dotle.

Bruno je sjeo. - Dakle, i vi ćete se vjenčati - rekao mi je. - Je li Alexu napokon dozlogrdilo plaćati porez ovoj našoj čistoj državi?

- Kod nas nije tako loše, ja ne radim za Alexa kao telefonistica, nego obavljam posao za koji sam se školovala.

- Svejedno.

Bruno je zabio vilicu u kobasicu. - Alex kao arhitekt sigurno zarađuje više nego ti. A računa se ono što se nalazi ispod crte. Naša država

nagrađuje muškarca koji se žrtvuje doživotno se vežući za ženu.

- Osim ako postoji žena koja od muškarca ne traži da se žrtvuje - rekla sam. - Žena, kojoj pripada građevinsko zemljište na kojem se nalazi zajednička kuća, dakle, ako se ta žena sada ne želi udati, tko je vlasnik kuće? Mislím, čisto hipotetski, naravno.

- Naravno.

Bruno je nakratko podigao pogled s tanjura i upitno me pogledao. Ja sam se malo zacrvenila. Cereći se, uzeo je vilicom još jednu kobasicu.

- Ovisi - mljackao je. - Možeš li mi reći nešto više o toj, pretpostavljam, čisto hipotetskoj ženi?

- Pa, evo - pročistila sam grlo - žena je vlasnik vrijednog građevinskog zemljišta. U zahtjevu za građenje oba su partnera upisana kao suvlasnici.

- A tko plaća račune za tu, pretpostavljam hipotetsku kuću? - upitao je Bruno.

- Plaća ih muškarac, ali samo do prve ploče. Poslije toga, troškovi bi se trebali plaćiti kreditom, kojeg bi oboje podigli u banci - objasnila sam mu. Ali onda mi je nešto palo na pamet. - Stani, ne! Zapravo je ovako: žena plaća sve račune i to novcem koji joj je muškarac prebacio na račun.

- Čisto hipotetski, naravno - dopunio me Bruno. - Po svemu sudeći, kuća pripada ženi. Bar do prve ploče. No, najbolje bi bilo kad bi se žena raspitala kod odvjetnika kako točno izgledaju ti vlasnički odnosi.

Kimnula sam. - Pitam onako bez veze, može li žena s prihodima kakvi su moji dobiti kredit od dvjesto pedeset tisuća maraka?

- Vjerojatno ga može dobiti, uz jamstva koja ima

- odgovorio je Bruno kao iz puške. - No, pitanje je, hoće li ga moći otplaćivati.

- Ta je žena najvjerojatnije trudna - umiješala se Susanna. - I s djetetom neće moći ići raditi.

Ponovno sam kimnula.

- Trudna? - upitao je Bruno. - Onda će dobiti alimentaciju od djetetova oca, a od države veću premiju za gradnju. Osam godina tisuću petsto maraka godišnje uz redoviti dodatak.

- Dobro - rekla sam veselo.

Bruno je odmahnuo glavom. - Ali banka neće biti baš velikodušna što se tiče kredita. Iako bi se hipotetska žena u svakom slučaju trebala zadužiti. Imati dugove, jedina je ispravna stvar u ovoj državi.

Posljednji komadić kobasice nestao mu je u ustima.

- Hvala za obavijesti - rekla sam.
- Nema na čemu.

Bruno je zadovoljno podrignuo.

- Kada dobije nešto dobro za jelo, zna biti vrlo simpatičan, moj Bruno - ponosno je rekla Susanna.

- Je li tako, Bruno? Kod tebe ljubav ide kroz želudac. Uostalom, Elisabeth je noćas čula kako hrčeš. Hrrhrhrhrhr puh, hrhrhrhrhr puh, zar ne, Elisabeth?

Kimnula sam.

- Spavaj negdje drugdje, ako ti smeta - rekao je Bruno Susanni. - U mojoj kući ima dovoljno mjesta.

Osmijeh sa Susannina lica nestao je. - Moramo krenuti, Elisabeth mora stići na vlak.

- Zdravo i tebi - rekao je Bruno.
- Da - rekla sam. - Vidimo se kad budeš imao cilindar na glavi.

Bruno je srdito odgovorio: - Prije ćeš vidjeti morsko čudovište.

- Nositi će cilindar, a kuća će uskoro biti i moja - rekla je Susanna poslije u autu, energično iskrivivši usne. - Zato se i udajem, da ne može više govoriti ovakve stvari. Sklopit ćemo bračni ugovor, Bruno i ja. Ja sam htjela zajedništvo dobara jer bi mi Bruno tada u slučaju rastave morao dati pola od svega onoga što je sada samo njegovo. Zlatne šipke, savezne obveznice, gotovina, nekretnine. Međutim, Bruno je rekao da to ne dolazi u obzir jer bi on onda bio namagarčen. On je bio za podjelu dobara.

Uzdahnula je. - No, bila bih glupa kad bih to prihvatila. Nisam sve ove godine teško radila da bi Bruno imao još više. Zato ćemo potpisati bračni ugovor u kojem će stajati da u slučaju rastave dobivam dio onoga što smo stekli otkako smo se zaručili.

- Ja sam mislila, kad se dvoje vjenčaju, da sve što imaju automatski pripada obojima - rekla sam, ne skidajući pogled s kolnika. Otkako sam sjedila u autu, ponovno sam osjećala mučninu.

- Kao netko tko ima još samo tri tjedna do vjenčanja, jako si loše obaviještena - prijekorno je rekla Susanna.

- Da - spremno sam priznala. - Baš sam bila budala.

- Ako se ne potpiše bračni ugovor, to je automatski takav oblik bračne zajednice - objašnjavala je Susanna - u kojem se u slučaju rastave dijeli sve što su partneri stekli u braku, bez obzira tko je platio, ali ono što je tko imao prije sklapanja braka, ostaje njegovo.

To je bilo tako, dakle. Želudac mi se dva puta preokrenuo. Za svaki slučaj spustila sam prozor. Svjež zrak pomogao mi je izdržati do kraja vožnje bez većih neugodnosti.

- Kako će se zvati? - odjednom je upitala Susanna, nakon što je parkirala auto ispred željezničkoga kolodvora.

- Što?

- Pa dijete.

Nasmiješila sam se. Prije sam o tomu često razmišljala, onako za zabavu. Trenutačno su mi se najviše sviđala imena Josias za dečka i Florine za djevojčicu.

- Florine - ponovila je Susanna. - To zvuči kao da si sama izmislila. Kao lik iz *Jadnika*.

- Primjereno je - rekla sam zamišljeno. - Nesretno, siromašno dijete bez oca. Iako - još nisam bila kod bilježnika. Prvi put me u tome spriječio drenažni šaht, a drugi put beba Florine. Građevinsko zemljište je još samo moje, a time i sve ono što se nalazi na njemu.

- Utoliko bolje - rekla je Susanna. Odvela me do perona, čak je nosila i moju malu naprtnjaču u koju mi je stavila hranu kako ne bih ogladnjela putem. Bruno je s njom dobio uistinu veliki zgoditak. Dugo smo ostale zagrljene.

- Nazvat ću te - obećala sam joj na kraju i stavila si ruku na trbuh. - Ako preživim vožnju vlakom,

- Onda moramo isplanirati nešto drugo za dvadeset četvrti - živahno je rekla Susanna dok je vlak ulazio u stanicu. - Od tvojega vjenčanja neće biti ništa.

- To još ne znam. Vidjet ćemo.

- Ne budi glupa i nemoj se udati za njega prije nego što ti na koljenima ne obeća da te neće nikad više varati - rekla je Susanna. - Ja to ne bih oprostila ni jednomu muškarcu. Ni kad bi bio tako zgodan kao Alex.

- Neću ni ja - rekla sam.

A na rastanku sam povratila okrepljujući napitak u jedan od mannheimskih koševa za papir.

Hanna me dočekala na peronu. Nazvala sam je od Susanne i javila kad stižem. Za nešto više nisam imala snage. Hanna je odmah vidjela da nešto nije u redu.

- Moj Bože - rekla je, a kad me zagrlila, počela sam roniti suze za koje sam mislila da su zauvijek presahnule. Tijekom cijele vožnje u njezinim kolima nisam rekla ni riječi, glasno sam plakala, jecala i šmrkala i nisam bila u stanju zaustaviti potoke suza.

Hanna me nije ništa pitala. Kad smo se zaustavile pred mojim i Alexovim stanom, ona je u mojoj naprtnjači potražila ključeve, izašla iz auta, otvorila suvozačeva vrata i za ruku me izvukla van.

- Dođi brzo, prije nego što nas vidi tvoja susjeda - šapnula je.

- Ona ionako sve zna! - jecala sam. - Ona unaprijed nasluti takve stvari. Intuicija.

- Da, da - rekla je Hanna, dovukavši me do stubišta. - Njoj je dobro. Za razliku od mene koja tapkam u mraku.

Nestrpljivo me gurnula u stan. Posrtala sam do kupaonice gdje sam u WC-školjku povratila ono što mi je Susanna zapakirala za put. Hanna me promatrala nekako bezosjećajno.

- Dakle, još si i trudna - rekla je Hanna.

Povraćanje je dovelo do toga da su mi suze usahnule. Temeljito sam isprala usta i umila se u hladnoj vodi. Hanna mi je dodala ručnik.

- A sada napokon pričaj! - zatražila je.

- Bila si u pravu - rekla sam. - Svi muškarci su svinje! Alex spava s vježbenicom.

- Gospode Bože! - rekla je Hanna. - Jesi li sigurna?

- Potpuno sigurna - potvrdila sam. - Čula sam vlastitim ušima.

Hanna nije htjela vjerovati u ovu priču. Neprestano je pitanjima prekidala moje opisivanje pa sam morala nekoliko puta ponavljati najstrašnije potankosti o događajima iz hotelske sobe u Karlsruheu, sve dok nije napokon bila zadovoljna.

- Nevjerojatno - rekla je. - Tri tjedna prije vjenčanja.
- Muškarci su svinje - ponovila sam. - Kao što si već rekla.
- Glupost - usprotivila se Hanna. - Heiko je svinja, Alex također. Ali to ne znači da su svi muškarci svinje!

- Ali to si *ti* rekla!

- Da, da, svašta kažeš kad te netko ostavi - povikala je Hanna. - Sada je važno da ne pogriješiš kao ja. Moraš na pravi način izaći iz te afere.

Sada smo već sjedile u našoj dnevnoj-spavaćoj-sobi-kuhinji iz koje sam uklonila crvenozelene karirane predmete kad je osvanuo prvi lijep proljetni dan. U proljeće sam više voljela žute i bijele pruge.

- Ne vjerujem da Alex namjerava odustati od vjenčanja - zamišljeno sam rekla.

- Ne vjerujem ni ja - složila se Hanna. - Nije lud.

- Onda idemo kupiti pištolj - predložila sam.

Hanna je odmahнула glavom. - Ne, budalo. Nećemo to učiniti. Prvo ćemo napraviti inventuru. Prijavu štete, takoreći.

- Nikad nisam zamišljala život bez Alexa - rekla sam. - Htjela sam ostariti s njim.

- Eh, ali sada on mora ostariti bez tebe, najbolje za samo nekoliko sati - rekla je Hanna. - A ti moraš učiniti ono najbolje sa svojim životom - bez njega. Ukratko, vjenčanje je za tri tjedna, pozivnice su poslane, sve je isplanirano i potrošeno je mnogo novca. Osim toga, upravo gradite zajedničku kuću koja se nalazi na tvom zemljištu. Uz to dolazi i otežavajuća okolnost: trudna si.

- Bruno kaže da to znači mnogo više novca. Osim toga, kaže da kuća pripada meni.

Hanna me sumnjičavo pogledala. - Sve je tako komplicirano. Mislim da nam je potrebna pomoć. Stručna pomoć. Prijatelj mojih roditelja je odvjetnik. Nazvat ću ga odmah ujutro. Sada je važno ograničiti štetu.

- Hoćemo li zajedno kupiti električni stroj za mljevenje mesa? - upitala sam. - To bi nam se isplatilo.

Hanna se nije obazirala na moje riječi. Pogledala je na sat.

- Sada je kasno za telefoniranje. Ti moraš u krevet. Sutra ujutro, kad se budeš naspavala, vidjet ćemo što ćemo dalje.

Pogledala sam prema Alexovom širokom krevetu i počela plakati.

- Ne mogu - jecala sam. - Ne u našem krevetu.

- Onda dođi k meni - rekla je Hanna bez razmišljanja. - Na mojem kauču. Prije toga donijet ćemo tvoju mačku od susjede. Mačke su balzam za ljubavne jade, to sam nedavno pročitala u časopisu *Psihologija danas*. Idem Kassandri da opet ne počneš plakati. U međuvremenu moraš spakirati stvari.

Obrisala sam suze. - A što ako Alex nazove, a mene nema?

- To bi bilo sumnjivo, naravno - rekla je Hanna. - Neka misli da nema nikakve opasnosti. Najbolje bi bilo kad bi ga ti pretekla i nazvala

ga.

- Ne mogu - kukala sam, ali je Hanna rekla: - Moraš. Zatim je otišla u susjedstvo.

Bojažljivo sam birala Alexov broj. Što ako ta Tanja baš sada leži pokraj njega? Možda je ležala pokraj njega svaki put kad smo razgovarali telefonom.

Alex se javio čim je prvi put zazvonilo.

- Ja sam - rekla sam isprekidanim glasom.

- Baš lijepo, mala moja ptičice - rekao je tako radosno da sam osjetila grčeve u trbuhu. - Gdje si bila sinoć? Pokušavao sam te dobiti desetak puta, ali do poslije ponoći nije nikog bilo kod kuće. Sigurno si bila u kinu s Hannom, je li tako?

- Da - slagala sam.

- Inače je sve u redu?

- Da - lagala sam. - Sve je u redu.

- Kako je na gradilištu? Zidari su danas htjeli pripremiti sve za prvu ploču, jesi li bila ondje?

- Da - lagala sam. - Sve je u redu.

- Kad platim izvođaču radova dvije sljedeće rate, ostat ću bez novca - rekao je Alex. - Tada banka mora prebaciti kredit. Jesi li bila kod javnog bilježnika radi prijepisa u zemljišnoj knjizi?

- Da. Sve je u redu.

- Izvrsno. Sada ćeš s mojom punomoći i papirima od javnog bilježnika otići u banku. Oni znaju za to. Kad ugovor o kreditu bude potpisan, ostalo će sve ići automatski. Misliš li da možeš to obaviti?

- Da. Sve u redu.

- Vrlo dobro. Napreduješ polako, mala ptičice. - Da.

Hanna se vratila od Kassandre s mačkom i mačjim zahodom. Stavila sam prst na usta.

- Jako mi nedostaješ ovdje - rekao je Alex. - Tako je dosadno bez tebe. Osobito noću.

- Da - prošaputala sam. - Moram spustiti slušalicu. Jelo će mi zagorjeti na štednjaku.

- Do sutra, mala ptičice. Voliš li me još?

- Da - rekla sam. Jedna laž više ili manje, to sad nije bilo važno. Osim toga, to mu nisam slagala. Nažalost. Teška srca spustila sam slušalicu.

- Ograničiti štetu - grubo me podsjetila Hanna. - Sada je to važno. Dobro si se držala, nije ništa primijetio.

Hummel je prela kad sam je uzela u naručje i odnijela u auto. Činilo se kao da se raduje što me vidi. Cijelu noć je ostala uz mene. Njezino predenje na mene je djelovalo umirujuće. Na Hanninom kauču s

mekanom mačkom za vratom spavala sam nekoliko sati duboko i nisam ništa sanjala.

Sljedećeg jutra Hanna je javila u ured da smo obje bolesne.

- Virusna infekcija želuca i crijeva - rekla je našoj zabrinutoj voditeljici. - No, liječnik kaže da ćemo u ponedjeljak ponovno biti zdrave.

- Laž u nuždi - rekla mi je. - To je dopušteno. Nisam joj proturječila. Ni u kojem slučaju nisam ni htjela ni mogla sama provesti dane koji su slijedili. Imale smo vrlo mnogo posla. Prvo smo razgovarale s prijateljem Hanninih roditelja, koji je bio odvjetnik. Rekao nam je da će Alex sigurno utužiti devedeset tri tisuće maraka koje je prebacio na moj račun i od kojih sam platila prve račune za kuću, ali da imam stvarnih izgleda zadržati bar dio tog iznosa, zbog pogaženog obećanja braka i tako dalje. Nadalje, rekao mi je da kuća - ili to što je jednoga dana trebala biti kuća - nedvojbeno pripada meni. Razgovor se stalno prekidao zbog povraćanja s moje strane, a Hanna je morala nastaviti telefonirati umjesto mene. Na kraju je znala više od mene.

- Dakle, mogla bi prodati kuću - rekla je poslije. - Ali mislim, da se ovako polugotova ne bi mogla tako lako prodati.

- Osim toga, ja želim živjeti u njoj - rekla sam odlučno. - To će biti najljepša kuća na svijetu. Ni jedno bolno podsjećanje na Alexa ne bi me moglo spriječiti da se uselim u nju. Takvo građevinsko zemljište neću imati dok sam živa. Kroz jedan dio teče seoski potok, a iza njega se nalazi prastara žalosna vrba. Htjela sam ondje postaviti ljuljačku na kojoj bi se moglo ljuljati nad potokom, ali tako da ti se noge ne smoče.

Zastala sam, iako bih o tomu mogla maštati još satima. - Nažalost, bez kredita od banke ne mogu dovršiti kuću. Nedostaje nam najmanje dvjesto pedeset tisuća maraka - pribrano sam zaključila.

- Sama nećeš nikad dobiti tako velik iznos. Trudna žena s takvim prihodima - rekla je Hanna, nemirno hodajući gore-dolje po stanu. - Napokon, moraš negdje i stanovati. Nekoliko mjeseci možemo biti ovdje, udvoje. Ali kad dođe beba ...

Uzdahnula sam. - Ne mogu cijelo vrijeme stanovati kod tebe.

- Naravno da možeš. Ali to nije trajno rješenje. Slušaj, Elisabeth - Hanna je naglo zastala - a kad bismo se udružile?

- Kako to misliš?

- Ovako, kuća bi bila dovoljno velika za nas dvije, dijete i mačku. Možda bi se mogla napraviti i dva odvojena stana.

- Da - rekla sam. - To bi svakako bilo moguće. Kuća ima stotinu i četrdeset kvadratnih metara stambene površine i golemi podrum. Mjesta ima više nego što je potrebno.

- Dakle, ako si to možeš zamisliti, mogle bismo zajedno dići kredit, čak i vrlo velik jer imam dionice koje sam dobivala od rođenja za svaki rođendan i za svaki Božić. Mrzim te papire, ali ovo je prilika da napokon imam koristi od njih.

- Koliko vrijede?

- Nemam pojma - priznala je Hanna. - Ali, sve ćemo doznati. Za početak idemo u banku. Operi kosu, odjeni onaj svoj lijepi zeleni kostim i stavi naočale za čitanje - s pomoću toga dobit ćemo svaku informaciju koju budemo trebale.

Nasmiješila sam se i ustala s kauča, nestrpljiva od želje za djelovanjem.

Hanna se nije samo pobrinula za to da preživim sljedeće dane, nego je jednostavno našla rješenje za sve. Uspjela sam još četiri puta telefonski razgovarati s Alexom, rekla sam mu da ne mogu spavati od silnog stresa i da zbog toga često isključujem telefon - a Alex nije ni slutio što ga čeka.

Nekoliko puta sam razgovarala i s Hildom, ali ni ona nije ništa primijetila. Rekla mi je kako su rasprodani gotovo svi darovi sa stola u robnoj kući, čak i pravi perzijski sag. Pripreme za svadbu bile su uglavnom završene, sada se bavila samo s potrebnim pojednostima kao što je cvijeće za ukrašavanje crkve i auta za mladence, rekla je. Bila je to vrlo otmjena limuzina iz Kluba starih automobila, prastari mercedes s podnožnikom, prelakiran sedefastom bojom. Male mašnice od tila, koje će biti pričvršćene za antene svih automobila, već se izrađuju. To radi skupina teta i sestrični, koje su izradile i natpise za stolove od plavoga kartona, ispisane zlatnim lakom, te balone napunjene plinom, koji se trebaju vinuti put neba s dobrim željama uzvanika upućenim mladencima.

- Možeš biti sretna što sam te nagovorila da ih sve pozovemo - rekla je Hilde. - One su nam uistinu velika pomoć, osobito Alexova sestrična Dietlinde.

Gotovo svi pozvani gosti prihvatili su poziv, rekla je zatim, crkva će biti puna puncata, samo se Horst još nije javio. Malo je osiromašio, možda je to pravi razlog zašto se ne javlja. Bi li ga Alex mogao nazvati?

- Naravno da bi mogao - rekla sam. - Nazovi ga u hotel i dogovori se s njim. Moram ići i napokon podići prstenje.

Zapravo, još ih uopće nisam ni naručila. Kupila sam dva obična, široka srebrna prstena kod Eduscha za ukupno pedeset devet maraka i osamdeset pfeniga. Alexu ću reći da su od platine. Sebi sam kupila pravi platinasti prsten s briljantima, za utjehu. Odmah sam ga stavila na prst.

Sljedećih dana dogovorila sam se s frizerom, nakon temeljite potrage pronašla cvjećarnicu u kojoj su mi mogli napraviti vijenac s cvjetovima i listovima naranče i malim narančama, kupila cipele i čarape, koje su pristajale uz haljinu, ponovno otišla ginekologu, župniku i u matični ured, zaključila osiguranje o pravnoj zaštiti i čak se vratila na posao. Majke s tečaja bile su sretno što sam trudna, a one iz simpatične skupine ponudile su mi odjeću za bebe i polovna dječja kolica. Majke iz debele skupine preporučile su mi literaturu o dojenju i to pravu. Inače nisam nikom pričala o tomu. Hanna je rekla da su Florine i Josias lijepa imena, lijepa imena za lijepo dijete. Natjerala me da svaki dan popijem dvije čaše svježeg iscijeđenog soka od naranče i da se potpuno odreknem kave, crnog čaja, alkohola i slatkiša. To mi uopće nije bilo teško. Sve sam rjeđe povraćala, a bilo je dana kada uopće nisam.

Hanna i ja češće smo odlazile na gradilište gdje smo se sa zidarima dogovarale o nekim promjenama pri građenju. Prva ploča već je bila gotova, a Alexov novac na mojem računu mogao je pokriti još samo troškove zidanja zidova. Za tesarske i krovopokrivačke radove, električnu struju te za prekrasne drvene prozore bit će dovoljan novac od Hanninih dionica. Za unutarnje i vanjsko žbukanje i ličenje, za krov, keramičke pločice, sanitarije, kuhinju, podove - Hanna je željela griješno skupu talijansku terakotu u prizemlju, a ja griješno skupe kanadske podove od javora u potkrovlju - kao i za vanjsko uređenje bio nam je potreban ne tako mali iznos od banke.

Bude li sve išlo kao što smo predvidjele, mogle smo se useliti prije Božića.

Bilo je zabavno kovati planove s Hannom, a na svu sreću, imale smo podjednak ukus. Hanni se svidio prvotan raspored prostorija, samo je htjela imati vlastitu kupaonicu. Zato smo od golemog kupališnog »hrama« u potkrovlju napravili dvije manje kupaonice, a u svaku se ulazilo iz pripadajuće spavaće sobe. Florine ili Josias imala/imao je sobu odmah pokraj moje. Bila je to soba s krovnim prozorom, navečer obasjana suncem, koja je trebala biti Alexova radna soba. Prizemlje smo htjele ostaviti kako je bilo prvotno planirano jer smo kupaonicu za goste, garderobu, kuhinju i dnevnu sobu mogle dijeliti bez teškoća.

Što se tiče muških posjetitelja, o tome ćemo se već dogovoriti - rekla je Hanna i zadovoljno protrljala ruke.

Onoga dana kad smo na licu mjesta pokazale građevinskom poduzetniku i zidarima što želimo promijeniti, došao je netko iz općine provjeriti priključak na kanalizaciju. Bio je to mlad čovjek, najviše dvije godine stariji od mene, iznimno zgodan, sa zavidno tamnim tenom i uvojcima koji su posvijetlili od morske vode. Vjerojatno se upravo vratio s odmora na Kreti.

- Jeste li vi vlasnica kuće? - upitao me.

Ponosno sam kimnula.

- Mi se već poznajemo s telefona - rekao je mladić tamnog tena. - Najljepša hvala za martini.

- Oh!

Malo sam se zarumenila. - Vi ste James Bond?

- Vi ste James Bond? - ponovila je Hanna koja je stajala pokraj mene.

- U stvarnom životu zovem se Ehrmann - nasmiješio se. - Kako ste?

- Dobro, vi ste mi mnogo pomogli - rekla sam srdačno, a prije nego što sam osjetila Hannin lakat među rebrima, dodala sam: - Samo što sam sada doista trudna.

James Bond se nasmijao. - Uistinu? Pa to se i vidi. Ako vam mogu ikako pomoći, nazovite me.

- Da, hoću - rekla sam. - I još jedanput hvala.

- Baš je sladak taj James Bond - rekla je Hanna. - Da mu nisi rekla kako si trudna, pozvao bi te danas na večeru.

Gledala sam za njegovim kolima. - Kakva slučajnost, zar ne?

- Slučajnost ne postoji - odlučno je rekla Hanna.

Potpisale smo ugovor o kreditu po vrlo povoljnim uvjetima, a odvjetnik koji je bio prijatelj Hanninih roditelja temeljito ga je proučio. Hanna je rekla da je to učinio zbog mogeg povraćanja, ja bih pak rekla da je njezin izrez učinio svoje, ali odvjetnik je rekao da je trenutak općenito povoljan za kredite.

Večerima smo Hanna i ja računale kako ćemo ubuduće izlaziti na kraj s novcem, kad zbog odgoja djeteta ne budem tri godine zarađivala. Kako god smo računale, uvijek je ispadalo dobro. S dječjim dodatkom i Alexovim uzdržavanjem živjet ću bolje nego do sada, čak i ako Alex bude tražio povrat cijelog iznosa. Mjesečne kamate i dugovi koje ćemo Hanna i ja dijeliti popola, bili su niži nego stanarina, a kako kaže Bruno, dugovi su uvijek dobri. Dugovi su ono najbolje što se može imati u ovoj državi. Sve je bilo sređeno na najbolji mogući način.

Na kraju više nije bilo nikakvog posla, osim razmisliti kako okončati vezu s Alexom. Nije bilo upitno da ću je okončati, premda me Susanna telefonom nagovarala da još jedanput razmislim.

- Upravo sam pročitala knjigu u kojoj muškarac također vara ženu - rekla je. - Međutim, žena ga ne želi prepustiti ljubavnici bez borbe, oprašta mu i vraća ga kući.

- Kako? - upitala sam samo zato što me zanimalo.

- Otišla je na farmu za uljepšavanje i skinula deset kilograma. Poslije toga je promijenila svu odjeću. Suprug se zaprepastio kad ju je ugledao - izgledala je deset godina mlađa i naravno, on ju je ponovno poželio.

Uzdahnula sam. - Moj slučaj je malo drukčiji, Susanna. Ne želim vratiti Alexa ni da mi dođe na koljenima. Iako bih mu u tom slučaju ipak oprostila.

- Knjiga se zove *Borba jedne žene* - rekla je Susanna ne obazirući se na moje riječi. - Mogla bih ti ju poslati.

- Ne, hvala.

Vezu sam htjela okončati u svakom slučaju, pitanje je samo bilo kako.

- Onda ti preostaje samo jedno - nastavila je Susanna nakon kratke stanke. - Udaj se za Alexa i riješi ga se poslije toga.

- To je previše zamršeno - rekla sam. Susanna je stišala glas. - Ne mislim na rastavu, od toga ne bi imala ništa - prošaputala je. - Mislim na - ubojstvo. U tom slučaju bi naslijedila sve! Baš sam pročitala jednu knjigu, o ženi koja je to učinila na vrlo profinjen način. Knjiga se zove *Vjenčanicu zamijeni pištoljem*. Ubila je muža smrznutim zečjim butom koji je poslije toga poslužila za večeru istražitelju iz odjela za umorstva.

- To je već bolje - rekla sam. - Možeš mi poslati tu knjigu.

- Mogla bih ti i pomoći - ponudila se Susanna i to vrlo iskreno. - Imam izvrstan recept za zečju pečenu.

- Ne, hvala - ponovno sam rekla. - Ne želim ga ubiti. Samo ga se želim riješiti.

Međutim, uljudan razgovor između dvoje razumnih ljudi, koji završava klasičnim obećanjem da će ostati prijatelji, u ovom slučaju nije bio primjeren.

- Ja bih svakako izdržala do vjenčanja - rekla je Hanna popodne uz kavu za nju i čaj od metvice za mene. Sjedile smo na kauču, koji je sad bio moj krevet, mačka je lovila po stanu papirnate loptice, a s *CD-playera* odjekivala je Jupiterova simfonija, jer je

Hanna čitala da zametak u majčinoj utrobi najviše voli slušati Mozarta. Vani je padala kiša.

- Tek bi mu u posljednji čas rekla da od vjenčanja neće biti ništa.

To je bilo upravo ono za što sam se već odlučila. Tek u posljednjoj sekundi.

- Mogla bih reći ne - predložila sam. - Pred oltarom. Pred svim uzvanicima. A onda bih bacila buket Alexu u lice. Dok bi vadio trnje iz obraza, postao bi svjestan svojih jada: nema nevjeste, nema kuće, nema novca, nema mačke! A na stolu mu se nalazi tužba zbog plaćanja uzdržavanja.

Hanna je odmahнула glavom. - Neće ići tako. U crkvi se možeš vjenčati tek nakon što si to obavila u matičnom uredu. U to sam potpuno sigurna.

- Oh - rekla sam razočarano. - Ista scena pred matičarem imala bi samo polovičan učinak.

- To je istina - složila se Hanna. - Ja sam to zamišljala već tisuću puta.

- Što?

- Moje vjenčanje - rekla je Hanna. - Prekrasno je. Heiko nosi crni kaput, njegova Katrin mu je dosadila već nakon nekoliko dana, shvatio je da sam samo ja žena s kojom želi ostariti i zbog toga bi htio sa mnom sklopiti doživotni savez. Na koljenima me molio, a ja sam na kraju pristala samo da me pusti na miru. Haljina mi je do poda i snježnobijela, sa staromodnim korzetom u kojem imam bujne grudi, kosa mi je podignuta i pričvršćena kao u balerine, sasvim jednostavno, te ukrašena jednom jedinom bijelom ružom.

To me dirnulo pa sam se nasmiješila. Tješilo me što čak i praktična Hanna mašta o vjenčanju u bijelom.

- Župnik izgovara onu lijepu rečenicu, koju u stvarnom životu ne izgovara nikad - nastavila je Hanna. - Tko ima nešto protiv ove veze, neka to kaže sada ili neka zauvijek zašuti. A onda netko uleti u crkvu, za mene je to uvijek Manfred Biergans, s kojim sam bila u plesnoj školi. Bio je jako, jako zgodan i ja sam bila u njega zaljubljena godinama. Bilo kako bilo, Manfred Biergans stoji, dakle, na pragu i viče: »Ja imam prigovor. Nevjesta je moja! Ovaj tip ju ne zaslužuje.« Onda ja sa žaljenjem pogledam Heika i kažem: »*Sorry*, ali Manfred ima više prava na mene. Heiko iskrivi lice kao da će zaplakati. »Molim te, nemoj« šapuće, »molim te, nemoj.« Ali Manfred i ja odlazimo iz crkve, a svi moji prijatelji plješču.

Nakratko je zastala. - Nakon nekoliko tjedana čujem da je Heiko htio skočiti s mosta i da su ga spasili u zadnji čas. Sada živi u ustanovi za liječenje živčanih bolesnika i jedina riječ koju izgovara je moje ime.

- Lijepo - rekla sam. - Doista lijepo. Misliš li da bi taj Manfred Biergans i meni pomogao? Možda ako mu platimo?

Hanna se počela smijati. - Manfredu sam prestala davati tu ulogu nakon što sam ga nedavno vidjela kako sjedi na pošti iza pulta. Udebljao se i gotovo uopće nema kose, a nosi upravo onu vrstu kožnih jakni kakvu ne podnosim. Ne, moramo potražiti nešto bolje.

Uzdahnula sam. - Glupo je, ali ne poznajem ni jednog drugog muškarca. Bar ne takvog koji je zgodniji od Alexa.

- Bit će dovoljno i ako kažeš samo ne - rekla je Hanna. - Time ćeš ispuniti želje najmanje polovine uzvanika. Svaki drugi Europljanin želi uživo doživjeti takav prizor.

- Ali upravo si rekla da se u crkvi možeš vjenčati samo ako si prethodno vjenčana u matičnom uredu. To bi dakle bila samo

nepotrebna predstava.

Hanna je zamišljeno kimnula. - Točno. Time bi sve skupa bilo samo neugodno. Ali ako kažeš ne već u matičnom uredu, onda gubiš previše dramaturške snage.

Podigla je telefonsku slušalicu. - Nazvat ću matičara i pitati ga možemo li načiniti kakvu formalnu pogrešku, koja se neće odmah primijetiti, ali zbog koje bi brak bio nevažeći.

Otvoreni usta pratila sam je kako traži broj matičnog ureda u Wermelshovenu, u dalekoj provinciji, i uspostavlja vezu s tamošnjim matičarem.

- Dobar dan, zovem se Hanna Braun. Ja sam spisateljica i upravo pišem roman o vjenčanju - rekla je. - Voljela bih znati što se može učiniti da sklapanje braka ne bude pravovaljano. - Da, tako je, spisateljica. Nisam iz emisije *Imate li smisla za šalu*, kunem se. - Oh, još nisam odlučila kako će glasiti naslov mojega romana. - Da, to će biti komedija. Tragikomedija, točnije rečeno. - Aha. Kod vas se to ne bi moglo dogoditi. Ali, postoje li matičari koji su možda manje temeljiti, manje savjesni? - Da, kažete? Za moj roman mogla bih bez daljnje pronaci crnu ovcu među matičarima, je li tako? - Aha, da, to mi se sviđa. To je izvrsna zamisao. I brak je onda sigurno nevažeći? - Da, naravno. Treba pomno istraživati, zar ne? Mnogo, mnogo hvala za informaciju. Dobit ćete prvi primjerak. S potpisom.

Zadovoljno je spustila slušalicu. Ako ovo uspije, stvarno ću napisati roman. *Nevjesta je, nažalost, rekla ne*. Čovjek je predložio nešto genijalno jednostavno.

- Matičar ima smisla za šalu - odala sam mu priznanje kad sam čula prijedlog. - Općenito, ovih sam tjedana dobila posve drukčiju sliku o službenicima kao takvim, uistinu. Najsimpatičniji mi je bio tip iz Niže vodoopskrbne uprave koji mi je pomogao oko drenažnog šahta. James Bond.

- Trebala bi izaći s njim - rekla je Hanna, ali ja sam tada morala ustati, povratiti čaj od metvice i odgoditi razgovor za poslije.

Moj tjedni slobodan dan pao je na imendan svete Sofije koja spada u ledene svece. Bilo je uistinu vrlo hladno, ali sunce je sjalo i nebo je bilo plavo.

Hanna je morala raditi. - Legni na sunce - rekla je prije odlaska. - Ima još samo tjedan dana do dana X, a ti svakako moraš dobiti boju.

Utoplila sam se, legla na ležaljku na njezinu balkonu i još jedanput pročitala tekst koji se izgovara na vjenčanju. Sviđalo mi se što će župnik prvo pitati Alexa.

- Alexandre Baum, pitam vas: Jeste li došli ovamo kako biste nakon zdravog razmišljanja i po slobodnoj odluci sklopili bračni savez s vašom zaručnicom Elisabeth?

A Alex je morao reći: - Da!

- Hoćete li suprugu voljeti i poštovati i biti joj vjerni do kraja njezina života?

Njezina, upamtite. Alex mi mora biti vjeran dok sam živa. Poslije toga može ponovno otići u krevet s Tanjom.

Možda me namjeravao baciti s balkona naše kuće, možda će zbog toga laka srca reći da, a na usnama će mu se potkrasti lukav osmijeh.

Ali možda bih ja, kad bi mi se župnik obratio s istim pitanjem, trebala oklijevati i na kraju sa žaljenjem podići ramena i reći ne.

To ne bi bilo loše. Alex bi na mjestu ostario za deset godina i tako povećao dobnu razliku između sebe i svoje divlje mačke na dvadeset pet godina.

- Ne, doista ne želim - rekla bih, a svi bi uzvanici na trenutak prestali disati. A Alex bi dobio buket u lice.

Međutim, što sam dulje zamišljala taj prizor, to sam bila sigurnija da nedostaje točka na i.

Nakon duljeg razmišljanja ušla sam unutra, do telefona i nazvala broj općinske uprave te zamolila da me spoje s gospodinom Ehrmannom iz Niže vodoopskrbne uprave.

- Ehrmann, dobar dan - rekao je James Bond glasom koji mi je već bio dobro poznat.

- Moje ime je Jensen - hrabro sam započela. -Možda me se sjećate.

- Da, naravno - odgovorio je James Bond. - Jensen, Elisabeth, čestica 34235. Lijepo od vas što ste nazvali. Mogu li vam nekako pomoći?

Progutala sam slinu. - Da.

Pa što onda - nisam mogla ništa izgubiti. - Mogli biste mi učiniti jednu uslugu.

- Recite.

-/NI^dan mojega vjenčanja sjalo je sunce. Nebo je bilo vedro i plavo, mladi listovi na cvijeću i grmlju izgledali su kao netom oprani.

Za vrijeme se pobrinula Cassandra, bio je to težak posao, rekla je. Bila bi se pobrinula i za lijepo vrijeme prethodnog dana, kad smo se vjenčali u matičnom uredu, ali za to je bilo potrebno mnogo više energije nego što je ima jedna jedina čarobnjakinja s drugog planeta. Na dan našeg vjenčanja u matičnom uredu zbog toga je lijevala kiša.

Kad je Alex u četvrtak navečer došao iz Karlsruhea, na trodnevni dopust, također je padala kiša. Samo nekoliko sati prije toga vratila sam se s najnužnijim stvarima u naš zajednički stan, s kozmetikom, donjim rubljem i odjećom koja će mi biti potrebna sljedeća dva dana. Moje osobne stvari odavno sam uklonila: knjige, zbirku snježnih kugli, kugle i spirale od šimšira, različite kuhinjske potrepštine, između ostalog i tijesak za češnjak kakav se više nije mogao nigdje kupiti, pribor za jelo i srebrne čaše za pjenušac. Sve to spakirala sam u kutije i privremeno spremila u Hannin podrum.

Stan mi je djelovao zastrašujuće pusto, ali činilo se da Alex nije ništa primijetio.

- Kako je lijepo ponovno biti kod kuće - rekao je. - Dobro izgledaš. Nekako si mršavija.

- Smršavjela sam četiri kilograma - rekla sam iskreno.

- Zato da staneš u vjenčanicu?

Alex je bacio putnu torbu u kut. Na ormaru je visjelo njegovo vjenčano odijelo, prsluk, hlače, sako i košulja s visokim ovratnikom, sve vrlo kvalitetno, izglačano Hildinim parnim glačalom. Nedostajala je još samo ruža krem boje u rupici za dugme, ali će u subotu popodne dobiti svježju.

Bilo je neobično sjediti s Alexom za istim stolu i objedovati. Za njega sam stavila u pećnicu duboko smrznutu pizzu, a ja sam grickala sirovu mrkvu.

- Imala sam tako malo vremena - ispričala sam se. Alex se ipak nasmiješio. - Što ima za desert?

- Mogla bih otvoriti staklenku bresaka - rekla sam. - Ili?

Nevino sam ga pogledala. - Ili ništa. U kući nemamo ništa drugo.

Sada je Alex uzdahnuo. - Tako si mi nedostajala - rekao je. - Noći u hotelu bile su pravi pakao.

- Doista? - podrugljivo sam upitala i strogo ga pogledala. Ali Alex nije bio ni malo zbunjen.

Uhvatio me za ruku. - Kad prokleta robna kuća bude gotova, imat ću više vremena za tebe. Za tebe, za našu kućicu i za našu malu mačkicu. Gdje je mačka uopće?

- Smjestila sam ju kod Hanne dok ne prođe sva ova gužva. Ondje će joj biti bolje - brzo sam rekla.

- Vrlo dobro - pohvalio me Alex. - Sve u svemu, kao žena si to jako dobro obavila. Sjećaš li se kako si se ustručavala na početku? Od mene si naučila mnogo toga.

- Da - složila sam se. - Tko se bude mnome oženio, dobit će veliki zgoditak.

Alex se tomu nasmijao od srca. Tada je obišao oko stola, zagrlio me, poljubio u vrat, puhnuo mi u uho i vrhom jezika prešao preko malog ožiljka na mojem vratu. Taj obred nije izgubio gotovo ništa od svoje draži. Na trenutak sam pomislila kako bih mogla spavati s njim, onako za oproštaj, ali mi je povraćanje, koje je inače bilo sve rjeđe, pokvarilo plan.

- Jesi li bolesna? - upitao je kad je vidio da ne izlazim iz kupaonice. Naslonio se na dovratak i uopće nije izgledao kao da suosjeća sa mnom. Prije bi se moglo reći da je bio srdit. - Tako sam se radovao našem susretu.

- Ja ... - to je sigurno od uzbuđenja - mucala sam.

Alex me ponovno zagrlio i nastavio ondje gdje je stao. No iskušenje je prestalo u trenutku kad se umiješala/umiješao Fiorine ili Josias. Oslobodila sam se iz zagrljaja gurnuvši Alexa u grudi.

- Što je s tobom? - upitao me i smrknuo se, podignuvši krajeve usana. Podsjetio me na nekoga, ali ne znam na koga.

- Ništa - rekla sam. - Samo mi je zlo. Od uzbuđenja.

- Krasno - rekao je Alex. - Kakav lijep doček. Nevjerojatno strastven.

- Iskreno mi je žao.
- Krasno - ponovio je Alex. Uvrijeđeno mi je okrenuo leđa i izašao iz kupaonice. Bilo je točno onako kako je Hanna rekla. Čim naši hormoni ne budu više savršeno usklađeni, Alex će pokazati svoje pravo lice.

Ja sam ostala u kupaonici i zamišljeno prala zube. Je li bio takav tek odnedavna ili to nisam prije primijetila? Činjenica je bila da se nisam mogla sjetiti ni jedne okolnosti u kojoj netko od nas dvoje nije imao želju za seksom. Možda zbog toga to nisam nikad primijetila. Sada sam također znala i na koga me malo prije podsjetio. Izgledao je kao njegov otac, jednoga će dana imati jednake bore oko usana. Ljubav je slijepa, govorila je Hanna i bila je u pravu. Bila sam godinama slijepa od ljubavi.

No, ta su vremena sada prošla. Čak nisam poželjela ni otići u sobu i leći u krevet pokraj Alexa. Zbog toga sam počela puniti kadu vodom kako bih se okupala. Na polici je još bilo pola boce pjene za kupanje *Roma Uomo*, koju sam kupila Alexu za rođendan. Voljela sam miris Rima i nije bilo razloga priuštiti Alexu zadovoljstvo i okupati se u njegovoj pjeni. Dakle, ispraznila sam bocu u kadu, skinula odjeću i uronila u vodu i pjenu. Osjećala sam se kao pod nekim toplim pokrivačem. Kad sam nakon dva sata ušla gola u sobu, Alex je već spavao, licem prema zidu.

*

Na vjenčanju u matičnom uredu sljedećeg dopodneva nije bilo mnogo ljudi, samo Hilde i moja majka, Hanna i Alexov kolega Stefan kao kumovi, te matičarka. Toga dana vjenčano je sedamnaest parova i već je bilo kašnjenja tako da sam sumnjala da je matičarka skratila govor najmanje za pedeset posto. Unatoč tomu, obred je bio je lijep. Kiša je izvana udarala po starim prozorskim oknima, svjetlo je dodatno bilo prigušeno zbog lišća starih lipa ispred matičnog ureda, a matičarkin je glas bio melodičan. Na sebi sam imala crvenu haljinu, cipele u istoj boji i Hannin šešir *Rajčicu*. Izgledala sam jako dobro, Alex mi je to stvarno rekao kad smo dolazili ovamo. Ipak, malo je prigovarao zbog šešira, rekavši da je primjereniji karnevalu nego vjenčanju. No, probudio se mnogo raspoloženiji nego što je zaspao.

I moja majka me pohvalila, koliko se sjećam, prvi put u životu.

- Kako si vitka - rekla je, grleći me prije vjenčanja. - Vrlo dražesno.

- To će se ubrzo promijeniti - rekla sam samouvjereno. - Nakon vjenčanja narast ću poput tijesta s kvascem.

- Ne mora biti - rekla je majka, no, nije imala pojma. Hanna je dala Alexu oba vjenčana prstena iz

Eduscha za dvadeset devet maraka i devedeset pfeniga po komadu i šapnula mu: - Čista platina. Pazi samo da ti ne padnu!

Građansko vjenčanje nije bilo ni upola tako komplicirano kao ono pred župnikom. Morali smo jedanput reći da, uzajamno smo si stavili prstenje i na kraju potpisali vjenčani list. Hilde je sve bitne trenutke snimila svojom praktičnom džepnom kamerom. Griješno skupi fotograf bio je naručen tek za sutradan.

Sve je prošlo besprijekorno. Matičarka je udarila žig na papir i ispratila nas van. Vani je već čekao drugi par, a sljedeći je već šetao gore-dolje po hodniku.

Alex me poljubio i pomilovao po obrazu. Nasmiješila sam se sretno kao što se smiješe sve nevjeste kad dobiju prsten. Hanna mi je zavjerenički namignula.

Prije ponedjeljka nitko neće primijetiti da se na vjenčani list nisam potpisala ni svojim starim ni novim prezimenom, nego kao Pipi Duga Čarapa, upravo onako kako je matičar iz Wermelshovena predložio Hanni za njezin roman. Time je naše vjenčanje bilo nevažće, a to je potvrdio i Hannin odvjetnik. Ipak, rekao je da se to može tumačiti i kao kazneno djelo. Nadala sam se da će mi sud progledati kroz prste, ako dođe do toga.

Nakon ručka u malom, ali lijepom restoranu pokraj gradske vijećnice i nakon razgovora sa župnikom koji se morao obaviti mnogo ranije, Alex i ja smo otišli na gradilište.

Alex je bio vrlo iznenađen kad je vidio koliko je odmakla gradnja naše kuće. Međutim, odmah je primijetio pregradni zid u kupaonici.

- Što je ovo? - povikao je. - Zašto nisi primijetila ovo?

- To je sigurno tek danas sažidano - rekla sam.

Alex je opipao žbuku.

- Ne, zid je tu već dulje vrijeme - rekao je, ali mi se nasmiješio. - No, dobro. Ti ipak još nisi pravi stručnjak za te stvari.

- Moguće - priznala sam.

- Neka sruše zid - rekao je Alex. - To ću srediti smjesta.

Iz džepa na prsima izvadio je mobitel. Međutim, bio je petak, kasno popodne, a u to doba ni jedan građevinar na svijetu ne javlja se na telefon. Tada su svi bili na svojim vikend-gradilištima. Naš također. Odahnula sam.

- Onda će pričekati - rekao je Alex. - Obećaj mi da ćeš se pobrinuti za to odmah u ponedjeljak ujutro.

- Naravno - rekla sam.

Alex se osvrnuo oko sebe. Premjerio je dnevnu sobu dugim koracima. - Ovo će biti moje carstvo, moj dom koji će moja ženica učiniti udobnim. Veseliš li se?

- Naravno.

Njegovo carstvo, njegov dom i njegova ženica. Bila sam sretna što sam se potpisala kao Pipi Duga Čarapa.

- Za manje od dvadeset dva sata bit ćemo vjenčani *u ime Boga i njegove crkve* - svečano je rekao Alex.

- Ti si stvarno pročitao sve o obredu vjenčanja - odgovorila je Pipi Duga Čarapa. - Kako si samo uspio uz toliko posla i stresa! Zaslužuješ divljenje.

- Pa morao sam nešto raditi u dugim, samotnim noćima u hotelu - odvažno je rekao Alex. - Znam sve napamet.

Da, duge, samotne noći u Karlsruheu, uistinu su bile teške, to sam i ja znala. Pogledala sam ga poluotvorenih usana.

- Idemo kući pa ćemo proslaviti ponovni susret - šapnula sam mu.

Alex je gotovo dotrčao do auta. Kući smo stigli u rekordnom vremenu. Moja je ruka tijekom vožnje bila na njegovoj natkoljenici, a svakim sam je kilometrom pomicala za milimetar prema gore. U stanu me bez oklijevanja bacio na krevet.

- O Bože, kako si mi nedostajala - šapnuo mi je na uho, ali Bog nije poslao munju na zemlju kako bi ga kaznio zbog uzaludnog spomena njegova imena. To sam ja morala preuzeti na sebe. Pomogla sam Alexu skinuti odijelo i košulju, oprezno ga oslobodila gaćica i obasula mu pupak strastvenim sitnim poljupcima. Kad je počeo disati kroz nos, ja sam se naglo uspravila. Mora dobiti kaznu.

- Koliko je sati?

- Zašto te to sad zanima? - upitao je Alex i gurnuo mi glavu dolje.

- Zato što moram biti kod Hanne u sedam sati, imam djevojačku večer - rekla sam. - Gospode Bože, već je šest i petnaest. Zakasnit

ću.

- Ja ne znam ništa o tomu - rekao je Alex, s istim izrazom lica kakav je imao njegov otac.

Skočila sam s kreveta i obula cipele. - Posve sam sigurna da sam ti to rekla. Vjerojatno si zaboravio.

- Ali ovo je večer prije našeg vjenčanja - povrijeđeno je rekao Alex.

- Točno - odgovorila sam. - Mladenci provode odvojeno tu večer, to je običaj. Mislila sam da ćeš se i ti naći s prijateljima.

- Nisam ništa planirao - progundao je Alex. -Kako bih i mogao - iz Karlsruhea?

- Oh - rekla sam praveći se da mi je žao. - Onda možeš pomoći Hildi i počasnom zboru tvojih teta i sestrična puniti vrećice rižom i pripremiti košarice za cvijeće. One upravo dolaze i žele to raditi ovdje jer je Hildin stan već pretrpan krevetima za goste i golemom hrpom naših darova. Mogao bi im skuhati kavu ili tako nešto.

Mrzovoljno je uzdahnuo. - Baš lijepo. Nisam si tako zamišljao našu prvu bračnu noć. Ponovno je iskrivio usta prema dolje.

- Naša prva bračna noć je sutra.

Spustila sam glas tako da zvuči zavodnički. - I obećajem ti da je nećeš zaboraviti dok si živ.

Alexovo se lice malo razvedrilo. Poljubila sam ga u usta.

- Vidimo se - rekla sam radosno. - Nemoj me čekati. Ne znam kad ću se vratiti.

Provela sam noć kod Hanne na kauču, priljubljena uz toplo mačje tijelo. U pola šest ujutro zazvonila je budilica, polako sam se odjenula, odvezla kući i ušuljala se k Alexu u krevet na posljednjih pola sata. Ležao je na leđima i tiho škrgutao zubima.

Budilica na radiju uključila se točno u sedam sati i tri minute.

- A sada prognoza vremena za danas, subotu, dvadeset četvrti svibnja - rekao je spiker. Subota, dvadeset četvrti svibnja, dan mojeg vjenčanja. Prognoza vremena me nije zanimala, Cassandra je rekla da će se pobrinuti za sunčano vrijeme i održala je obećanje. Kroz rolete sam ugledala vedro nebo.

Alex se okrenuo prema meni. Izgledao je iscrpljeno, kapci su mu bili malo otečeni, čelo naborano, a na nosu je imao bubuljice. Kako to da ih nikad prije nisam zamijetila!

- Kad si došla? - upitao je uvrijeđeno. - Tete i sestrične bile su ovdje do poslije ponoći. Zaspao sam negdje oko tri sata, ali ti još nisi bila kod kuće!

Iz usta mu se osjetio zadah. Bila sam sretna što se neću morati buditi pokraj njega do kraja života.

- Dobro jutro - rekla sam. - Moramo ustati, dan će biti naporan.

Osobito za tebe, dragi. Naporan dan s vrlo gustim rasporedom. Hilde je već došla na doručak. Dok smo Alex i ja jeli prepečenac i pili svježi sok od naranče, Hilde je još jedanput izglačala vjenčano odijelo i očistila Alexove cipele. Poslije toga me svojim autom odvezla cvjećaru gdje smo pokupile vijenac od pravih cvjetova i listova naranče te sitnim svjetlucavim narančama. Bio je kao iz snova.

- Poslije ga moraš osušiti - rekla je Hilde u autu. - Bilo bi šteta da uvene.

Frizer je bio istog mišljenja.

- Tako lijep vijenac - rekao je. - I tako lijepa kosa. Namotao je moju lijepu kosu na velike uvijače, prednje pramenove na male spirale, tapirao me, češljao i lakirao i napravio frizuru kakvu uvijek vidimo u časopisima, ali nikad ne uspijemo sami napraviti. Nemarno podignuta bujna kosa sa spiralnim pramenovima koji padaju na čelo. Poslije me našminkala neka mlada vizažistkinja. Prvi put u životu imala sam ravnu crtu na kapku. Na samom kraju stavili su mi vjenčić u kosu, moj vjenčić s pravim narančama i mirisnim cvjetovima naranče. Sve je bilo baš onako kako sam zamišljala. Čak i sada, uz žuti frizerski zaštitni ogrtač, izgledalo je zanosno. Zapravo, bila je prava šteta što će moja uloga nevjestice trajati tako kratko. Možda bih ipak trebala razmisliti o svemu. Ima žene koje su izdržale i s mnogo gorim muškarcima.

Zamišljeno sam se promatrala u zrcalu. Ne moram reći ne, još nije kasno. Nitko neće otkriti priču o Pipi Dugoj Čarapi sve dok namjerno ne ukažem na nju.

Hilde, koja je došla po mene za dva sata, zadivljeno je kriknula.

- Prekrasno - povikala je. - Doista prekrasno. Izgledaš bolje nego što bih ikad mogla pomisliti.

Kod nas kod kuće čekao je fotograf kako bi načinio prve snimke dok su frizura i šminka još savršene.

Alex je proveo dosadno dopodne. Tuširao se, oprao i osušio kosu, obrijao se i uredio nokte. Ostalo vrijeme proveo je sjedeći. Sada je izgledao mnogo bolje nego ujutro. Sivo odijelo lijepo mu je stajalo, a visoki ovratnik činio ga je odvažnim. Bit ćemo jako lijep par.

Hanna je također već bila tu, u crvenoj haljini s odgovarajućim šeširom i ružom za usne, pa su mi ona i Hilde pomogle odjenuti haljinu iako nije bila od onih koju ne možeš sama odjenuti. Stajala mi je savršeno. *Šampanjac nakon uspješnog bijega*, neću joj dati drugo ime.

- Sve ide po planu - šapnula mi je Hanna, a Hilde, koja je imala dobar sluh, rekla je ponosno: -Nadam se.

Kad sam bila gotova, pridružila sam se Alexu, vani gdje je fotograf postavio svoj stalak. Cassandra, sva u svijetlo narančastom, s lančićem od karneola na čelu, razgovarala je s njim o svjetlosti ispod breza.

- Prekrasno svjetlo, jedinstveno - rekao je fotograf, a Cassandra se veselo smijala.

- Za vrijeme možete zahvaliti meni - rekla je. - Bio je to težak posao, ali ja sam ga obavila za svoje prijatelje. Vjenčanje po kiši nikad ne može biti tako lijepo kao po sunčanom vremenu.

Gospodin Meiser, naš stanodavac, također je bio tu i radovao se što će njegov bazen biti kulisa za naše fotografije. U čast našem vjenčanju, čak ga je otkrio, iako je prijetila opasnost da se voda ohladi za pola stupnja. Nasmiješila sam mu se.

- Ludilo - rekao je Alex kad me ugledao. Samodopadno sam se okrenula oko svoje osi.

- Ne donosi li to nesreću ako vidiš nevjestu prije vjenčanja? - upitao je Alex.

- Da, ali samo mladoženji - rekla sam.

- Ratatata - povikala je Hilde. Alex me htio poljubiti.

Hilde se umiješala. - Ne! Tek kad izađete iz crkve, jesi li razumio?

Alex ju je nevoljko poslušao. Fotograf je ispucao tri filma. Uzela sam njegovu posjetnicu jer sam htjela imati fotografije, bez obzira na sve.

Kad je fotograf napokon otišao, bilo je još samo vremena za nekoliko zalogaja jer je zatrubio vozač unajmljenog oldtajmera, koji me trebao odvesti do crkve. Alex će se voziti ispred nas u drugom

autu i dočekati me na ulazu. Hanna je trebala ići sa mnom. Ušla je u široku limuzinu prije mene.

Hilde me vrlo oprezno poljubila u oba obraza.

- Vidimo se, dijete - rekla je. - I upamti: hodaj polako!

Zagrlila sam je ne obazirući se na haljinu ni na šminku. - Mnogo hvala za sve, Hilde.

Bili smo već gotovo obitelj. Nisam htjela da misli loše o meni.

- Vozite polako - rekla je Hilde vozaču u odori. - Tako da mi ostali imamo još vremena da se poredamo pred crkvom. Nadam se da će djeca s cvijećem stići na vrijeme.

Vozač je čekao dok auto u kojem su bili Hilde i Alex nije nestao iz ugla. Zatim je uzdahnuo, stisnuo papučicu za gas i polako vozio za njima.

- Kad biste malo skrenuli s puta, mogli biste voziti brže - rekla mu je Hanna. - Htjele bismo još svratiti u hotel u kojem će se poslije održati svadbeni pir.

- Vrlo rado.

Vozač je bio ugodno iznenađen. Nasmijao se i stisnuo sirenu.

Hotel u dvorcu bio je u to doba godine prekrasan. Drvored prastarih kestenova s crvenim cvjetovima vodio je uz jezero do glavnog ulaza u dvorac, koji je bio obojen u ružičasto i obrastao bršljanom. Budem li se ikad ponovno udavala, onda će to biti ovdje.

Vlasnica restorana koja je upravo osobno postavljala ukrase od umjetnog cvijeća i tkanine, začudila se kad nas je ugledala.

- Htjele smo još jedanput pogledati i upoznati vas s malom promjenom - objasnila joj je Hanna. - Jesu li mali sendviči već gotovi?

- Naravno - rekla je vlasnica i pokazala nam zalogajčiće koji su stajali u sjeni, pokriveni prozirnom folijom. Hilde mi je rekla da ih ima sedamnaest različitih vrsta, sa škampima, kavijarom, lososom, filetima pastrmke, gusjom jetrom, tropskim plodovima i stotinama drugih poslastica. U ustima mi se počela skupljati slina.

- Budući da se vrijeme neočekivano proljepšalo, odlučile smo da se šampanjac posluži pod vedrim nebom ispred crkve. Molim vas da mladiću, koji će sada doći, date šampanjac i sendviče.

- Ali tko će poslužiti goste pred crkvom? - upitala je žena. - Ja ne mogu onamo poslati moje ljude.

- Same ćemo - objasnila joj je Hanna. - Vaši će ljudi poslije ionako imati previše posla.

- To je točno - rekla je žena. - Hoćete li pogledati i unutra?

Kimnula sam. Htjela sam bar pogledati dvoranu u kojoj će završiti najsretniji dan mogega života. Divila sam se zrcalima na zidovima, predivnim svijećnjacima, ukrašenim stolovima, finom porculanu te karticama s imenima koje su izradile Alexove tete i sestrične. Uzdahnula sam.

- Još si mlada - rekla je Hanna pokraj mene. - Sigurno ćeš još imati prilike objedovati u šupi kao što je ova. Dođi sada, moramo se požuriti.

Polako sam pošla za njom. Izlazeći van, prošle smo pokraj stola dugačkog tri metra na kojem je stajalo dojmljivo brdo darova, velike kutije, male kutije, sve dok ti doseže pogled. Zastala sam pred tim.

- Šteta - rekla sam Hanni. - Šteta što ne mogu dobiti ništa od toga.

- Ionako bi to morala vratiti - rekla je Hanna. - Nemaš ništa od toga.

- Znam - uzdahnula sam i još jedanput žalosno preletjela pogledom preko darova. Sve je to moglo biti moje, pomislila sam. Sve! - Možda bih ipak trebala reći da - rekla sam Hanni. Tada sam između dva veća paketa ugledala jednu razmjerno malu, dugačku kutiju. Odmah sam znala da to može biti samo srebrno nalivpero kakvo sam oduvijek željela. Krišom sam se osvrnula oko sebe i jednostavno uzela kutiju.

U limuzini sam pročitala čestitku koja se nalazila u kutiji: »*Svako dobro mladencima od Carole, Tommyja i Calvina.*« Baš lijepo! A oni nisu bili ni pozvani, ili ipak jesu?

- To je krađa - ukorila me Hanna.

Slegnula sam ramenima. - To sad više nije važno. Osim toga, nitko mi ne može ništa dokazati. Paketić se jednostavno mogao izgubiti u ovoj gužvi, zar ne?

Hanna se uzrujala. - I ja sam mogla nešto uzeti. One lijepe čaše za vino koje bi mi strašno trebale!

- Možemo se vratiti - pohlepno sam predložila. - I ja bih htjela još uzeti snježne kugle!

- To nije moguće - rekla je Hanna i pogledala na sat. - Nažalost.

- Zato imamo sanduke šampanjca - tješila sam nas. Vozač je maknuo nogu s papučice za gas. - Samo što nismo stigli - rekao je i nastavio polako voziti. Osjećala sam se još malo nelagodnije.

Pred nama se pojavila crkva. Nalazila se na malom brijegu, a do ulaza su vodile strme, široke stube koje su bile pune svečano odjevenih ljudi. Na gornjem kraju stajao je Alex u košulji s visokim ovratnikom. Kad su se kola zaustavila, pošao mi je u susret niza stube, pomogao mi izaći iz auta i predao mi buket. Hilde ga je izabrala, tako da mi pristaje uz haljinu. Ruže krem boje, žabnjaci i kao poseban naglasak, narančaste frezije, pupoljak do pupoljka, složeni u obliku vodopada. Cvjetna bujica padala je od struka do bedara. Uzvanici na stubama zapljeskali su kad mi je Alex oprezno poljubio usne. Osjećala sam se poput glumice na otvorenoj pozornici, s tremom i svim ostalim što ide uz to. Nalaziti se u središtu pozornosti bio je vrlo lijep osjećaj. Činilo se da i Alex uživa.

Na Hildin znak svi su krenuli u crkvu. Gore nas je dočekalo dvoje djece s cvijećem, dva plavokosa anđela, jednojajčane blizanke Alexove sestrične Dietlinde, u ružičastim haljinama s volanima.

Alex me uhvatio za lakat.

- A sada smo mi - rekao je. - Vrlo sam uzbuđen, a ti?

- I ja sam - prošaputala sam. - To mi je najuzbudljiviji dan u životu.

Pod ruku s Alexom popela sam se stubama, prešla preko praga i prolazom između klupa do oltara. Koračali smo polako, kako nam je Hilde naredila, orgulje su svirale »Hvalimo te, Gospodine«.

Tijekom nekoliko koraka, pomisao na to kako ću reći ne činila mi se potpuno apsurdnom. Ovo ovdje bilo je tako lijepo, tako savršeno, da sam bila toliko dirnuta i na neki poseban način sretna. Svi uzvanici su gledali u nas, smješkala sam se, okrećući glavu ulijevo i udesno. Tu je bila Kassandra s karneolskom ogrlicom na čelu - hvala za sunčani dan - potom Carola, Tommy i debeli Calvin, znači, ipak - hvala za prekrasno nalivpero. Ispred njih bili su Horst i Sylvia, za koje ću ubrzo još malo bolje odigrati svoju ulogu. U svakom slučaju, hvala za šampanjac.

U trećem redu ugledala sam glavu sa sjajnom svijetlom kosom. Dva plava oka gledala su me podrugljivo, ali, naravno, nisu mogla otkriti što namjeravam učiniti. Umalo nisam zastala. Ako to nije bio vrhunac drskosti! Ondje je uistinu sjedila vježbenica Tanja koju sam do sada

imala prilike vidjeti samo u crnim čarapama, što mi i nije bilo baš neko zadovoljstvo.

Pogledala sam Alexa ispod oka. I on je primijetio Tanju, obrazi su mu porumenili, uputio joj je srdit pogled. Nije bilo upitno, njezina prisutnost ovdje nije bila dogovorena. Ali zašto je došla? Ja ni u kojem slučaju ne bih mogla podnijeti vidjeti ljubavnikovu nevjestu, na vrhuncu savršene ljepote, ne bih mogla podnijeti vidjeti kako ona i on sklapaju doživotni savez, zauvijek i za sve vjekove. Možda je imala mazohističke sklonosti, Alexova divlja mačkica. Nasmiješila sam joj se posebno srdačno, a ona je spustila glavu. Moja krsna kuma Gertrud, moja majka, moja sestrična Susanna i Bruno sjedili su u prvom redu s Hannom, Hildom i Stefanom, drugim vjenčanim kumom. Svi su mi se nasmiješili, čak su i Brunove dlačice u nosu radosno zatreperile.

Za Alexa i mene bile su ispred oltara postavljene dvije stolice, na koje smo sjeli i odmorili koljena koja su klecala od uzbuđenja.

Svećenik u crnom talaru, koji je pomalo ulijevao strah, pripremio je dugačku propovijed, u skladu s čitanjem iz Prve poslanice apostola Pavla Korinćanima (13, 4-8a). Ondje piše: *»Ljubav nigda ne prestaje«*.

»Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrotiva; ljubav ne zavidi, ne hvasta se, ne oholi se. Nije nepristojna, ne traži svoje, ne razdražuje se, zaboravlja i prašta zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Sve ispričava, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi. Ljubav nigda ne prestaje.«

Kad sam to čula, bila sam prilično sigurna da se to ne može odnositi na onu ljubav koju sam nekoć osjećala prema Alexu. Moja ljubav nije bila ni beskrajna niti je vjerovala i nadala se svemu, niti je sve podnosila. Tanja u crnim čarapama u djeliću je sekunde iscrpila moju ljubav. Međutim, župnik to nije mogao znati.

Na kraju je došao i taj trenutak. Ustali smo, a kumovi su stali lijevo i desno od nas. Živčano sam popravljala haljinu i buket. Još sam se mogla predomisлити.

Župnik se svečano nakašljao. - Alexandre Baum, pitam vas jeste li došli ovamo kako bi nakon zrelog promišljanja i po slobodnoj volji sklopili brak s vašom zaručnicom Elisabeth Jensen?

- Da - rekao je Alex, ni preglasno ni pretiho. Tanja u trećem redu odostrag sigurno ga je dobro čula.

- Hoćete li svoju suprugu voljeti, poštovati i biti joj vjerni sve dane vašega života?

Alex me pogledao ravno u oči.

- Da - rekao je.

Župnik se nasmiješio. Tada se okrenuo prema meni.

- Elisabeth Jensen, pitam vas, jeste li došli ovamo kako biste nakon zrelog promišljanja i po slobodnoj volji sklopili brak s vašim zaručnikom Alexandrom Baumom?

Duboko sam udahнула i u sebi brojala sekunde od dvadeset nadalje. *Dvadeset jedan, dvadeset dva*, župnik je iznenađeno podigao pogled sa svojih papira, a u mislima je već bio kod završnog blagoslova, *dvadeset tri, dvadeset četiri*. Alex je okrenuo glavu i pogledao me, *dvadeset pet, dvadeset šest*.

- Ne - povikao je netko odostrag.

Sve su se glave okrenule. Na vratima je stajao čovjek, a iza njega je sjalo sunce. Nitko mu nije mogao vidjeti lice, nego samo obrise, široka ramena, uske bokove, kovrčavu svijetlu kosu nalik na aureolu. Izgledao je kao utjelovljeni arkandeo.

- Ne čini to - povikao je. - Predobra si za ovoga momka. Zaslužila si nešto bolje.

Nitko nije ni zucnuo, vladala je potpuna tišina. Čekala sam još jednu sekundu.

- Ne - rekla sam tada Alexu. Donja vilica mu se objesila, vrh jezika mu je visio preko donjih zubi kao mokra krpa, a inače je izgledao kao i uvijek.

- Ne mogu to učiniti. Više te ne volim - dodala sam.

- Dođi - povikao je arkandeo s praga. - Idemo!

Nasmiješila sam se župniku u znak žaljenja, okrenula se i lakim korakom krenula prema blještavoj sunčevoj svjetlosti.

- Evo me - rekla sam i vidjela da arkandeo ima ljudske crte lica, naglašen nos, energično izbačenu bradu, guste trepavice i sive oči. Bio je uistinu vrlo zgodan, taj James Bond iz Niže uprave za vodopskrbu, to je bilo neosporno.

Ruka mu je snažna i topla kad me uhvatio za moju ruku koja je bila mokra od znoja. Na vratima sam se još jedanput okrenula. Uzvanici

su kao ukopani sjedili na svojim mjestima, nitko se nije ni pomaknuo, osim mene. Svi su gledali u mene, a nitko u Alexa. Čak ni Tanja, u trećem redu odostrag. Njezine su plave oči bile širom otvorene. Prijateljski sam joj se nasmiješila, uzela buket i bacila ga u blagom luku preko glava drugih uzvanika ravno u njezino krilo. Nikad nisam izvela bolje bacanje.

- Možeš nastaviti umjesto mene, *divlja mačkice* - tiho sam rekla. Tišina je moj glas prenijela do zadnjega kutka. - Samo je šteta što ne posjeduješ građevinsko zemljište.

Ruku pod ruku s Jamesom Bondom iz Niže uprave za vodoopskrbu, sišla sam niz crkvene stube.

Njegova su kola čekala pokraj cvijećem ukrašenog oldtajmera iz kojega nas je gledao vozač otvorenih ustiju. Bio je to solidan, crveni kombi najnovije proizvodnje, čist i uredan, s daskom za surfanje na krovnom nosaču.

- Htio sam za vikend otputovati u Nizozemsku - objasnio mi je James Bond dok mi je uljudno otvarao suvozačeva vrata.

Ljupko sam se spustila na sjedalo. - Žao mi je što sam vam pokvarila planove.

James Bond se nasmiješio. Pritom je pokazao lijepe bijele zube. - Meni nije - rekao je, lakim korakom obišao auto i sjeo na vozačevo sjedalo.

- A sada?

- Otputujmo - rekla sam i preko ramena bacila pogled na crkvu. Ondje još nije bilo nikoga. Nikoga tko bi nas htio zaustaviti.

Dok je crkva u retrovizoru postajala sve manja i manja, pitala sam se što se ondje zbiva. Horst je sigurno tražio natrag svoj novac, sada i odmah, a Alex je morao objašnjavati moje neobično ponašanje. Ono što nije rekao on, reći će Hanna jer nisam htjela da Alexa žale, a mene smatraju bezdušnom zvijeri. Kad gosti shvate što me to natjeralo na ovaj čin te činjenicu da su ostali bez šampanjca i kanapea, neće poštedjeti Alexa i Tanju. U najboljem će ih slučaju privezati za prvo drvo. Šteta što ne mogu biti ondje.

No, Hanna će mi poslije sve potanko ispričati, a do tada moram nekako iskoristiti vrijeme. Pogled mi je polako klizio po prtljažniku iza mene. James Bond je izvadio sjedala kako bi mogao utovariti šampanjac i sve one poslužavnike s kanapeima. Sve je izgledalo kao

predivan izlet. Sunce, šampanjac, luksuzni zalogaji i James Bond pokraj mene - može li čovjek poželjeti nešto više? Promatrala sam njegov izražajni profil i smijala se tiho i zadovoljno.

- Jesam li bio dobar? - upitao je.
- Bili ste jednostavno neodoljivi - rekla sam. Uletio je zavoj.
- Ti - rekao je. - Mislim da se moramo oslovljavati s ti. Zovem se Gabriel.

Gabriel, kao arkandeo. To je ime bilo skoro ljepše nego *Josias*. Možda ću mojemu djetetu dati ime Gabriel.

Opet sam se počela smijati.

- Kamo idemo sada, Gabriele? - upitala sam.

A on je odgovorio: - Kamo želiš.

SVRŠETAK

skan i obrada: za vas *Janja*